

[Tử Dạ Ngô Ca Hệ Liệt] - Bộ 2 - Trường Tịch Liêu

Contents

[Tử Dạ Ngô Ca Hệ Liệt] - Bộ 2 - Trường Tịch Liêu	1
1. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 1	1
2. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 2	9
3. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 3	16
4. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 4	23
5. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 5	28
6. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 6	35
7. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 7	43
8. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 8	49
9. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 9	55
10. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 10	62
11. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 11: Phiên Ngoại - Tuế Hàn	69

[Tử Dạ Ngô Ca Hệ Liệt] - Bộ 2 - Trường Tịch Liêu

Giới thiệu

Editor: NgạnThẻ loại: cổ trang, sư đồ luyện, ngược luyện, OEChỉ vì một lời nói dối mà tình cảm sư đồ của hắn tan thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-da-ngo-ca-he-liet-bo-2-truong-tich-lieu>

1. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 1

Thần trí Bách Lý Hàn Băng vẫn tỉnh táo, nhưng thân thể cứng đờ lại ngã vào lòng Như Tuyên.

Được vật Như Tuyên phối chế quả thực lợi hại, võ công cao thâm như y cũng không thể phản ứng, trong nháy mắt vô phương cử động.

“Người muốn làm gì?”

Nghe thấy có người sau lưng, dù không thể xoay người nhưng hắn vẫn phân biệt được thanh âm của Vô Tư.

“Giữa ta và Bách Lý Hàn Băng có nhiều chuyện riêng cần phải giải quyết.”

Hơi thở ấm nóng của Như Tuyên phả bên tai y, y có thể nhìn thấy nụ cười nhạt bên khóe miệng Như Tuyên.

“Là vậy sao?”, Vô Tư đến gần một chút:”Dùng mê dược lợi hại đến vậy, xem ra sự tình rất quan trọng!”

“Người sẽ không cản trở ta chứ!”

Bách Lý Hàn Băng đảo mắt, khi Như Tuyên nói câu đó, một bàn tay hơi gấp lại, đầu ngón tay lóe lên hàn quang, có vẻ là một thanh ngân châm sắc nhọn.

“Người đừng hiểu lầm!”, Vô Tư lập tức dừng lại: “Ta trời gà còn không chặt, sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy?”

“Vậy thì tốt.”, dù Như Tuyên nói thế nhưng vẫn không rời lỏng tay: “Nếu người lại tiến thêm một bước, e rằng đã thật sự bị mù.”

Hồi lâu sau Vô Tư mới lên tiếng, có điều giọng nói mang chút xấu hổ.

“Người biết được từ khi nào?”

“Từ lần đầu gặp người, ta đã cảm thấy có gì đó bất thường. Trên thân người có hương hoa kì lân và thủy trầm hương, nhất định là vì khắc chế được vật tiêu độc nào đó có độc tính âm hàn. Muốn dung hòa hoa kì lân vào thủy trầm hương, phương pháp không những phức tạp mà còn phải chú tâm quan sát lò lửa, bằng không sẽ thất thần mà để lãng phí hai loại được vậy quý hiếm kia.”

Như Tuyên chậm rãi thu tay về: “Đổi lại nếu là ta bị mù, sẽ không dùng thủy trầm hương mà thay thế bằng được liệu khác, tuy hiệu lực không bằng nhưng luyện chế thì tiện lợi hơn rất nhiều. Huống chi khi này ở trong phòng nhìn người cất ngân châm vào túi phải đưa đến gần ngọn đèn, ta có thể khẳng định người không bị mù.”

“Những năm gần đây, người là người thứ hai chỉ dựa vào quan sát có thể đoán ra mắt ta vẫn sáng, thật khéo léo...”, Vô Tư thở dài.

“Nhiều năm trước ta bị người khác ám toán bằng kì độc Bích thủy, về sau dù đã nghĩ ra cách giải độc nhưng thời gian giải lại bị trì hoãn, cho nên hằng năm phải dùng hoa kì lân hoàn lại độc tố, hơn nữa hai mắt cũng vì độc tính mà nhạy cảm với ánh sáng, ban ngày không thể không dùng vải để che bớt ánh sáng.”

“Cho nên không hẳn là bị mù, nhưng vào ban ngày hầu như không thể nhìn được, nói ta bị mù một nửa cũng không có gì quá đáng.”

“Nếu mọi người đã rõ ràng thì không cần vòng vo nữa.”, Như Tuyên vừa nói vừa lấy ra một bình sứ từ bên hông: “Ta không biết người đã thương lượng gì với y, nhưng tối nay chuyện giữa ta và y hy vọng không có ai nhúng tay vào.”

Khi Như Tuyên dùng một tay mở nắp bình sứ, một mùi hương nồng nặc khác thường tứ tán, sắc mặt Vô Tư thoáng chốc biến đổi.

“Tử ngọc tinh tú!”, dù y đã sớm quen thuộc với được vật trên quý, ngay lúc này cũng hét lên: “Người có thể tìm được Tử ngọc tinh tú.”

“Địa tâm tử ngọc, thiên niên hóa tú.”

Như Tuyên đóng nút bình lại, nói với y: “Tử ngọc tinh tú ngàn năm mới có được vài giọt này, chần hử đã khiến được sư người động lòng!”

“Người muốn đưa nó cho ta?”, Vô Tư thật sự kinh ngạc: “Nhưng nếu người thử...”

“Không hẳn sẽ có tác dụng lắm, huống chi...không còn ý nghĩa gì nữa.”, Như Tuyên ngắt lời y: “So với việc lãng phí được vật quý hiếm này trên người ta, chi bằng phó thác nó cho lương y, dùng để tạo phúc thể nhân không tốt hơn sao?”

Vô Tư nhìn ánh trắng sáng tỏ, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó xa xăm, trầm mặc hồi lâu mới hỏi hử: “Đời người không còn quá mười năm, sao lại vì một chuyện một vật mà cố chấp đến bước này?”

Như Tuyên nắm chặt bình sứ, giấu mái tóc đen tuyền đã xõa tung của Bách Lý Hàn Băng.

“Có lẽ ta là một tên ngốc không biết đau khổ, thích để mình đầy thương tích. Hoặc do ta quá ham muốn, vì tranh giành một hơi thở, không nguyện chấp nhận buông tay.”

“Nghe ra hình như tâm đã điên.”, hử vừa nói, Vô Tư nhin không được bật cười: “Ai có thể ngờ danh y một đời lại tự nhận mình là kẻ điên.”

Bách Lý Hàn Băng có thể cảm thấy vai Như Tuyên run run, xem ra đang muốn bật cười.

“Dù cho điên rồi, phải hay không phải danh y có can hệ gì?”, Như Tuyên cười nói bên tai y: “Có điều, nếu như ta không học y, có lẽ hôm nay cũng sẽ không...”

“Có lẽ những người được người cứu cũng không thể sống đến ngày hôm nay.”, Vô Tư chậm rãi đến gần, đưa tay về phía hắn: “Điều kiện ưu đãi đến vậy, ta hiển nhiên sẽ đáp ứng. Muốn ta không chen vào chuyện hai người cũng được, nhưng phải dùng Tử ngọc tinh túy để cứu người, ta chưa hẳn làm được.”

“Tùy người sử dụng.”, Như Tuyên không chút mảy may do dự đưa bình sứ cho y: “Chung quy vẫn tốt hơn là đưa cho lang băm lãng phí.”

“Nói như vậy ta cũng an tâm.”, Vô Tư tiếp lấy bình sứ, đối diện với Bách Lý Hàn Băng đang dựa vào người hắn: “Bách Lý thành chủ, Tử ngọc tinh túy này có để loại bỏ triệt để dư độc trên người ta, điều kiện này ta khó có thể cự tuyệt.”

“Quan trọng nhất là người cũng không nguyện ý nhìn thấy hai người bọn ta không biết võ công mà đấu đá nhau, ta bị thương cố nhiên không tốt, hắn bị thương người sẽ không tha cho ta, người đừng trách ta vì sao không quản.”

“Ước định của chúng ta đã sót một đoạn, tại hạ đến để cáo biệt, lần gặp tiếp theo...hy vọng là ngày dài tháng tận.”

Sau cùng, nụ cười ở khóe miệng Vô Tư có phần cổ quái: “Thành chủ người bảo trọng.”

Bách Lý Hàn Băng không thể cử động, chỉ có thể mở to mắt nhìn Vô Tư thản nhiên mà đi.

Thanh âm Vô Tư truyền lại từ xa: “Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu. Trú đoản khổ dạ trường, hà bất bình chúc du*...”

“Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu. Trú đoản khổ dạ trường, hà bất bình chúc du.”, Như Tuyên lặp lại lời nói, sau đó thở dài.

“May thay đời người ngắn ngủi.”

Bách Lý Hàn Băng nghe thấy hắn tựa hồ đang tự nói với chính mình.

“Dù sao mọi phiền não cũng không kéo dài...”

Thần trí của Bách Lý Hàn Băng rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh. Không biết Như Tuyên đã dùng được vật gì với y, tuy y có thể cự cựa, nhưng vô phương ngưng tụ nội công.

Y thanh tỉnh bị Như Tuyên đưa về phòng, thanh tỉnh bị Như Tuyên đỡ đến giường nằm, thanh tỉnh nghe Như Tuyên đuổi tới tứ hầu hạ của mình đi, thanh tỉnh nghe hắn căn dặn tổng quản cho người chờ ở ngoài viện, không cho bất kì ai vào làm phiền.

Trong lòng y mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

” Chỉ dùng Nhuyễn cân tán liều mạnh, vô hại với cơ thể.”

Bách Lý Hàn Băng cố gắng quay đầu lại, nhìn thấy Như Tuyên cầm đế cầm nến đến gần mình. Trong căn phòng u tối chỉ có ngọn nến của Như Tuyên chập chờn tỏa sáng chiếu lên mặt hắn, khiến cho vẻ gầy gò ốm yếu gần đây của hắn trở nên nhu hòa rất nhiều.

“Như Tuyên...”, Bách Lý Hàn Băng mở miệng mới phát hiện mình có thể nói được rồi.

“Ừm.” Như Tuyên khẽ đáp, đặt nến ở đầu giường, sau đó ngồi bên mép giường chăm chú nhìn y.

“Như Tuyên, người muốn làm gì đây?”, Bách Lý Hàn Băng nhìn thấy cử động có vẻ thất thường của hắn, ánh mắt không khỏi nghi hoặc: “Có chuyện gì sao không trực tiếp nói mà lại hạ giọng lên người ta.”

“Lời ta nói người thật sự hiểu?”

“Ý người là sao?”, biểu tình Bách Lý Hàn Băng tỏ ra nghiêm trọng: “Ta có khi nào xem thường người?”

“Bách Lý Hàn Băng, người luôn miệng nói ta là đệ tử người yêu quý nhất, nhưng từ khi nào người xem ta là người có thể tín nhiệm?”

Như Tuyên lắc đầu: "Trong mắt người chưa từng có ta, trong mắt người ngoại trừ bản thân thì không ai có thể lọt vào."

"Nếu như nói là vì ta gạt..."

"Không cần nói nữa, hiện tại những lời này không còn ý nghĩa gì nữa.", Như Tuyên ngắt lời y: "Ta biết người có lý do của riêng mình, nhưng điều đó không can hệ đến ta."

"Như Tuyên, rốt cuộc phải làm thế nào người mới chịu nghe ta giải thích?"

"Người câm miệng cho ta, ta không muốn nghe!", giọng nói Như Tuyên có phần cuồng loạn: "Ta nói người biết! Bách Lý Hàn Băng, bất luận là lý do gì, ta cũng sẽ không tha thứ cho người!"

Đổi lại là người khác, Bách Lý Hàn Băng sao có thể tha thứ khi bị đối xử kiểu này, dù ngoài mặt khiêm tốn, nhưng trong lòng lại là thói kiêu ngạo bất phàm của tuyệt thế kiếm khách.

Trên đời này chỉ có một mình Như Tuyên!

Ngoại trừ Như Tuyên, Bách Lý Hàn Băng sẽ không nhân nhượng như vậy với ai khác. Hơn nữa lòng y đang hồ thẹn, mà biểu hiện của Như Tuyên còn khác thường đến vậy, y không cảm thấy nổi giận hay phát nộ, trong lòng chỉ thấp thỏm không yên.

Còn Như Tuyên sau khi hét xong liền lấy lại bình tĩnh, nhìn y đến ngây người.

"Như Tuyên, người vẫn ổn chứ?", Bách Lý Hàn Băng níu tay áo hắn.

"Người yên tâm đi! Ta vẫn ổn, cũng không có điên, nếu muốn ta đã điên từ sớm rồi, sao có thể chờ đến ngày hôm nay.", Như Tuyên khẽ cười, lướt tay qua tóc y.

"Tối nay ta chỉ muốn cùng người nói chuyện, bởi vì lúc thường người không thật sự lắng nghe nên ta mới làm thế này, thật xin lỗi...như vậy là ổn rồi."

Như Tuyên như tự nói với mình: "Nếu giờ ta giải được, người sẽ không nghe ta nói đằng hoàng."

"Rốt cuộc là vì sao..."

Trước mặt rõ ràng là Như Tuyên, nhưng lại không giống hắn...

"Người cảm thấy không nhận ra ta? Người chưa từng hiểu ta! Bởi vì trong mắt người không hề có ai, chỉ có người và Băng Sương kiếm của người.", ngón tay Như Tuyên chạm đến mi mắt của y.

"Người có biết vì sao Cổ Tử Doanh yêu ta không? Kì thực nàng cũng từng yêu người, trong lòng nàng đáng lẽ luôn có người, nhưng trong mắt trong lòng người chưa từng có nàng, khó chấp nhận nhất chính là bị người mình yêu lạnh nhạt, ngày qua ngày lãng phí tuổi xuân..."

Dù Bách Lý Hàn Băng không có sức lực, nhưng cánh tay đã có thể cử động linh hoạt. Y vốn đang níu chặt tay áo như Tuyên, nghe đến đây cũng dần rời lỏng.

"Đúng, ta biết, ta biết nàng cô đơn thống khổ, biết tình cảm nàng dành cho người sẽ dần nhạt đi, biết nàng muốn gì...", Như Tuyên nói thâm vào tai y: "Bách Lý Hàn Băng, luận về võ công người là thiên hạ đệ nhất, nhưng đối diện với loại tình cảm phức tạp này, tuyệt đối chỉ là một kẻ kém cỏi."

"Người cố ý phải không?", thanh âm Bách Lý Hàn Băng có phần chua chát.

"Ta cơ bản không có thủ đoạn gì cũng để nàng dễ dàng yêu ta, người không cảm thấy mình nên tự xem lại bản thân hay sao?", Như Tuyên mỉm cười.

"Người không hề biết, phạm là nữ nhân xinh đẹp như nàng, so với những người khác càng yếu đuối đa tình. Chỉ cần dùng đúng phương pháp là có thể khiến nàng dễ dàng yêu ta."

"Đừng nói nữa Như Tuyên.", sắc mặt Bách Lý Hàn Băng chuyển biến: "Cổ Tử Doanh đã chết, người đừng nhắc đến nàng nữa."

“Người cảm thấy bị mất thể diện hay là không biết đau lòng?”, Như Tuyên nhìn thẳng vào mắt y: “Ta đoán vì người không có thể diện! Vì người không hề yêu thê tử của mình, người chỉ cảm thấy bị thê tử của mình phản bội Bách Lý Hàn Băng người, là một chuyện rất mất thể diện mà thôi!”

“Như Tuyên, không được nói nữa, ta không muốn nghe nữa!”, Bách Lý Hàn Băng nhắm mắt, nghiêng đầu qua chỗ khác: “Người còn nói tiếp ta sẽ nổi giận.”

“Thì ra người vẫn chưa nổi giận!”, Như Tuyên dùng tay, mạnh mẽ kéo mặt y quay lại.

“Tốt thôi, dù sao nhiều năm nay người cũng chưa từng để ta thấy sắc mặt của mình, chỉ bằng nhân cơ hội này nổi trận lôi đình để ta có thể thấy được một chút!”

“Là ta lừa người trước, người muốn trút giận cũng không sao, nhưng vì có gì luôn nhắc đến nàng ấy?”, bị ngữ khí ngả ngón chế nhạo của Như Tuyên chọc tức, ánh mắt Bách Lý Hàn Băng trở nên lạnh lùng.

“Nếu như có thể, người tưởng ta...”

Nói được một nửa, Như Tuyên che miệng cười, chỉ có thể nghe thấy tiếng cười, còn trong ánh mắt đến nửa điểm tiểu ý cũng không có.

Qua một hồi lâu hần mới ngừng lại, khi tay buông xuống quả nhiên không hề có nét cười.

“Bách Lý Hàn Băng, người không biết ta hận người đến mức nào,” hần dùng thanh âm cổ quái có phần mệt nhọc nói: “Nếu có thể ta thật muốn một kiếm đâm chết người, cắt người thành từng mảnh từng mảnh rồi nuốt xuống.”

Tựa hồ phối hợp với lời nói của hần, một cơn gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, ánh nến đầu giường nhất thời lay động. Có lẽ vì không có nội lực, cộng thêm y phục mỏng manh không thể chống lại đêm khuya hàn lạnh, đầu ngón tay của Bách Lý Hàn Băng khẽ run rẩy.

Như Tuyên trông thấy muốn bật cười.

“Người đừng tưởng là thật!”, hần vừa cười vừa lấy chân đạp cho Bách Lý Hàn Băng: “Nhưng cũng phải nói lại, người quanh năm ăn chay luyện võ, mùi vị nhất định hơn hẳn người thường, nếu phải ăn thì ta nhất định chọn người.”

Bách Lý Hàn Băng biết hần chẳng qua chỉ là thuận miệng nói, nhưng nhớ đến biểu tình lúc nãy của Như Tuyên liền khiến y cảm thấy lạnh lẽo.

“Như Tuyên, tại sao lại hạ được lên ta?”, y lại hỏi vấn đề cũ: “Người nói hận ta, là thật sao?”

“Lúc này hỏi lại có phải đã muộn rồi không? Chỉ bằng trước khi ta trả lời, người phải hồi đáp câu hỏi của ta.”

Như Tuyên đặt tay lên mặt y: “Bách Lý Hàn Băng, trước khi người lừa ta, vì sao không nói với ta rằng người chuẩn bị lừa ta?”

Ánh mắt Như Tuyên trong ngọn nến trở nên thâm thúy khó lường, lòng Bách Lý Hàn Băng đột nhiên thất lại.

Trực giác nói với y, lúc này đây đang đối diện với một đối thủ ngang tài ngang sức, một đối thủ dù có dốc tận lực chiến đấu chưa hẳn sẽ giành được thắng lợi...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao trong nháy mắt Như Tuyên đã trở thành đối thủ...

Ánh nến mờ tỏ bất định giống như tâm tình lúc này của Bách Lý Hàn Băng.

“Bách Lý Hàn Băng, trước khi gạt ta người có từng nghĩ, người cơ bản không cần phải lừa ta?”, Như Tuyên vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt của y.

“Từ trước đến nay, ta có từng cự tuyệt người chưa? Lúc đầu người muốn ta rời đi, trong lòng ta vô cùng khó chịu, chưa nói một câu liền rời đi? Nhiều năm nay... người chưa từng nghĩ đến, chỉ cần người mở miệng yêu cầu, ta sẽ không cự tuyệt người sao?”

“Lần này... không giống...”, y khó khăn nói.

“Không giống? Có chỗ nào không giống?”, Như Tuyên khẽ cười.

“Kì thực ta cũng biết người đang lo lắng cái gì, người sợ để ta biết được người trúng độc Đường thời dĩ vãng nhiên nếu không phải là người thì ta sẽ không đưa thuốc chữa trị.”

Nghĩ đến Như Tuyên có lẽ vì giận mà nhất thời thất thường, ánh mắt hoài nghi của Bách Lý Hàn Băng dần trở lại bình thường.

“Ta quả thực có nghĩ đến.”, y bình tĩnh nói: “Nhưng người hãy nói thật cho ta biết, nếu người trúng độc không phải ta, người cũng sẽ nguyện ý cứu chữa?”

Trong thấy nhân thần của y, Như Tuyên biết y đã lấy lại sự lãnh tĩnh vốn có.

“Sẽ không.”, Như Tuyên lắc đầu: “Dù người học y tâm như từ mẫu, nhưng Thiên hoa ngưng tuyết này không giống...”

“Chương Châu Vệ gia.”

Bách Lý Hàn Băng dùng bốn chữ này để ngắt lời hắn.

“Như Tuyên, không phải người họ Vệ sao?”, Bách Lý Hàn Băng chống tay lên mép giường, rớt cuộc có thể dùng sức ngồi dậy: “Người không phải là một thiếu niên vô danh không nơi nương tựa, mà xuất thân từ Chương Châu Vệ gia nhiều đời làm thần y, được người người sùng bái!”

Như Tuyên thối lui vài bước cho đến khi va phải cạnh bàn mới dừng lại.

“Vệ...”, môi hắn mấp máy nhưng không thể nói được lời nào.

Bách Lý Hàn Băng lấy ra một cổ tịch màu vàng từ trong lòng.

Y hất cổ tay, cuốn sách ấy đã gọn gàng nằm trên mặt bàn bên cạnh Như Tuyên. Mặc dù cú ném này hơn phân nửa dựa vào sự khéo léo, nhưng nội lực của y quả thực đang hồi phục.

Dựa vào công lực của y, dù chỉ mới khôi phục được một thành nhưng đã mạnh hơn người thường mấy lần. Huống chi lúc này y đã cảnh giác, Như Tuyên dù muốn bắt ngờ chế trụ y cũng không còn khả năng.

“Mười năm trở lại đây, người chẳng qua chỉ muốn thử này!”

Đầu ngón tay của Như Tuyên đã chạm đến cổ thư, nhưng vừa nghe thấy thanh âm của Bách Lý Hàn Băng liền khép tay lại thu về.

“Được độc ký thiên, Được độc ký thiên ...”, dù đã thu tay về nhưng ánh mắt của hắn vẫn dán vào cuốn sách kia, miệng bất giác đọc lên.

Trên bìa sách rách nát màu vàng kia, hai chữ “Được độc” được viết bằng thể Triện cổ phức tạp. Trong trí nhớ về thể chữ của hắn, hai chữ này không biết là dùng ngón tay hay bút lông viết nên bao nhiêu lần, cũng không cách nào nhận sai được.

Đối với y cuốn sách này đã từng rất quan trọng không gì sánh được, giờ khắc này đặt trước mặt, hắn sao có thể thờ ơ?

Băng đi một lúc, Như Tuyên mới có thể dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Bởi vì Đường Tử Doanh.”, Bách Lý Hàn Băng dựa vào cột giường, ánh mắt hướng ra màn đêm u trầm tĩnh mịch ngoài cửa sổ. “Người là Vệ Như Tuyên, nàng ấy là Đường Tử Doanh, người đã có thể bái ta làm sư vì cuốn sách này, vậy nàng vì cuốn sách này mà lấy ta thì có gì kì lạ?”

“Là Thục Trung Đường gia?”, Như Tuyên lẩm bẩm.

“Đáng tiếc Đường Hữu Dư tận lực lập kế hoạch mười mấy năm, còn dùng cả tính mạng của muội muội ruột thịt, kết quả cuối cùng vẫn là hai tay trắng.”

Khi Bách Lý Hàn Băng nói những lời này không có biểu hiện gì, cũng không chút mảy may phẫn nộ hay bất mãn, có vẻ như đang nói những việc không hề liên quan đến mình.

“Đường Tử Doanh cũng quá nóng ruột, nếu nàng ấy nhẫn nại hơn một chút thì có lẽ mọi chuyện sẽ không đến bước này.”

Như Tuyên nhìn y, y càng nói sắc mặt càng trắng bệch.

“Đường Hữu Dư cực kì lo lắng muốn đoạt lấy cuốn dược độc kỳ thư này, hẳn tưởng rằng Bách Lý gia ta nhất định xem như trân bảo mà cất giấu kỹ càng. Chỉ tiếc rằng hẳn không ngờ đến người của Bách Lý gia không hề có hứng thú với y dược độc vật, có được quyền sách này cũng là do trùng hợp cơ duyên, cho nên không hề biết nó quý giá đến mức nào.”

Bách Lý Hàn Băng nhìn quyển sách nói: “Kì thực nó luôn được cất ở Tầng Thư Các, chỉ cần tìm kiếm tỉ mỉ là có thể nhận ra. Cho dù có người đem nó ra khỏi Thư Các, cũng chưa hẳn có ai biết được...Như Tuyên người xem, thế sự vốn dĩ thú vị như vậy, phải không?”

“Đúng.”, Như Tuyên cứng nhắc gật đầu: “Thật là thú vị...”

“Còn về mục đích của ngươi, ta lẽ ra cũng không biết được. Mãi đến khi Vô Tư nhìn thấy phương thuốc người kê cho Vũ Lan, nói với ta ngươi là hậu nhân của Chương Châu Vệ gia, ta mới liên tưởng đến các người là vì cuốn sách này.”

“Đúng,” Như Tuyên gật đầu: “Vệ gia vì muốn đoạt lấy nửa phần còn lại của cuốn sách này, mới trở thành thân y thế gia. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, ta luôn muốn có quyển y thư tuyệt thế này. Ý nghĩa của quyển sách này với ta mà nói cũng giống như ý nghĩa của võ học đối với ngươi, điều này không khó để hiểu!”

“Như Tuyên, ta không có ý gì khác.” Bách Lý Hàn Băng đứng dậy: “Ta muốn nói với ngươi, dù ta có chút mất mát, nhưng trong lòng luôn tin tưởng ngươi, dù là ngươi vì quyển sách này mà đến Băng Sương thành, nhưng ngươi tuyệt đối không giống như thế tử của ta, vì quyển sách này mà hạ độc ép ta vào chỗ chết.”

Như Tuyên thu tay vào trong tay áo, ánh lửa chập chờn, bóng hắt in trên tường tựa hồ đang run run. Nhưng thực ra hẳn đứng rất vững, đến cả sống lưng vẫn cố chỉnh thẳng tắp.

“Ngươi thật tự tin.”, hẳn nghe Bách Lý Hàn Băng nói hết, cười trầm hai tiếng.

“Chi bằng nói ngươi vì sao gạt ta, chẳng lẽ chỉ vì ta đã gạt ngươi, nên ngươi cũng phải gạt lại ta một lần mới cảm thấy công bằng?”

“Đương nhiên không phải! Thực ra sở dĩ ta lấy nữ nhi của Cố gia, phần lớn nguyên do là vì ân huệ của Cố gia đối với Bách Lý gia ta. Nhưng Bách Lý gia chẳng qua chỉ là cỏ hoang nơi vô lâm, Cố gia lại là trọng thần triều đình, nên việc qua lại không được thích hợp.”

“Ta vốn dĩ không hiểu rõ việc qua lại giữa hai bên, cho đến khi nhận được tín vật cầu cứu của Cố gia, mới chạy đến tiếp cứu trong đêm. Sau cùng lại đến chậm một bước, chỉ cứu được hai người bọn họ.”

Bách Lý Hàn Băng bước đến, nguyệt quang trong trẻo lạnh lùng chiếu trên người y, càng khiến y không giống phàm nhân: “Đường Tử Doanh nhiều năm trước trở thành nghĩa nữ của Cố gia, vì thế lực Cố gia trong triều quá lớn, triều đình cố ý sắp đặt mai phục ngầm. Đến Cố gia toàn nhà thành tro, việc nhận nuôi lại cách đây nhiều năm, cho nên ta không chút may mắn nghi ngờ thân thế nàng ta.”

“Thì ra vẫn có nguyên do phía sau.”, Như Tuyên cúi đầu, lui lại vài bước: “Chẳng trách hôn sự này diễn ra bất ngờ, thì ra chỉ cần ngươi lấy nàng thì có thể che giấu giao tình giữa hai bên, lại có thể danh chính ngôn thuận bảo hộ huyết thống của ân nhân. Mọi người chỉ tưởng rằng ngươi lấy được vợ đẹp như hoa, không hề ngờ đây là chuyện tốt nhất cử đa tiện...”

Bách Lý Hàn Băng lúc này chỉ còn cách hẳn vài bước, nhưng thấy hẳn lùi lại thì y cũng dừng bước.

“Ngươi thực sự trúng độc chính là Cố Vũ Lan!”

Đến nước này, Như Tuyên cũng đoán ra được.

“Đường Tử Doanh là mai phục ngầm của Đường môn, nhưng Vũ Lan mới là huyết thống thiên chân vạn xác sau cùng của Cố gia, vô luận thế nào ta cũng không thể để nó có chuyện.”, Bách Lý Hàn Băng thở dài: “Khi ấy ta làm Nguyệt Vô Nhai bị trọng thương, nhưng không ngờ tới Vũ Lan đã trúng Đường thời dĩ vãng nhiên của hẳn.”

“Ta rất hiểu Nguyệt Vô Nhai, không nói đến thủ đoạn tàn độc vô tình, bình sinh thích nhất là nuôi thù hận, bất luận hần có giải được hay không, nếu hần có, muốn hần đưa ra là một chuyện rất khó khăn. Huống hồ sau đó hần đã biệt tích, dù cho tận dụng hết sức người của Băng Sương thành, muốn tìm được hần không thể chỉ trong nhất thời.”

“Cho nên người mới tìm đến được sư Vô Tư?”

“Người chỉ biết một mà không biết hai, Vô Tư vốn họ Nguyệt, hần cùng Nguyệt Vô Nhai chính là huynh đệ song sinh.”, Bách Lý Hàn Băng nói ra bí mật hiếm người nào trong giang hồ có thể biết được.

“Huynh đệ hần khi còn thiếu niên trở mặt thành thù, Nguyệt Vô Nhai thừa cơ hạ độc vào mắt hần, khiến Vô Tư không thể không vứt bỏ danh tính của mình.”

“Cộng thêm Nguyệt Vô Nhai thay đổi thất thường, gây chuyện chỉ dựa vào tâm tình mà không màng lẽ thường, Vô Tư thì lại cao thâm lợi hại. Không nhắc đến mối hận truyền kiếp của bọn hần, nhưng nói trong bảo khổ của Băng Sương thành có thứ hần muốn, điều kiện bách lợi vô hại này, Vô Tư không có lý do gì để không giúp ta.”

“Sau đó hần nói với người, ta là người của Chương Châu Vệ gia, mà cách giải Đương thời dĩ vãng nhiên nhanh chóng khả thi nhất, chính là xa tận chân trời gần ngay trước mắt.”

Nghe thấy lời lẽ giễu cợt của Như Tuyên, sắc mặt Bách Lý Hàn Băng vốn thâm trầm, trong nháy mắt lại trở dài, nét mặt trở nên bất đắc dĩ.

“Vô Tư nói với ta trong thời gian ngắn như thế này không thể tìm ra cách giải độc. Nhưng Chương Châu Vệ gia có một loại kì dược tuyệt không ngoại truyền, có thể giải trừ triệt để độc tính để cứu Vũ Lan. Nhưng có một điểm, người của Vệ gia xem loại dược này cực kì quan trọng, tương truyền chỉ có thể vì người thân yêu nhất mà phối chế nên...”

Bách Lý Hàn Băng chăm chú nhìn Như Tuyên, nhưng không thấy hần biểu hiện gì, chỉ có thể nói tiếp.

“Mỗi người của Vệ gia luôn tuân thủ lời thề, nhiều năm rồi bất luận người ngoài khao khát như thế nào, sử dụng mọi thủ đoạn để có được phương thuốc, sau cùng đều không thu hoạch được gì. Cho dù hiện tại đã mai danh ẩn tính, huyết thống có thể đã đoạn tuyệt, rốt cuộc vẫn không có lấy một người của Vệ gia từng để lộ nửa lời về phương thuốc này.”

“Vô Tư nói với ta, dù người muốn cứu Vũ Lan đến cỡ nào cũng không thể ngoại lệ vì nó mà luyện dược, chỉ có một khả năng...Trừ phi người cần loại dược đó, chính là người thân hoặc là người mà người yêu nhất...”

*Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu. Trú đoản khổ dạ trường, hà bất bình chúc du: Đời người chẳng được trăm năm, mắc chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời? Thở than ngày ngắn đêm dài, sao không cầm đũa rong chơi kéo hoài? (trích từ “Sinh niên bất mãn bách” – khuyết danh)

Sinh niên bất mãn bách

Sinh niên bất mãn bách,

Thường hoài thiên tuế ưu.

Trú đoản khổ dạ trường,

Hà bất bình chúc du?

Vi lạc đương cập thời,

Hà năng đãi lai tư?

Ngu giả ái tích phí,

Đản vi hậu thế si.

Tiên nhân Vương Tử Kiềm,

Nan khả dữ đẳng kỳ.
Người dịch (không rõ)
Đời người chẳng được trăm năm
Mắc chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời?
Thở than ngày ngắn đêm dài
Sao không cầm đuốc rong chơi kéo hoài?
Khuyên ai vui sướng kịp thời,
Làm chi cứ phải đợi hoài năm sau.
Của tiền tiếc có được đâu,
Đại chi mà để đời sau chê cười.
Tử Kiều giờ đã xa xôi,
Khó lòng hò hẹn với người tiên xưa.

2. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 2

Như Tuyên vốn đang cười chế nhạo, đến khi nghe thấy câu nói này. Hắn sửng sốt, sau đó thân thể lão đảo, tựa hồ không thể đứng vững.

Hắn lùi lại từng bước cho đến khi không thể lùi được nữa mới dừng lại.

Bất luận lúc trước Bách Lý Hàn Băng đã nói gì, lời này rõ ràng ám chỉ...Y...y... lại có thể...

“Người...”, thanh âm như bị mắc nghẹn nơi cổ họng, Như Tuyên nhất thời không thể nói ra.

“Ta vẫn không hề biết, thì ra người đối với ta...”, nói đến đây, Bách Lý Hàn Băng thấy thần sắc Như Tuyên không ổn, muốn đưa tay ra đỡ.

Người Như Tuyên dính chặt vào tường, nhìn dáng vẻ của hắn như thể trông thấy nước cuốn thú dữ, trong lòng Bách Lý Hàn Băng có hơi khó chịu, chỉ có thể thu tay về, bỏ đi ý niệm đến gần.

“Buổi tối hôm Đường Tử Doanh hạ độc lên ta, ta có thể cảm nhận được mà phòng bị, chỉ giả vờ bị trúng độc để biết nguyên do của nàng ấy, không ngờ nàng lại nói...”

“ĐỦ RỒI!”

Thanh âm của Như Tuyên gay gắt đến chói tai, từ trước đến giờ Bách Lý Hàn Băng chưa từng nghe thấy hắn lớn tiếng la hét như vậy, lập tức ngừng nói.

Sắc mặt của Như Tuyên còn trắng hơn so với bức tường sau lưng và nguyệt quang trên mặt đất, vẻ mặt như thể chuẩn bị xoay người chạy ra khỏi phòng...nhưng hắn không làm vậy!

Bách Lý Hàn Băng cảm thấy hắn có thể phát tay áo mà đi như thế, nhưng qua một hồi lâu hắn vẫn đứng yên lặng. Dù đang dán chặt vào tường, dù cho sắc mặt ngày càng trắng nhợt, Như Tuyên vẫn đứng đó, không hôn mê, cũng không xoay người chạy đi.

“Ta...”, hắn có phần thở gấp, lời nói không khỏi đứt đoạn: “Ta biết rồi! Chính là như vậy...nhưng đừng nói nữa! Người đừng nói nữa, đừng...”

Lần này đến lượt Bách Lý Hàn Băng lùi lại. Khi này y đã dự tính được hậu quả mới nói ra câu này, nhưng phản ứng của Như Tuyên không hề nằm trong dự tính của y.

Như Tuyên không giả vờ không biết hay dứt khoát rời đi, mà đã thừa nhận không chút giấu diếm. Y tưởng rằng dựa vào nội tâm của Như Tuyên, tuyệt sẽ không thừa nhận với mình.

Cứ tự nhiên như thế, vùng trán của Như Tuyên không hề có chút tức giận mà lại nhói đau...giống như đang chịu đựng nỗi đau đớn kịch liệt nào đó không thể nói ra, khiến người khác nhận thấy đó là nỗi thống khổ khó chịu.

Ánh mắt nhẫn nại của Như Tuyên khiến Bách Lý Hàn Băng nhất thời không biết xử trí ra sao mới tốt.

Hắn dường như đang cố nén lại nỗi thống khổ nặng nề...đối diện với một Như Tuyên như thế, đối diện với ánh mắt như thế, Bách Lý Hàn Băng không biết nên làm thế nào nữa.

“Người không biết gì hết, nhưng lại nghĩ rằng mình biết tất cả...”, Như Tuyên nhếch miệng.

“Người và ta có vẻ thân thiết, nhưng trong lòng người chưa từng có ta, nếu nàng ấy không nói ra, người vĩnh viễn không biết được...nói không chừng mọi người đều biết, người cũng sẽ không biết...ngoài mặt nói thân như phụ tử huynh đệ, sau lưng nhất định xem thường ta, đem ta ra làm trò đùa ác ý...”

Hắn hình như đang tự nói với mình, nhưng trong tai của Bách Lý Hàn Băng chẳng khác nào nổi lên một trận sóng to gió lớn.

“Như Tuyên, người nên biết ta không phải hạng người đó, ta không hề xem thường người, càng không đem người ra làm trò đùa.”, dù đối phương là Như Tuyên, y cũng chỉ có thể thoái nhượng đến bước này thôi.

“Người thích ai là chuyện của người, người khác không có quyền chỉ trích cười nhạo. Nhưng người phải hiểu, không phải tất cả tình cảm đều có thể được hồi đáp, mọi người cũng không như người mà yêu một nam tử.”

Như Tuyên nhìn y bằng ánh mắt xa lạ, sau khi nhìn rất lâu rồi, đột nhiên nghiêng đầu cười lớn. Hắn rất cố sức, cười rất to, đến lúc đồng tiền bên má phải cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dáng vẻ cuồng tiếu của Như Tuyên như đang phát điên.

“Người cười cái gì?”

Bách Lý Hàn Băng hạ chưởng lên mặt bàn bên cạnh, bàn đá cẩm thạch lập tức vỡ tan, biến thành trăm ngàn mảnh vụn.

Tiếng cười của Như Tuyên đột ngột dừng lại, hắn nhìn Bách Lý Hàn Băng như thể chưa từng quen biết người này. Trong mắt của Bách Lý Hàn Băng, hắn cũng tựa như một người xa lạ.

Hai người biết nhau đã lâu, nhưng giờ khắc này lại cảm thấy trước giờ không hề biết đến đối phương.

“Người muốn cho ta biết thế nào là cảm giác giống như người đang xích thân lửa thể đứng ở nơi đông người phải không?”, Như Tuyên khẽ hỏi.

“Ta không muốn làm người nhục nhã!”

Bách Lý Hàn Băng hoàn toàn đánh mất sự nhẫn nại, từ bỏ ý niệm thuyết phục.

“Người tưởng ta không hiểu những đạo lý đó, người tưởng ta không hiểu người, người tưởng ta không biết người đang gạt ta sao?”, Như Tuyên gạt đầu: “Được! Ta không biết, ta không biết gì hết...ta đã trúng độc, đã sinh bệnh, đã phát điên, người muốn như thế thì cũng được thôi!”

“Vệ Như Tuyên!”

“Ta không phải Vệ Như Tuyên.”, thanh âm của Như Tuyên bình ổn: “Người xem, đến ta người còn không biết gọi như thế nào.”

“Người tưởng ta không biết khó chịu, không biết đau lòng sao?”

“Có ư?”, đôi mắt Như Tuyên nhấp sáng sáng lên: “Người đau lòng khó chịu như thế nào, nói cho ta nghe thử đi!”

Bách Lý Hàn Băng nhìn đôi mắt ấy, không thể nói nên lời.

“Bỏ đi!”, y dùng tay đỡ đầu: “Hiện tại chúng ta đừng nên nói nữa, đợi đến...”

“Đợi đến sau này?Đến khi mọi người đã bình tĩnh?”, Như Tuyên khẽ thở dài: “Sẽ không có sau này nữa, ta...”

“Cái gì?”, Bách Lý Hàn Băng không thể nghe rõ.

Môi Như Tuyên mấp máy, y định thần lắng nghe, nhưng chưa kịp nghe gì đã có một màn bột trắng bao phủ trước mặt.

Võ công của Bách Lý Hàn Băng đã khôi phục được ba, bốn thành, theo lý có thể tránh được. Nhưng vì quá đột ngột, hơn nữa y sao có thể ngờ Như Tuyên lại chọn lúc này ám toán y bằng phương thức cũ.

Có điều lần này tốc độ y nín thở rồi lùi lại cũng không chậm, trong chớp mắt đã lui đến bên giường. Nhưng lúc này, được vật chỉ cần nhiễm một ít lên da cũng có thể phát tác.

“Người xem, kì thực không khó chút nào. Ta thật không hiểu, Tử Doanh thông minh như vậy sao có thể thất bại?”, thanh âm lạnh lùng của Như Tuyên vang lên bên tai y.

“Nếu đổi lại là ta hạ độc, người đã sớm chết cả ngàn lần rồi.”

Như Tuyên lật quyển sách, rất nhanh nhưng cũng rất cẩn thận. Hắn vốn có thể đọc nhanh như chớp, quyển sách ấy chẳng qua chỉ tốn thời gian một chén trà, lúc này hắn đã lật đến trang cuối.

“Ý trời đã vậy, trong u tối...”

Như Tuyên thấp giọng nói gì đó, sau đó đưa sách đến gần ngọn nến, trang giấy ó vàng lập tức bén lửa cháy mãnh liệt. Cho đến khi lưỡi hỏa liếm đến ngón tay hắn mới buông sách ra, mặc cho đồng lửa ấy rơi xuống mặt đất.

Lửa tắt rất nhanh chóng, nhưng những tàn dư tia lửa phải qua một hồi lâu mới hoàn toàn thành tro.

Như Tuyên chậm rãi đến gần giường, quang ảnh đông đưa, nét cười trên mặt hắn thanh khiết dịu dàng.

Bách Lý Hàn Băng nằm trên mặt đất bên cạnh giường, y ngược nhìn Như Tuyên, Như Tuyên cũng cúi đầu nhìn y: “Không phải khi nãy người đã nói, ta thích ai là chuyện của ta. Dù ta yêu người, nhưng can hệ gì đến người? Người có quyền gì mà ép ta thừa nhận? Người có...”

Hắn vừa hỏi vừa quỳ xuống.

“Nói cái gì mà mọi người không như ta lại yêu một nam tử, người đang cười nhạo ta phải không?”, hắn vén những lọn tóc vương hỗn loạn trên mặt Bách Lý Hàn Băng: “Hoặc là nhìn dáng vẻ đắc ý của người, có phải trong lòng đang thương hại cho kẻ ngu xuẩn không biết liêm sỉ như ta?”

“Như Tuyên, người rốt cuộc muốn gì?”

“Người khơi ra bí mật mà ta muốn liêu mạng giấu đi, một mực bức ta đến bước đường cùng. Bách Lý Hàn Băng, rốt cuộc người muốn ra làm sao?”

“Chuyện này với ta cũng khó mở lời, ta làm sao có thể nói toạc ra?”

Bách Lý Hàn Băng cùng hắn nhìn nhau, trong mắt là một mảnh thần nhiên: “Nhưng Như Tuyên, nếu không nói thẳng ra, người không phải sẽ luôn đau khổ hay sao?”

“Đừng tỏ vẻ người làm vậy là muốn tốt cho ta, người vẫn tưởng nói thẳng ra thì ta có thể buông tay sao?”, Như Tuyên nhắm mắt, hít vào thật sâu: “Nếu đơn giản như thế, sao ta có thể đau khổ lâu đến như vậy?”

“Nếu đã không có hy vọng, tại sao người vẫn không từ bỏ?”, Bách Lý Hàn Băng cũng khép mắt lại, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: “Ta cũng không biết nên nói thế nào, người hận ta cũng được, dù sao ta vẫn không yêu người.”

Như Tuyên mạnh mẽ mở to mắt nhìn Bách Lý Hàn Băng, sau đó cười rộ lên.

“Người làm như vậy, không phải là muốn bức ta hận người, sau đó không còn nhớ nhung gì nữa đó chứ?”

Hắn che miệng lại, cười lên từng hồi: “Bách Lý Hàn Băng ơi Bách Lý Hàn Băng, người đúng là vì ta mà tổn hao không ít tâm tư rồi!”

Thần tình phiến não của Bách Lý Hàn Băng chợt lóe lên rồi biến mất, cũng không thể qua mắt hắn.

“Thế nào, người làm việc thiện mà không muốn cho người khác biết?”

Hắn ngừng cười, chống tay cúi thấp người xuống, đối diện rất gần với Bách Lý Hàn Băng: "Nhưng người có từng nghĩ, ta hiểu người nhiều hơn là người tưởng tượng. Người tưởng ta không nhận ra người cố ý gạt ta, muốn ta hận người, vì thế mà xa lánh nhau phải không?"

Bách Lý Hàn Băng trấn tĩnh, điềm nhiên nhìn hắn.

"Nói dối lừa gạt gì đó, sư đồ nghĩa tử gì đó, người biết ta hận cái gì thì sẽ đi làm cái đó...nhưng người biết ta hận nhất là gì không? Không phải vì người gạt ta, mà vì người tưởng làm vậy sẽ tốt cho ta, nhưng sự thật là người muốn dứt khoát thoát khỏi ta!"

Như Tuyên đến bên cổ y, cười nói: "Bách Lý Hàn Băng, ta hận nhất là người muốn lường toàn kì mỹ, nhưng lại không hỏi ta có muốn thứ lường toàn kì mỹ này hay không! Nói thật...trước giờ người chỉ cân nhắc vì bản thân..."

Bách Lý Hàn Băng không biện bạch cho mình, nhưng biểu hiện không tán đồng với cách nói của hắn.

"Người biết không? Hiện tại ta muốn khóc rống một trận cho hả, nhưng lại không thể khóc được. Là vì nghĩ mãi không hiểu đã phải chịu oan khuất gì, chỉ là tự mình đa tình mà thôi! Tự mình đa tình bị vạch trần, nhiều nhất cũng chỉ là xấu hổ, khóc trời than đất có vẻ làm bộ quá rồi.", Như Tuyên tiếp tục nói với y.

"Kì thực người tự mình đa tình quá đáng rất nực cười, đổi lại nếu là người khác, ta đã biết có khả năng bị châm chọc khiêu khích, nói là tự làm tự chịu. Nhưng đổi lại là ta, nghĩ thế nào cũng thấy thâm, cho nên ta không thể tự cười mình, nhưng cũng không có lý do để khóc."

Ánh mắt Bách Lý Hàn Băng chớp động, bắt giác nhìn hắn.

"Hiện tại nói những lời này không còn ý nghĩa gì.", Như Tuyên tự nói với mình: "Ta làm đồ đệ của người quả thực vì ý định không tốt, nhưng lần này người gạt ta thâm, xem như hòa nhau chứ?"

Ngập ngừng một chút, hắn nhẹ giọng hỏi: "Hiện tại tất cả đều biến thành tro bụi cùng quyển sách này, chỉ bằng chúng ta làm lại từ đầu...được không?"

"Không thể được, giữa ta và người không thể có tình cảm gì khác.", hồi đáp của Bách Lý Hàn Băng vẫn không đổi: "Ta đối với người chỉ có tình nghĩa sư đồ, người giống như Vũ Lan và Như Sương, chỉ là đồ nhi hoặc một đứa trẻ có thể thương yêu."

"Ta biết! Vì biết người nghĩ vậy ta mới không muốn để người biết...nhưng nếu đã đến bước này..."

Như Tuyên dựa vào vai y, kéo mặt y qua để y có thể nhìn thấy mình: "Được! Vậy chúng ta sẽ hận nhau, giống như điều người muốn."

Sắc mặt Bách Lý Hàn Băng sau cùng thay đổi, vì bàn tay của hắn đang dọc theo cổ thăm dò nơi cổ áo.

"Không phải người biết ta muốn làm gì sao? Cơ hội ngàn năm khó gặp này, người nói ta sẽ làm gì?", Như Tuyên thở dài bên tai y.

"Ta nghĩ ra cách này, so với việc được người quan tâm yêu quý, để người hận ta còn tốt hơn. Chỉ bằng nhân dịp này, để ta làm một việc khiến người hận ta!"

Bách Lý Hàn Băng chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng thẳng lên.

"Người mau dừng tay!", ngón tay lạnh lẽo của Như Tuyên, phút chốc lướt qua xương quai xanh của y, y không còn trấn tĩnh được nữa.

"Yên tâm, ta không làm hại người đâu.", tương phản với độ ấm của bàn tay, hơi thở của Như Tuyên nóng đến bỏng người: "Ta không có tự tin làm điều này."

"Người nhất định sẽ hối hận!", mắt Bách Lý Hàn Băng như kiếm, sắc bén đến nỗi có thể đâm người khác bị thương: "Nếu người làm thật, thì sẽ không vấn hồi được nữa."

"Không phải người muốn vậy sao? Không phải không thể vấn hồi mới là tốt nhất hay sao!", toàn thân Bách Lý Hàn Băng lúc này phát ra sát khí, đủ để khiến bất kì người nào cũng phải lạnh người, nhưng không hề có chút tác dụng với Như Tuyên: "Dù ta hối hận, cũng là chuyện sau đêm nay rồi."

Bách Lý Hàn Băng im lặng, thấy y không nói gì nữa, Như Tuyên vẫn nói tiếp.

“Rõ ràng là người không muốn cùng ta làm lại từ đầu, còn muốn chúng ta hận nhau. Hiện tại người nhìn ta như thế, giống như ta đã phạm lỗi gì lớn lắm!”

Như Tuyên dùng hai tay bịt mắt y lại: “Bất luận ta đã mắc sai lầm to lớn gì, đều sẽ phải trả giá, người đừng...”

Nói đến đây Như Tuyên im lặng.

“Như Tuyên, người đi đi!”, dù bị hấn che mắt, nhưng Bách Lý Hàn Băng biết trong lòng hấn đang hỗn loạn: “Sáng mai người rời khỏi Băng Thương thành, bất luận là Giang Nam hay đại mạc, đi càng xa càng tốt.”

“Còn sau đó?”

“Người vẫn chưa đến hai mươi, còn đến hơn nửa cuộc đời phải đi.”, Bách Lý Hàn Băng nói với hấn: “Đến khi hai, ba mươi tuổi, khi ấy người nhớ lại hôm nay, sẽ cảm thấy đây chẳng qua chỉ là phóng khoáng thời niên thiếu, không có gì xứng đáng cả.”

“Đúng vậy! Ta cũng luôn nghĩ đến khi qua hai, ba mươi năm nữa, bản thân có xem đây là chuyện ngu ngốc thời niên thiếu không? Nếu thật sự có lúc đó, cũng có thể có khả năng...”

Có lẽ vì thấy không liên quan, thanh âm của Như Tuyên ngày càng xa xôi.

“Bất quá hiện tại ta chỉ có một ý nghĩ, người nói nếu ta không đi, sáng mai người sẽ giận dữ mà giết ta, thứ phóng khoáng niên thiếu này của ta không phải sẽ thành chí tử bất du hay sao? Dù sao thì trong thời niên thiếu của mỗi người, đều có bốn chữ chí tử bất du này, xem ra thật oanh liệt...”

Bách Lý Hàn Băng có thể nhận thấy hấn càng tiếp cận mình hơn, đến khi hấn nói oanh liệt, hai người đã có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

“Ta vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp người.”

Hơi thở của Như Tuyên lướt qua khóe miệng của y.

“Ngày ấy tuyết rơi rất lớn, ta thấy rất, rất lạnh, người kéo ta ôm vào lòng... Dù ta không biết người có thật là người ta đang đợi hay không, nhưng lúc ấy ta nghĩ, phải hay không cũng được, ta muốn ở bên cạnh con người xinh đẹp này, con người vừa xinh đẹp vừa dịu dàng này...”

Có gì đó rơi bên môi, Bách Lý Hàn Băng đang suy nghĩ, trong đầu cũng vì hành động tiếp theo của Như Tuyên mà trở nên trống rỗng.

Bờ môi của Như Tuyên mềm mại mà ẩm ướt, có chút vị mặn, có chút vị chát...

Cảm xúc dịu dàng ấy lưu lại bên môi rất ngắn, mà cũng rất lâu. Bách Lý Hàn Băng mở to mắt, sững sờ nhìn Như Tuyên đang cúi đầu.

Như Tuyên cũng mở mắt, con ngươi đen tuyền sâu thẳm ấy nhìn thẳng vào mắt y. Không biết đã qua bao nhiêu lâu, y cảm thấy môi của Như Tuyên đang khẽ run, tựa hồ nghe được hấn nói một câu:

“Ta rất hận...”

Hận cái gì, Như Tuyên cũng không nói ra, nhưng Bách Lý Hàn Băng rất rõ.

Như Tuyên hận y.

“Tại sao?”, y không nhận được liền hỏi: “Dù người ái mộ ta như thế nào, nhưng ta vẫn không muốn tiếp nhận người, như vậy có lỗi sao?”

Như Tuyên đã rời khỏi môi y, trong mắt như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, rốt cuộc chỉ thốt ra chữ “Không”.

“Không.”, Như Tuyên dựa đầu vào cổ y, thở dài: “Chỉ có ta một mình tình nguyện...”

Bách Lý Hàn Băng muốn nói, nhưng chỉ thở hắt ra một tiếng, khi Như Tuyên ngẩng đầu nhìn y, nụ cười có chút tình nghich.

“Cho nên nếu người xin ta đừng chạm vào người, ta nhất định sẽ mềm lòng”, hấn vén lọn tóc dài bên tai của Bách Lý Hàn Băng, cẩn nhẹ vành tai của y. Bàn tay còn lại cũng không để yên, đã khéo léo cởi đai lưng của Bách Lý Hàn Băng, thăm dò bên trong áo của y: “Bách Lý Hàn Băng, người có yêu cầu ta không? Hiện tại vẫn còn kịp...”

Bách Lý Hàn Băng không chút cử động, y nằm cứng đờ tại chỗ, cắn chặt răng không lên tiếng.

“Người không xin tha, cũng không thỏa hiệp, bởi vì người là chủ nhân của Băng Sương thành, người là Bách Lý Hàn Băng”, Như Tuyên cởi áo y ra, cắn lên cổ y: “Những điều này ta đều biết...”

“Xem ra người đã quyết ý như vậy”, Bách Lý Hàn Băng nói giọng khàn khàn: “Vây từ giờ khắc này trở đi, ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Có dịch thể ấm nóng trào ra từ miệng của Như Tuyên, rơi xuống mái tóc đen nhánh của Bách Lý Hàn Băng.

“Được”, hấn nhìn chằm chằm những huyết tích đó, đến gần tai Bách Lý Hàn Băng cười trầm vài tiếng: “Vây người cũng phải nhớ, từ đêm nay về sau chúng ta...”

Hấn chưa kịp nói hết, cửa phòng đóng chặt đã bị thô lỗ đập ra, một cánh cửa rơi xuống đất phát ra tiếng vang rầm.

“Người là yêu quái phương nào?”

Có một giọng nói trẻ con không kiềm nổi kinh hoàng la lên: “Mau buông thành chủ ra!”

Bách Lý Hàn Băng nghe thấy thanh âm này liền thả lỏng hô hấp.

Như Tuyên chậm rãi ngẩng đầu lên, bên môi vẫn còn vết máu tươi, một ít máu vẫn thuận theo khoe miệng chảy xuống, rơi trên mặt y. Nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của hấn, tựa như không hề nhận ra có người đã phá cửa vào.

“Chúng ta...”

“Mau buông thành chủ ra!”, động tác của người phá cửa đó rất nhanh, tức khắc đã tiếp cận sau lưng Như Tuyên, xuất một chưởng vào vị trí sau tim.

Như Tuyên ngã lên thân Bách Lý Hàn Băng, hộc ra máu tươi, tựa hồ muốn nhuộm đỏ cả y phục tuyết trắng của Bách Lý Hàn Băng.

“Dừng tay!”, Bách Lý Hàn Băng lên tiếng ngăn cản khi người ấy cần bị xuất chưởng lần thứ hai.

“Thành chủ, người ổn chứ?”

Người mới đến kéo “yêu quái” ra khỏi người thành chủ, gấp gáp đỡ thành chủ ngồi dậy: “Con đi tìm cha...”

“Dừng vội”, Bách Lý Hàn Băng dựa vào bên giường căn dặn: “Y Anh, người khoan gọi người, đem nước lạnh đến đây trước.”

Bạch Y Anh đáp ứng một tiếng, khấn trương chạy đi lấy nước.

Như Tuyên nằm sấp ho khan mấy tiếng, hấn không rành võ học, một chưởng của Y Anh khiến hấn bị nội thương không nhẹ.

“Thật đáng tiếc”, hấn nhất thời vô lực đứng dậy, miễn cưỡng trở mình nằm trên mặt đất, che miệng lại cười: “Trời không theo ý ta...”

Sắc mặt Bách Lý Hàn Băng âm trầm, im lặng nhìn hấn vừa cười vừa ho ra máu.

“Như...Như Tuyên ca...”, Bạch Y Anh đem nước đến, không ngờ rằng Như Tuyên đang nằm ngửa trên đất, bị dọa đến luống cuống: “Tại sao lại là huynh, đệ, đệ không biết...”

Khi hấn đi tiểu đêm ngang qua phủ, nghe thấy trong phòng thành chủ có âm thanh kì quái, do dự một hồi mới quyết định nhìn vào cửa sổ. Không ngờ liền nhìn thấy thành chủ vô công cái thể nằm trên đất, còn có người nằm trên thân của thành chủ nữa.

Trong lòng của Bạch Y Anh, Bách Lý Hàn Băng giống như một thiên thần, y luôn cảm thấy trên thế gian này không ai có thể đánh bại thành chủ, cộng thêm nhìn thấy người ấy đang cần thành chủ, lập tức liền cảm thấy đây nhất định là yêu quái gì đó.

Y không ngờ khi xông vào cứu người, “yêu quái” mà y tận lực xuất chiêu lại là Như Tuyên ngày thường đối xử rất tốt với y.

“Không sao...không sao đâu.”, nhìn thấy đứa trẻ bị dọa không nhẹ, Như Tuyên an ủi y:”Y Anh đừng sợ...ta vẫn ổn...”

Hắn vừa nói vừa phun ra một ngụm máu.

“Y Anh, tắt nước vào ta.”

Thanh âm lạnh lẽo của Bách Lý Hàn Băng đã làm Bạch Y Anh tỉnh loại từ cơn hoảng loạn.

“Đừng!”, Như Tuyên lấy ra một cái hộp từ trong ngực:”Không thể dùng nước lạnh, đây là...giải được...”

Bạch Y Anh nhìn vẻ mặt của Bách Lý Hàn Băng, mới thận trọng cầm lấy cái hộp từ tay Như Tuyên, đem đến cho Bách Lý Hàn Băng uống.

Trong nháy mắt giải được đã phát huy tác dụng, Bách Lý Hàn Băng hoàn toàn khôi phục lại hành động và năng lực.

“Y Anh, người đi ra đi!”

Bạch Y Anh nghe thấy Bách Lý Hàn Băng căn dặn, thấp thỏm hướng ra ngoài, mắt vẫn nhìn Như Tuyên đang nửa quỳ nửa ngồi trên đất.

Như Tuyên chậm rãi tự đỡ thân mình ngồi dậy, lau đi vết máu bên miệng, sắc mặt đã khá hơn khi nãy.

Đến khi Bạch Y Anh rời đi, Bách Lý Hàn Băng đóng lại cửa phòng, qua hồi lâu vẫn chưa quay lại.

“Ta họ Vệ, xuất thân từ Chương Châu Vệ gia, người trong nhà ít ỏi, anh trai cùng chị dâu của ta đã sớm qua đời, để lại một đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ, tuổi tác chỉ xấp xỉ ta.”, Như Tuyên có chút thao thao bất tuyệt:”Về phần ta, tên của ta...”

“Đừng nói nữa!”, Bách Lý Hàn Băng ngắt lời hắn.

“Được, ta không nói nữa.”, Như Tuyên dựa vào tường, cười trả lời.

“Chuyện tối nay, ta không muốn...”, nói đến đây, Bách Lý Hàn Băng dừng lại.

“Người không muốn truy cứu nữa, xem như chưa từng có gì xảy ra?”

“Ta không cho người nói nữa!”, Bách Lý Hàn Băng đột ngột quay lại, trên mặt là nụ cười hiểm thấy.

Sắc mặt Như Tuyên trắng nhợt, lại có máu chảy ra từ bên miệng.

“Người mau đi đi!”, nhìn thấy dáng vẻ của hắn, Bách Lý Hàn Băng siết chặt nắm tay:”Người đã thụ thương, ta không muốn ra tay làm người bị thương.”

“Thụ thương...đúng vậy!”

Như Tuyên dùng ống tay áo che miệng lại, cười trầm:”Ta đã thụ thương...”

“Người rốt cuộc muốn ta làm gì!”

Bách Lý Hàn Băng đánh ra một chiêu, sượt qua gò má của Như Tuyên trúng vào mặt tường:”Có phải bức ta giết người mới can tâm?”

Nội lực của y vẫn chưa khôi phục, một chiêu này cố nhiên tạo một lỗ hổng lớn trên tường, nhưng giữa những đốt tay của y cũng bật máu.

Từng giọt máu tươi bắn tung tóe trên mặt Như Tuyên, toàn thân hắn chấn động. Hắn liền đưa ta ra giúp Bách Lý Hàn Băng gạt tóc ra sau tai.

“Ta cũng không muốn đâu!”, hần nhẹ giọng thở dài: “Ta không hề muốn như thế, nhưng ta không biết nên làm thế nào, ta không biết...”

“Đi!”, Bách Lý Hàn Băng gạt tay hần ra: “Người mau đi!”

“Được!”, Như Tuyên chậm chậm thu tay về: “Ta đi.”

Bách Lý Hàn Băng lùi lại mấy bước, lạnh lùng nhìn hần khó nhọc bò dậy, dựa vào tường mà hướng ra ngoài.

Tay của Như Tuyên run rẩy dữ dội, thử vài lần mới có thể mở cửa. Hần nhìn ra ngoài, không vội đi liền mà quay lại nhìn Bách Lý Hàn Băng ở phía sau.

“Xem ra tối nay có quá nhiều chuyện.”, hần dịch qua một bên để Bách Lý Hàn Băng nhìn ra ngoài: “Bách Lý thành chủ, xem ra là đến tìm người.”

Tổng quản Bạch Triều Huy đang đứng xa xa ở trong sân, vẻ mặt ưu phiền gấp gáp nhìn về phía này, thấy cửa mở ra liền vội vàng chạy đến.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Bách Lý Hàn Băng ra đón.

“Bầm cảo thành chủ, toàn thân Vũ Lan thiếu gia đột nhiên co giật, đã rơi vào hôn mê.”, Bạch Triều Huy vừa đi vừa nói, xem chừng rất sốt ruột.

“Cái gì?”, Bách Lý Hàn Băng kéo lấy Bạch tổng quản: “Chuyện như thế nào? Không phải đã chuyển biến tốt rồi sao?”

“Quả thực là vậy, nhưng khi nãy đột nhiên hôn mê, tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn trước.”

Bách Lý Hàn Băng rung mình, không vội chạy đi mà quay đầu về phía sau.

Sau lưng y, Như Tuyên dựa vào cửa, lúc này đang cười ngâm nga nhìn thẳng vào mắt y.

*chỉ tử bất du: đến chết vẫn không thay đổi

3. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 3

“Người đã làm gì?”, Bách Lý Hàn Băng hỏi hần.

“Ta có thể làm gì?” Như Tuyên hỏi lại.

“Người đã động thủ trong Thiên hoa ngưng tuyết.”, Bách Lý Hàn Băng không hề chất vấn, mà là khẳng định.

“Ta không muốn cùng người thảo luận về loại dược đó.”, thần sắc Như Tuyên không thay đổi, trên mặt còn nở nụ cười: “Tùy người nghĩ sao cũng được.”

“Nhiều năm nay, bộ dạng ôn nhu hiền lành của người trước mắt người khác, chẳng lẽ đều là giả vờ?”

“Cũng như nhau cả thôi.” Như Tuyên hạ mắt.

“Người nhận ra ta gạt người, cho nên cố ý hạ độc trong Thiên hoa ngưng tuyết?”

“Nói đúng ra, ta không hề hạ độc, chỉ là cho thiếu một phổi dược trong lúc luyện mà thôi. Ai bảo người quên nói với ta người không dùng Thiên hoa ngưng tuyết này, ta mới ‘một phút bất cẩn’ quên thêm vào phổi dược ấy.”

Như Tuyên hừ lạnh một tiếng.

“Dù mục đích của ta là lẻn vào Băng Thương thành, nhưng những năm này chưa từng làm chuyện có lỗi với người. Song lần này người khiến ta tổn thương vô hạn, ta làm sao có thể nuốt trôi? Bách Lý Hàn Băng, ta muốn nói với người, rốt cuộc cái gì mới gọi là công bằng chân chính.”

Dù Bạch Triều Huy đứng bên cạnh Bách Lý Hàn Băng không rõ tình hình, nhưng ông biết đã xảy ra chuyện cực kì nghiêm trọng. Bởi trong ký ức của ông, từ nhỏ đến lớn, Bách Lý Hàn Băng chưa từng có những biểu hiện như phần nộ phát hỏa.

Bách Lý Hàn Băng hít sâu vài tiếng, mới kiềm nén được nộ khí đang cuộn cuộn trong lòng.

“Bạch tổng quản.”, y không để ý Như Tuyên mà căn dặn Bạch Triều Huy: “Tìm đại phu trong thành xem giúp Vũ Lan, bất luận thể nào cũng không thể để tình hình xấu thêm.”

“Vâng.”, Bạch Triều Huy không dám hỏi nhiều, vội vàng nhận lệnh mà đi.

Bách Lý Hàn Băng trở về phòng mình.

“Người định làm gì?”, Như Tuyên hỏi khi y đi ngang qua.

“Ta điều tức một lúc, sau khi nội lực khôi phục sẽ dẫn Vũ Lan đi tìm Vô Tư.”, thanh âm Bách Lý Hàn Băng lạnh băng: “Vệ công tử, Băng Sương thành ta không thể lưu lại khách quý như ngươi, thỉnh ngươi tự nhiên!”

Y tiến vào phòng, đóng cánh cửa còn nguyên vẹn lại, chặn Như Tuyên ở ngoài cửa.

Như Tuyên nhìn cánh cửa không thể che chắn được ai đó một hồi lâu, đang muốn nhếch miệng cười, đột nhiên cảm thấy máu tươi vọt ra từ trong cổ họng. Nhất thời không kịp nuốt xuống, hắn chỉ có thể đưa ống tay áo lên, toàn bộ máu phun ra đều bắn lên trên đó.

Bởi vì mất máu choáng đầu, Như Tuyên thối lui, hắn dựa vào cây cột ở hành lang từ từ ngồi xuống đất, uống thuốc lấy ra từ trong lòng. Khi đỡ hơn một chút, hắn mở to mắt, nhìn thấy ánh sao lấp lánh đầy trời bên ngoài mái hiên, một vầng minh nguyệt cao cao ngự trên khoảng không xa xăm.

Xung quanh rất yên tĩnh, đến cả tiếng gió cũng không hề có.

“Thử thời tương vọng bất tương văn, nguyện trực nguyệt hoa...”, hắn đọc được một nửa, ngừng lại lắc đầu: “Ta đang làm gì thế này...”

Ở bên Tư Đồ Triều Huy đã lâu nên nhiệm phải thói xấu hờ động một chút lại thương xuân bi thu.

“Không sao đâu, ta không sao hết.”, hắn tự nói với mình: “Vệ Linh Phong, ngươi đừng quá xem trọng việc này, nó sẽ tự nhiên nhẹ nhàng hơn thôi.”

Tri giác của con người quả nhiên thường hay ngộ nhận, với Như Tuyên mà nói đêm nay trở nên rất, rất dài. Nhưng hiện giờ chỉ có mình hắn đứng ở đây, lại cảm thấy thời gian trôi rất nhanh.

Cảm giác của hắn cũng không kéo dài bao lâu, trong nháy mắt ở phía đông đã có dấu hiệu trắng xóa.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, hắn cử động tay chân, đứng dậy cởi ngoài bào dính đầy máu ra, cuộn lại rồi quăng vào xó, sau đó đưa tay gõ cửa.

Người trong phòng đương nhiên không phản ứng, sau khi Như Tuyên gõ đến lần thứ ba, liền tự mình mở cánh cửa còn lại bước vào phòng.

“Vệ công tử sao vẫn chưa đi?”, Bách Lý Hàn Băng ngồi bên bàn lạnh lùng nhìn hắn: “Còn có lời nào chưa nói hết với ta sao?”

“Không phải ngươi muốn ra ngoài ư?”, ngữ điệu của Như Tuyên bình thường: “Để ta chải đầu cho ngươi, ta sẽ không nói gì chọc ngươi phiền muộn đâu.”

Không biết trong lòng Bách Lý Hàn Băng đang nghĩ gì, có điều y không lên tiếng cự tuyệt, Như Tuyên mới nâng vạt áo bước qua gờ cửa, từng bước từng bước tiến vào phòng.

Động tác của Như Tuyên rất chậm, không nhanh nhẹn linh hoạt như ngày trước, thỉnh thoảng lại che miệng ho mấy tiếng. Tồn không ít thời gian mới có thể chải được búi tóc của Bách Lý Hàn Băng, nhưng khoảnh khắc sắp cài ngọc khấu lên, Như Tuyên không thể cầm chắc, sợ ý để hồ điệp tinh mỹ mỏng manh ấy trượt qua đầu ngón tay.

Như Tuyên với tay bắt lấy nhưng không thể được, Bách Lý Hàn Băng vốn có cơ hội nắm bắt, nhưng y không hề động thủ. Cuối cùng, hai người nhìn theo hồ điệp ngọc khấu vỡ tan.

Như Tuyên sau khi sững sốt liền ngồi xuống, muốn nhặt lại những mảnh vỡ. Một vạt áo màu trắng phất qua tay hắn, chính là Bách Lý Hàn Băng đang giẫm lên mặt đất đầy những mảnh vỡ mà hướng ra khỏi phòng.

Bách Lý Hàn Băng bước đến bên cửa, quay đầu nói với hắn: "Người mau đi đi, đến khi ta về không muốn thấy người nữa."

"Đến khi người về, sẽ không thấy ta nữa.", Như Tuyên đứng dậy, mỉm cười với y.

Nụ cười này của Như Tuyên, Bách Lý Hàn Băng nhớ rất rõ.

Nụ cười ôn hòa ấy, ánh mắt ấm áp ấy.

Giống như ngày hôm đó của nhiều năm trước, lần đầu tiên tương ngộ trong băng tuyết lạnh lẽo, ánh mắt và nụ cười kia đã khiến y rung động.

Rõ ràng không có khác biệt, nhưng tâm tình không còn như lúc đương sơ, trong mắt Bách Lý Hàn Băng lúc này, nụ cười lại mang sự đắc ý cùng chế nhạo. Y sợ mình không thể khắc chế nộ hỏa, sẽ làm ra chuyện khiến bản thân hối hận, nắm chặt cây kiếm trong tay, không hề ngoảnh đầu lại mà đi.

Khi ấy, Như Tuyên đứng trong căn phòng mà ánh mặt trời không thể chiếu tới được, trầm mặt nhìn theo...

Bách Lý Hàn Băng đứng bên ngoài cửa lớn nghiêm trang, thần tình có chút dờ dẫm. Điều khiến y thất thố như vậy, là vì ngoài cửa lớn của Băng Sương thành treo hai đèn ***g màu trắng.

Y mới rời khỏi không được bao lâu, vừa trở về đã thấy ***g đèn để tang treo trước cửa, nhất thời không thể đoán được trong nhà đã xảy ra chuyện gì. Y đến bên cửa ngẩng đầu nhìn một lúc mới đưa tay gõ cửa.

Bạch Triều Huy thân mặc tang phục đích thân mở cửa, thấy y trở về liền hỏi thăm một tiếng rồi cúi đầu, biểu tình trên mặt vô cùng khó xử. Bách Lý Hàn Băng không vội hỏi, y đi vào liền hướng đến đại sảnh. Bạch Triều Huy theo sau, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, mãi không thể mở lời.

"Trong thành có việc gì sao không báo ta hay?", Bách Lý Hàn Băng nhìn thấy trên đường treo ***g đèn màu trắng tang thương, hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

"Đây..", Bạch Triều Huy ấp a ấp úng hồi đáp: "Không phải thuộc hạ không muốn thông báo, chỉ là...chỉ là Vệ công tử..."

"Vệ công tử?", Bách Lý Hàn Băng nhất thời không hiểu, nghĩ lại mới hay là ai: "Không phải ta đã nói với người, hắn cùng Băng Sương thành không còn quan hệ gì nữa. Nơi này rốt cuộc họ Bách hay họ Vệ, Bạch tổng quản người đến điểm này cũng không thể phân biệt được sao?"

"Thành chủ, người thuộc hạ nói không phải là vị Như Tuyên công tử kia.", Bạch Triều Huy bị dọa, vội vàng giải thích: "Vị Vệ công tử kia là khi Như Tuyên công tử...mới đến thành này..."

Bách Lý Hàn Băng không để ý ông đang nói gì, bởi vì trong lúc nói đã đến đại sảnh, y mơ hồ thấy được bài trí màu trắng thê lương lạnh lẽo ở bên trong.

"Khi nào người trở nên dong dài như vậy?", Bách Lý Hàn Băng dừng bước: "Bạch tổng quản, là ai đã chết?"

"Thành chủ..", sắc mặt của Bạch Triều Huy cực kỳ khó coi.

"Rốt cuộc sao phải bố trí linh đường?", ngữ khí của y trở nên nghiêm khắc.

"Thành chủ...Tuyên thiếu gia người...người..."

"Bạch tổng quản, người đang nói gì?", Bách Lý Hàn Băng mím chặt môi: "Ta hỏi người trong thành có chuyện gì, người lại luôn nhắc đến hắn? Không phải ta đã để hắn đi rồi, chẳng lẽ hắn vẫn ở trong thành?"

"Thành chủ, Tuyên thiếu gia không có đi.", Bạch Triều Huy cắn răng, cuối cùng cũng nói ra: "Người đã chết rồi!"

Bách Lý Hàn Băng lui lại vài bước.

"Chết rồi?", y hỏi lại lần nữa: "Bạch tổng quản, người nói ai chết?"

“Là Tuyên thiếu gia.”, Bạch Triều Huy cúi đầu thở dài: “Nếu thành chủ về sớm một ngày, có lẽ sẽ được thấy người lần cuối.”

“Không thể nào!” Bách Lý Hàn Băng lắc đầu: “Khi ta đi hẳn vẫn khỏe, không thể nào...”

“Tuyên thiếu gia...sau khi thành chủ rời khỏi, khí sắc của Tuyên thiếu gia ngày càng xấu.” Bạch Triều Huy bình tĩnh, nói từng chữ từng lời: “Tối hôm qua, Tuyên thiếu gia ho rất nhiều, thuộc hạ đã tìm qua hết những đại phu có thể giúp, nhưng khi trời sáng, Tuyên thiếu gia đã đi rồi.”

“Không thể, không thể nào, hẳn đã thụ thương, nhưng...”, dù Bách Lý Hàn Băng nói vậy, nhưng y nhớ lại tới hôm ấy, Như Tuyên ho ra rất nhiều máu.

Tối hôm ấy...tối hôm ấy Như Tuyên bị Y Anh đánh một chưởng, nhưng Y Anh nội công còn thấp, dù có dốc hết sức cũng không thể khiến hắn phun máu nhiều như thế.

“Ta không có động thủ, ta không có!”, đầu của Bách Lý Hàn Băng hỗn loạn, cơ bản không biết mình đang nói gì: “Là ai đã làm hắn bị thương...là ai...”

Y tóm lấy y phục của Bạch Triều Huy, nghiêm hỏi: “Là ai đã hại hắn!”

“Tuyên thiếu gia...”, Bạch Triều Huy sợ hãi, lúc sau mới nói: “Người bị trúng độc!”

“Độc? Là ai hạ độc?”, Bách Lý Hàn Băng trở nên hoảng loạn: “Như Tuyên...Như Tuyên hẳn ở đâu?”

“Ở trong sảnh...”

Bạch Triều Huy chưa nói hết, hoa mắt chóng lất liên không thấy thân ảnh của Bách Lý Hàn Băng nữa.

Trong nháy mắt Bách Lý Hàn Băng đã vào trong sảnh.

Y vừa thấy thân ảnh quay lưng với cửa lớn đứng bên cạnh linh đài, trái tim thấp thỏm nhất thời trở nên bình ổn.

“Như Tuyên!”, y nắm lấy vai của người đó, cảm nhận được huyết nhục nóng ấm dưới lớp y phục, nhin không được liền thở ra vài tiếng.

“Người là Bách Lý Hàn Băng?”

Giọng của Như Tuyên có phần kì quái, khiến Bách Lý Hàn Băng buông tay xuống.

“Ta họ Vệ, là thân nhân duy nhất của người này ở trên đời, ta đến để mang thi thể của hắn đi. Thi thể của hắn không nên để kẻ thù của hắn an táng...Bách Lý thành chủ đừng hiểu lầm, kẻ thù này không phải là ta nói, mà là là hắn nói không nguyện ý bị người an táng xem hắn là kẻ thù.”

“Như Tuyên” quay lại, đưa nhang cho y: “Nhưng người về thật đúng lúc, kịp thời thắp cho hắn một nén hương.”

Dù dung mạo thân hình có chút tương tự, nhưng thần tình của thiếu niên trước mắt lộ vẻ cay nghiệt, vừa nhìn liền biết không phải Như Tuyên.

“Như Tuyên...”

“Không phải ở đây sao?”, thiếu niên không có chút bị thương phần nộ, còn cười với Bách Lý Hàn Băng: “Hắn không thể đợi được người, trong lòng có lẽ đang tiếc nuối! Người thắp hương cho hắn, để hắn được ngậm cười nơi chín suối đi!”

Ngữ điệu khi hắn nói bốn chữ “ngậm cười nơi chín suối” rất quái lạ, như thể đang cười nhạo Bách Lý Hàn Băng.

“Hắn sẽ không chết.”, Bách Lý Hàn Băng nhìn quan tài ở trong sảnh, nào có tâm tư để ý hắn đang nói gì: “Hắn nhất định chưa chết, nhanh đem hắn đến đây!”

“Bách Lý thành chủ thật thích nói đùa, trên đời này có ai lại không chết?”, thiếu niên che miệng cười một tiếng: “Thật xin lỗi, ta không có bản lĩnh làm hắn sống lại cho người.”

Bách Lý Hàn Băng không muốn dây dưa với thiếu niên, tung chưởng đánh bay nắp quan tài, nhưng được nửa chừng thì có một bóng đen không biết từ đâu xuất hiện ngăn cản.

Đó là một quái nhân toàn thân trên dưới đều mặc đồ đen, nhận không rõ hình dáng, hình như hẳn đã luyện được một loại võ công kì dị, hô hấp cùng nhịp tim tựa hồ đang ở trạng thái đoạn tuyệt. Cộng thêm tâm tình Bách Lý Hàn Băng bất định mới không thể phát hiện có cao thủ ẩn nấp trong phòng.

Trong nháy mắt hai người giao đấu không dưới mười chiêu, đúng là ngang sức ngang tài.

Bách Lý Hàn Băng không có tâm tư đấu với hắc y nhân võ công cao cường này, sau khi tung một chưởng bức đối phương thoái lui, trở tay rút ra trường kiếm bên hông. Bách Lý Hàn Băng cầm kiếm trong tay, trên thế gian này có mấy ai dám cùng y đấu quyết chính diện, nhưng hắc y nhân chẳng những không hề sợ hãi, trái lại còn tỏ vẻ nóng lòng muốn tỷ thí.

“Á Ba, đừng ngăn hấn.”, thiếu niên dung mạo có vài phần tương tự Như Tuyên lên tiếng:”Để hấn nhìn rõ một chút cũng tốt, tránh phiền phức sau này.”

Sau khi thiếu niên nói hết, sát khí của hắc y nhân hoàn toàn biến mất, quay về góc tối tăm nhất ở trong sảnh.

Võ công của cao thủ hắc y ấy biến hóa kỳ lạ, sát khí mạnh mẽ, Bách Lý Hàn Băng hiếm khi thấy được.

Nếu là ngày thường, tìm được một đối thủ hiếm thấy như vậy, y nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng hiện giờ y không thể suy nghĩ được gì, chỉ muốn xác nhận Như Tuyên đã chết hay chưa. Nhưng sau khi bị ngăn lại một hồi, lúc này y lại nhìn quan tài màu đen đó, trong lòng bắt đầu do dự, không còn muốn gấp gáp kiểm tra nữa.

Nếu sau khi mở ra, trong đó quả thực là...

“Á Ba.”, thiếu niên thấy y do dự, cười lạnh nói:”Bách Lý thành chủ nhũn tay rồi, người giúp y mở đi!”

Cao thủ hắc y đó vô thanh vô tức lập tức đến trước quan tài, nhẹ nhàng mở nắp đặt qua một bên, sau đó lại ẩn thân trong góc tối. Không biết hẳn dùng thân pháp gì mà một chút tiếng động cũng không có.

“Hắn có thật đã chết hay không, người tự mình xem sẽ biết.”

Thiếu niên dùng ngữ khí lạnh lẽo bạc tình nói:”Nếu hấn chết không được gọn gàng, người có thể bổ sung cho hấn một nhát kiếm. Ta đến đây không mang theo người sống, chỉ đến để nhận thi thể.”

Như Tuyên nhắm mắt nằm bên trong, rất im lặng, tựa như chưa từng chết, một chút cũng không!

Y vẫn nhớ trước khi đi, Như Tuyên còn giúp y chải đầu... Ánh mắt Như Tuyên nhìn mình...Như Tuyên hận mình đã gạt hấn...sao có thể chết!

Bách Lý Hàn Băng đưa tay ra, chạm vào khuôn mặt trắng nhợt kia.

Lạnh quá...Như Tuyên lạnh quá...

“Hắn là thúc thúc của ta, ta cũng không dám nói gì, nhưng cái chết này của hấn không có chút giá trị.”, thiếu niên rất xúc động:”Hấn là kỳ tài hiếm có của Vệ gia, cái chết này, ngoài việc chứng minh người thông minh thường không sống thọ, còn lại đều là một trò cười.”

Ngón tay của Bách Lý Hàn Băng đặt bên cổ Như Tuyên, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Bách Lý thành chủ vẫn không tin hấn đã chết?” thiếu niên cười hỏi:”Vậy chi bằng ta mổ cơ thể hấn ra cho người xem, khi thấy được lục phủ ngũ tạng vỡ nát rồi thì người sẽ tin!”

Bách Lý Hàn Băng vừa muốn ôm Như Tuyên ra khỏi quan tài, nghe đến đây liền dừng lại.

Ánh mắt của y dừng lại trên bờ môi tím ngắt của Như Tuyên:”Là ai hạ độc...”

“Bách Lý thành chủ đừng hiểu lầm, không có ai hạ độc cả.”, trong tay thiếu niên cầm một con dao nhỏ không biết từ lúc nào:”Lại nói độc được trên thế gian, không gì có thể bì được với Thiên hoa ngưng tuyết của Vệ gia ta.”

Bách Lý Hàn Băng ngẩng đầu.

“Người quả nhiên không biết!”, thiếu niên chuyển động con dao trong tay, cười hì hì nói: “Trong sách khi mới vào đã nói Thiên hoa ngưng tuyết, tự được thị độc, hồi sinh khởi tử, thực cốt hủ tâm. Cho nên Thiên hoa ngưng tuyết này phải thành kịch độc trước mới có thể làm kì được, cứu một người chính là giết một người.”

“Người nói cái gì?”

“Được độc ký thiên đó!”, thiếu niên nghiêng đầu, có chút tự đắc nói: “Là truyền thế bảo vật của Vệ gia ta, tuy chỉ có nửa cuốn, nhưng toàn là những phương thuốc tuyệt diệu, nói là trân bảo hiếm có cũng không quá đáng.”

“Rốt cuộc Thiên hoa ngưng tuyết là độc hay là được?”

“Người cũng biết, phương thuốc Thiên hoa ngưng tuyết đối với con cháu Vệ gia mà nói, đại biểu cho ý nghĩa gì không? Một đời, ngoại trừ thân nhân có quan hệ huyết thống, chúng ta chỉ có thể dùng phương thuốc này để cứu thể tử của mình.”

Hình ảnh của Như Tuyên cùng thiếu niên trước mắt như hòa lại làm một, tựa hồ Như Tuyên đang nói với y.

“Cách phối chế Thiên hoa ngưng tuyết tương tự như tính mạng của ta, ta đã lập lời thề độc với tổ tiên, nếu ta dùng nó để cứu người không có cùng huyết thống hay không phải người ta yêu nhất, thì ta sẽ vì độc tính của Thiên hoa ngưng tuyết mà chết – ”

Từ “chết” đó được kéo dài rất lâu, thiếu niên nhìn Bách Lý Hàn Băng, chậm rãi thu lại nụ cười giả vờ của mình: “Thúc thúc cũng thề như vậy, hắn làm trái lời thề cho nên mới có kết cục này.”

Bách Lý Hàn Băng im lặng lắng nghe, nghe đến câu này khóe mắt liền giật.

“Không phải chứ! Người tin rồi sao?”, thiếu niên nhìn thấy, giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Bách Lý thành chủ, lẽ nào người vẫn tin thế gian này thật có báo ứng?”

“Không phải sao?”

“Đương nhiên không phải, cái gì là thề độc, phần nhiều chỉ là cảnh báo mà thôi!”, thiếu niên hừ lạnh một tiếng: “Lời thề độc này muốn nói, luyện Thiên hoa ngưng tuyết thì phải chết, tính mạng mọi người cố nhiên quý giá, nhưng tính mạng của mình còn trân quý hơn. Cho nên ngoại trừ người thân yêu nhất, không cần suy xét đến những người không liên quan.”

“Năm đó mẫu thân ta trúng độc, phụ thân vì cứu bà, luyện Thiên hoa ngưng tuyết mà chết. Có điều hai người đã định là đồng mệnh uyên ương, mẫu thân ta chết chưa được bao lâu thì phụ thân cũng đi theo. Kì thực chuyện đó cũng không sao, nhưng thúc thúc của ta khi ấy đã chịu đả kích rất lớn.”

“Hắn nói cứu một người chết một người, người chết rồi thì không nói, nhưng người được cứu sống cũng sẽ day dứt đau khổ suốt quãng đời còn lại, cho nên loại được này cơ bản không có ý nghĩa gì.”, thiếu niên thở dài.

“Cho nên hắn thề phải tìm ta cách hóa giải độc tính, còn nói nếu không làm được sẽ đoạn tuyệt phương pháp luyện Thiên hoa ngưng tuyết trên thế gian... Nhưng ai mà ngờ ý trời trêu người, sau cùng hắn lại ứng phải lời thề độc của Vệ gia, chết vì Thiên hoa ngưng tuyết.”

Càng nghe hắn nói, sắc mặt của Bách Lý Hàn Băng càng trắng đến dọa người.

“Nhìn dáng vẻ của thành chủ người, người mà thúc thúc ta cứu nhất định liên quan đến người!”, thiếu niên an ủi y: “Người không cần để ý, đều do hắn tự nguyện. Người hắn cứu nhất định là người hắn yêu nhất ở trên đời, cam tâm tình nguyện dùng tính mạng để đổi lấy, không cần người khác khó chịu vì hắn.”

“Đừng nói nữa...”

“Một khi quyết định luyện thuốc cứu người, kì thực chính là dùng tính mạng của mình để cứu người đó. Không phải là người thân yêu nhất thì có ai lại chết vì một người không hề liên quan?”

Thiếu niên đứng bên cạnh quan tài, than thở với người chết: “Thúc thúc à! Ta không ngờ người không màng phong tình như thúc thúc, sau cùng lại chết vì tình, chén rượu phạt này thật lớn...”

Bách Lý Hàn Băng không muốn nghe hắn nói tiếp, trở tay dùng kiếm đâm tới.

Cao thủ hắc y ở góc tối đã sớm có phòng bị, xông tới trong khoảnh khắc ngón tay Bách Lý Hàn Băng khẽ động, khi mũi kiếm đâm tới thì đã ôm thiếu niên lùi lại rất xa. Bách Lý Hàn Băng không có ý định giết người, chỉ muốn khiến hắn câm miệng, bằng không động tác của hắc y nhân có nhanh nữa, e rằng thiếu niên kia đã đầu lìa khỏi cổ.

Cho đến khi Bách Lý Hàn Băng thu kiếm vào vỏ, hắc y nhân mới đặt thiếu niên xuống đất. Nhìn theo Bách Lý Hàn Băng thất hồn lạc phách ra khỏi cửa, khóe miệng của thiếu niên lại bật ra tiếng cười lạnh.

“Trên đời này, mỗi một vật đều có vật tương khắc, cho nên không có độc nào không thể giải.”, hắn thấp giọng nói: “Thiên hoa ngưng tuyết này tôi đa chỉ có thể xem như là nợ, bất luận khi nào, sớm muộn rồi cũng sẽ phải hoàn lại nợ tình.”

Hắc y nhân tựa như âm hồn ấy đã đóng nắp quan tài lại, ở bên bên yên lặng chờ đợi.

Bách Lý Hàn Băng, người không hề biết! Kỳ thực Như Tuyên luôn yêu một người, yêu rất sâu đậm. Nhưng kẻ ấy Như Tuyên không nên yêu cũng không thể yêu, chính là người yêu rồi nhưng lại không thể nói ra. Hắn yêu sâu đậm trong thâm lặng, thà rằng đau khổ chịu cũng không muốn đối phương biết được...Như Tuyên ngốc như thế, ta thật muốn đau lòng thay hắn.

Bách Lý Hàn Băng, ta không biết người rốt cuộc ngu thật hay giả vờ hồ đồ? Vì ta không tin là người sẽ không biết, chỉ là đang giả vờ, bởi vì người sợ mất hắn, cũng giống như hắn không nguyện ý để người biết, cũng vì sợ mất người...Ta muốn làm gì à? Ta muốn người trốn hắn, tránh hắn, đời này không được gặp lại hắn.

Bởi vì ta rất yêu hắn, hắn lại khiến ta đau khổ thương tâm, cho nên ta muốn hắn cũng khó chịu như ta, thậm chí khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần, điều này có gì kì lạ đâu? Người của Đường gia chúng ta, lòng dạ luôn ích kỷ tàn độc...

Có điều nghĩ lại, trong ba người chúng ta, Như Tuyên là người khổ nhất...Hắn yêu rất sâu nặng, ta tin rằng nếu có một ngày, người kêu hắn đi chết, hắn cũng không chút do dự mà chết vì người.

Bách Lý Hàn Băng, người có gì tốt? Người có gì tốt...

“Ta có gì tốt ư?”, Bách Lý Hàn Băng đứng ở trong phòng của Như Tuyên, đối diện với khoảng không vắng lặng hồi.

Đương nhiên không có ai hồi đáp y.

Người có thể hồi đáp đã nằm trong chiếc quan tài lạnh băng, chuẩn bị chôn vùi dưới lớp đất tối đen, có lẽ không cần nhiều thời gian sẽ biến thành một đồng xương trắng...

Ánh mặt trời chiếu lên vật gì đó, phát ra ánh sáng dịu dàng nơi khóe mắt. Y nhìn thấy một đôi hồ điệp ngọc khấu đặt ở đầu giường. Một con hoàn mỹ không tí vết, con còn lại rải rác những nét vỡ, rõ ràng đã có người tổn không ít thời gian hàn gắn lại vô số những mảnh vỡ nhỏ xíu.

“Hắn có nói gì không?”, Bách Lý Hàn Băng đứng bên giường, cúi đầu nhìn đôi ngọc khấu đó.

“Sáng hôm qua Như Tuyên thiếu gia không có ho ra máu, tinh thần khá hơn so với những ngày trước. Có điều không hề nói gì mà luôn ngắm đôi ngọc hồ điệp này.”

Bạch Triều Huy luôn theo sau y đứng ở ngoài cửa, nghe y hỏi liền vội đáp: “Người chỉ nói với thuộc hạ rằng người không có vật dụng quý giá, sau khi chết dùng ngọc điệp hoàn chỉnh để đổi lấy quan tài, lúc đó sẽ có người đến nhận thi thể của người.”

“Hắn có nhắc đến ta không?”

Bạch Triều Huy không lên tiếng.

“Không có...”, Bách Lý Hàn Băng ngồi lên giường của Như Tuyên, trầm mặc nhìn đôi hồ điệp ấy...

4. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 4

Tháng giêng năm sau, Bách Lý Hàn Băng cùng Tạ Dương Phong, hai vị kiếm khách nổi danh nhất đương thế quyết chiến trên đỉnh Thái Sơn.

Tạ Dương Phong không biết vì sao công lực hao tổn quá nhiều, sau khi thất bại liền bẻ gãy thanh bội kiếm của mình, nhảy xuống vách đá sâu vạn trượng. Cùng nhảy xuống theo hắn còn có Nguyệt Vô Nhai...

Khi Nguyệt Vô Nhai nhảy xuống theo Tạ Dương Phong đã nói: Khi còn sống ta luôn quán lấy người không rời, không lẽ người tưởng chết rồi thì ta sẽ từ bỏ sao?

Bách Lý Hàn Băng nhìn hai người một trước một sau nhảy xuống, câu nói ấy vẫn không ngừng vang vọng bên tai y.

Chết rồi cũng không từ bỏ...Y đứng bên vách đá rất lâu, sau đó vút truyền thể bảo kiếm Băng Sương kiếm của Băng Sương thành xuống vách núi, xoay người hạ Thái Sơn.

Sau khi về đến Băng Sương thành, Bách Lý Hàn Băng bước vào kiếm thất, y ngồi bên cửa sổ nhìn lòng bàn tay đang nắm chặt, trong lòng bàn tay là huê kiếm của Băng Sương kiếm. Y đã vút kiếm xuống vách núi, nhưng vẫn giữ lại huê kiếm.

Y nhìn vật trang trí trên huê kiếm, đột nhiên nhớ lại có một năm, vì Như Tuyên không quen luyện võ mà sốt cao mấy đêm liền không hạ. Đáng vẻ hấp hối đó dọa hết thầy mọi người, đến đại phu cũng nói phải nghe mệnh trời.

Y nhất thời tưởng rằng Như Tuyên sẽ không tỉnh lại nữa, trong lúc cấp bách không biết làm sao, chỉ có thể chạy đến từ đường quỳ suốt một đêm, thỉnh cầu tổ tiên của Bách Lý gia phù hộ Như Tuyên bình an.

May thay cuối cùng Như Tuyên đã tỉnh, nhưng từ đó về sau y không cho Như Tuyên luyện võ nữa. Khi đó y nghĩ chỉ cần Như Tuyên khỏe mạnh, không luyện võ cũng được, dù sao vẫn còn có y! Chỉ cần có y, ai có thể làm hại Như Tuyên?

Rốt cuộc là vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Tại sao hết lần này tới lần khác...xem Như Tuyên mà mình luôn thương yêu, Như Tuyên mà y hy vọng có thể khỏe mạnh bình an...Như Tuyên...

Ngọc khấu băng lạnh đột nhiên trở nên nóng bỏng tay, Bách Lý Hàn Băng không thể nắm được nữa đành để lại trên bàn. Nhìn kỹ lại trong ánh trăng, huê kiếm màu xanh từng sợi từng sợi quán lấy ngọc điệp kia, tựa như muốn bóp vụn ngọc điệp...Y đứng bật dậy, chiếc ghế ngã ngửa lại đứng ngả án kỷ ở một bên.

Một cái hộp đựng kẹo lặn đến bên chân y, những viên kẹo màu xanh ở bên trong đều rơi ra hết. Nhìn thấy khăn trắng dưới đáy hộp loáng thoáng lộ ra thứ gì đó, Bách Lý Hàn Băng ngẩng người một lúc, mới từ từ khom người nhặt lên.

Dưới hộp là một bức thư được xếp gọn gàng, y cầm một hồi lâu mới mở ra xem.

Trên giấy là nét chữ quen thuộc, chỉ viết vài câu lác đác.

Thân thể của hắn, nỗi khổ của hắn, lại dùng những lời lẽ ngắn ngủi này để nói rõ ràng minh bạch.

Phần thiếu sót kia, thì ra đã sớm được trao đến tay mình. Hắn hy vọng mình có thể thông cảm, hắn nói xin khấu đầu bái biệt...

Hình như nghe thấy tiếng nói, Bách Lý Hàn Băng ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Tay y run lên, bức thư mỏng manh ấy rơi xuống đất. Cửa mở rộng ra, luồng sáng trải rộng, nguyệt hoa như tuyết, lại không thấy đến một nửa bóng người.

Dưới Nhạc Dương Lô, bên Động Đình Hồ, vừa đúng dịp thời tiết tốt của xuân ấm hoa khai.

Tay chân băng lạnh, đầu vầng mắt hoa, Vệ Linh Phong như người trong mộng. Không phải vì bệnh cũ tái phát, mà là vì người đang đỡ hắn lúc này.

Thành chủ của Băng Sương thành, kiếm khách thiên hạ đệ nhất, dung mạo của người này siêu phàm thoát tục, võ công xuất thần nhập hóa, tính cách ôn nhu hòa khí, của cải không thể đếm hết, là nhân vật xuất

sắc mà người người khát khao ngưỡng mộ. Nhưng trong mắt Vệ Linh Phong, đầu trâu mặt ngựa ở địa ngục cũng không đáng sợ bằng một phần vạn của người này.

“Bách Lý...Hàn Băng...”, hần nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy con người chói mắt này nữa.

“Là ta đây!”, Bách Lý Hàn Băng nghe hần gọi tên mình, bất giác mỉm cười: “Như Tuyên, nhìn người thế này, nhiều năm qua chắc đã chịu vất vả. Người yên tâm, từ nay về sau ta sẽ chiều cổ người thật tốt.”

“Không...ta không cần...”, Vệ Linh Phong ngơ ngậy, chẳng mấy chốc bị phong huyết đạo, lật tức rơi vào vòng tay Bách Lý Hàn Băng, không thể động đậy.

“Ta biết người gặp ta sẽ rất vui, có điều thân thể người không tốt, ngàn vạn lần cũng không nên kích động.”, Bách Lý Hàn Băng không thay đổi gì nhiều, dưới ánh mặt trời càng khiến người khác không thể nhìn trực diện.

“Như Tuyên, ta nghĩ thông suốt rồi, nói cho cùng người vẫn là đồ nhi ta yêu thương nhất. Từ giờ khắc này, bất luận trước đây từng xảy ra chuyện gì, chúng ta đều quên hết có được không?”

Dù mười năm đã trôi qua, dù cảm thấy kí ức đang dần nhạt đi, dù tất cả đã xảy ra rất lâu rồi...nhưng nói quên đi, làm sao có thể thật sự quên được?

Con người này lại xuất hiện sau mười năm dài đằng đẵng, chỉ dùng ngữ điệu như đang bình luận tiết trời bảo hần quên đi mọi chuyện, giống như mọi chuyện không hề nghiêm trọng đến thế, giống như tất cả chỉ là trò cười hoang đường.

Vệ Linh Phong khép chặt đôi mắt, cảm thấy trong ngực lạnh băng trống trống.

“A!”, Bách Lý Hàn Băng thở ra hắt ra, đến sắc mặt cũng biến đổi.

Chỉ vì một vết thương nhỏ xíu không đáng nói tới, Bách Lý Hàn Băng lại lộ ra biểu tình hoảng loạn thất thố, lại càng không nói vết thương ấy không hề ở trên người y...Lúc này nếu có người khác ở bên cạnh, nhất định sẽ không tin vào mắt mình.

Vệ Linh Phong cũng không tin, hần luôn nghĩ mình đang nằm mơ thấy ác mộng, cho đến khi tỉnh mộng rồi, tất cả sợ hãi này sẽ không còn tồn tại nữa.

“Người có đau không?”, Bách Lý Hàn Băng cất hung khí đi, vội vàng dùng khăn mềm sạch sẽ đặt vào vết thương trên mặt của hần: “Ta thật bất cẩn.”

Bách Lý Hàn Băng cũng không thể xem là sống sung sướng an nhàn, nhưng giúp người khác cạo râu tẩy trang như thế này thì y chưa từng làm qua. Kiểm thân một đời vất vả kiếm dùng dao, khó tránh tay chân vụng về.

“Người...không cần làm vậy...”, Vệ Linh Phong vốn vờ như không nhìn cũng không nghe thấy, nhưng biểu hiện bây giờ của Bách Lý Hàn Băng quá ư dọa người, khiến hần không thể tiếp tục giả câm điếc nữa.

“Người xem, thế này mới giống người chứ!”, Bách Lý Hàn Băng lấy khăn ra, để gương đồng trước mặt hần.

Trong gương đồng xuất hiện gương mặt vừa lạ vừa quen, Vệ Linh Phong rùng mình mãnh liệt.

“Tuổi trẻ phơi phới, học người ta để râu làm gì!”, Bách Lý Hàn Băng nhét gương đồng vào tay hần: “Như vậy không phải rất tốt sao?”

Vệ Linh Phong hất tay quăng gương đồng xuống đất. Không biết Bách Lý Hàn Băng đã làm gì mà gương đồng lại nằm trong tay y.

“Làm sao vậy?”, Bách Lý Hàn Băng đặt gương lên bàn bên cạnh.

“Bách Lý thành chủ, xin tự trọng.”, Vệ Linh Phong nghiêng mặt tránh né, lãnh đạm hỏi: “Người nói ân oán đã xóa sạch, tại sao lại giam cầm không cho ta rời đi?”

“Như Tuyên người nói gì vậy!”, Bách Lý Hàn Băng nhú mày: “Ân oán cái gì giam cầm cái gì, vì đâu mà người nói vậy?”

“Vậy ta muốn đi, thiết nghĩ Bách Lý thành chủ cũng sẽ không ngăn cản!”, Vệ Linh Phong đứng dậy.

“Được thôi!”, Bách Lý Hàn Băng gật đầu cười tươi với hắn: “Người muốn đi đâu cũng được.”

Vệ Linh Phong quay đầu hướng ra cửa.

“Người theo ta làm gì?”

Mãi đến khi ra khỏi phòng khách, ngang qua hoa viên đến bên trong đại sảnh, Bách Lý Hàn Băng vẫn theo sát sau lưng hắn, Vệ Linh Phong chỉ có thể dừng lại.

“Như Tuyên, người muốn đi đâu cũng được.”, Bách Lý Hàn Băng sai tới một bước: “Những năm này người ở ngoài một mình, ta không thể an tâm, hiện tại không dễ gì tìm được người, ta nhất định phải chiếu cố người thật tốt.”

“Bách Lý Hàn Băng, người rốt cuộc muốn gì...”

“Như Tuyên.”, Bách Lý Hàn Băng kéo lấy tay hắn: “Ta đã thề, từ nay về sau sẽ không để người phải chịu ủy khuất nữa.”

“Đừng gọi ta là Như Tuyên!”, Vệ Linh Phong cố sức kéo tay về: “Hiện giờ người làm ra vẻ có ích gì? Như Tuyên mà người luôn miệng gọi sớm đã chết rồi!”

Đây là tửu lầu lớn nhất của Nhạc Dương, lại là giờ ngọc náo nhiệt nhất, trong đại sảnh có rất nhiều thực khách. Thanh âm của Vệ Linh Phong hét rất vang, nhất thời trên dưới lầu đều tĩnh lặng, ánh mắt của mấy chục con người dán vào hai người bọn họ, hay nói đúng hơn, những ánh mắt kia đều tập trung vào Bách Lý Hàn Băng.

“Đừng theo ta nữa.”, Vệ Linh Phong lùi lại mấy bước, xoay người bước nhanh ra đại môn.

Bách Lý Hàn Băng bị hét ngây người một lúc, định thần lại đã thấy hắn ra khỏi cửa, vội vàng muốn đuổi theo, nhưng vừa bước đến cửa thì lại có không ít người tiến vào, khiến y muốn tiến hay lui cũng không được.

Người đến đa phần đều là thiếu niên công tử ăn mặc tươm tất, đến tửu lầu uống rượu vui chơi sau lễ tế thần ở Động Đình hồ. Những người này đang hừng hực háng hái lại trông thấy Bách Lý Hàn Băng, nhất thời sinh lòng cảm khái thiên nhân, bất giác vây lấy y.

“Vị công tử này không phải là nhân sĩ ở đây!”, trong bọn họ có một người bị đẩy ra tiếp lời: “Hôm nay Nhạc Dương sĩ tử chúng ta tụ họp tại đây, trông thấy công tử là một nhân vật phong thái bất phàm, trong lòng ngưỡng mộ, không biết có thể...”

“Xin tránh ra.”, Bách Lý Hàn Băng khẽ gật đầu với người trước mặt, trên mặt còn nở nụ cười: “Nếu ta không đuổi theo, hắn sẽ đi mất.”

“Vị công tử này...”

“Nếu không thể thấy Như Tuyên nữa, vậy phải làm sao?”, Bách Lý Hàn Băng hỏi hắn: “Người có thể bồi thường được không?”

“Như Tuyên?”, người bị hỏi trong đầu giằng đầy sương mù: “Không biết công tử là chỉ...”

“Chư vị xin tránh ra!”, đột nhiên có thanh âm xen vào: “Đừng để người khác nói sĩ tử của Nhạc Dương giống như những kẻ thô lỗ thích gây khó dễ.”

Những thiếu niên công tử kia sao có thể nghe lọt những lời chói tai như vậy, đều đồng loạt quay đầu nhìn trừng trừng người vừa nói, nhưng vừa nhìn bọn họ đã cùng lộ vẻ sợ hãi.

Người ngồi ở bàn đó vận ngoại bào xanh nhạt, bên hông thắt một mảnh yêu bài bằng trúc màu xanh, trên tay đều cầm một thanh trường kiếm. Ở khu Động Đình hồ này, dù cho không phải là người trong võ lâm cũng biết phục trang này chính là của đệ tử Danh Kiếm Môn trên Quân Sơn.

Mọi người nhìn nhau một hồi, bất giác lui lại chừa lối đi để Bách Lý Hàn Băng rời khỏi.

Kể vừa nói là người lớn tuổi nhất ở bàn đó, mắt tiễn Bách Lý Hàn Băng đi rồi mới âm thầm thở ra, phát giác lòng bàn tay cầm kiếm để dưới bàn đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Bát sư thúc.”, sau khi những người kia tản đi, người nhỏ tuổi nhất trong đám kinh ngạc hỏi hần: “Người nhận ra kẻ vừa mới đi không?”

“Sư đệ, người nói xem?”, kẻ được gọi là Bát sư thúc không trả lời hần, biểu hiện nghiêm túc hỏi người bên cạnh.

Thần sắc của sư đệ kia cũng ngưng trọng: “Trên đời này, người có công lực cùng tướng mạo như vậy, cũng chỉ có thành chủ Băng Sương thành Bách Lý Hàn Băng.”

Những người còn lại nghe được đều biến sắc.

“Hần là Bách Lý Hàn Băng?”, những đệ tử trẻ tuổi cảm kích đứng dậy.

Kẻ lớn tuổi cau mày quát mắng: “Các người muốn làm gì?”

“Nếu hần thật là Bách Lý Hàn Băng, chúng ta phải vì chương môn sư bá báo thù nhất kiếm năm đó.”, một người nói xong, những đệ tử còn lại đều sôi nổi phụ họa.

“Thật hồ đồ! Ngồi xuống hết cho ta!”, kẻ lớn tuổi đập tay lên bàn, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ khiến bọn trẻ giật mình.

“Được rồi được rồi, mau ngồi xuống đi!”, vị sư đệ kia cũng tiếp lời: “Bách Lý Hàn Băng cũng không phải là kẻ hư danh, cho dù ta cùng Bát sư thúc các người liên thủ, có thể không đỡ được quá trăm chiêu. Đối lại là mấy con nghé mới sinh không biết sống chết như các người, e rằng chưa kịp rút kiếm đã mất mạng rồi!”

Vị Cửu sư thúc này ngày thường phụ trách việc ăn uống sinh hoạt của mọi người, bởi vì lòng dạ dễ chịu lại không kiêu ngạo, đối đãi mọi người rất tốt, so với Bát sư thúc nghiêm nghị kiệm lời thì hần thân cận với các đệ tử hơn. Mọi người lần đầu nhìn thấy vẻ mặt cứng rắn của hần, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi xuống không dám lên tiếng.

“Mười chiêu!”, sắc mặt của Bát sư thúc kia có phần xanh xao, nói giọng trầm thấp: “Dù người cùng ta liên thủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể đỡ được mười chiêu.”

“Bát sư thúc, người không đùa đó chứ!”, đám đệ tử hiển nhiên không tin, phải biết trong Danh Kiếm Môn, những người cùng lứa dựa vào võ công quyết định thứ bậc, hai vị sư thúc này đứng thứ tám, chín trong bốn mươi mấy người đồng lứa, kiếm pháp hiển nhiên không tồi.

Hơn nữa hai người họ đều xuất thân từ cùng một sư phụ môn hạ, qua lại cực kỳ ăn ý. Nếu hai người liên thủ, e rằng trừ chương môn ra, những vị sư thúc sư bá còn lại chưa hẳn đã là đối thủ.

“So với đợt so kiếm trên Thái Sơn năm ấy, hôm nay Bách Lý Hàn Băng lại càng thâm sâu khó lường, ta nói mười chiêu là đã tự suy xét rồi.”, Bát sư thúc thở dài: “Nếu chỉ luận về kiếm pháp, chương môn sư bá của các người hiển nhiên không hề thua kém, nhưng chương môn thương thế trầm trọng, mãi đến năm nay công lực mới dần dần khôi phục. Nếu lúc này tỉ thí với Bách Lý Hàn Băng, kết quả...”

Hần không nói tiếp, nhưng ý tại ngôn ngoại thì mọi người có thể hiểu được. Nghe hần nói vậy, đám đệ tử không dám nói bừa nữa.

“Có điều, sư huynh không cảm thấy chuyện này có gì cổ quái sao?”, Cửu sư thúc dăm chiêu hỏi: “Bách Lý Hàn Băng dù luôn cậy tài khinh người, bất quá làm người luôn quang minh chính đại. Dù khi này hần hình như muốn động thủ, cũng chưa hẳn sẽ hại tới những thư sinh không thông võ học!”

“Ta khi này cũng do dự, nhưng sát khí trong mắt Bách Lý Hàn Băng quả thực thiên chân vạn xác...”

Nghe đến đây, Cửu sư thúc đột nhiên “A” một tiếng: “Sư huynh, huynh nói những năm nay đồn đãi về Bách Lý Hàn Băng...”

Từ sau khi Bách Lý Hàn Băng thắng Tạ Dương Phong ở Thái Sơn, địa vị trong mắt nhân sĩ giang hồ càng cao, đồng thời cũng có những tin tức không thể chứng thực bắt đầu lưu truyền âm thầm, nói vị Băng Sương thành chủ kinh tài tuyệt đỉnh này...

Bầu trời vốn trong xanh không biết vì sao mây đen bao phủ, không lâu sao mưa rơi rào rích. Mưa đến quá đột ngột, người đi đường vội tìm chỗ trú mưa, trên đường phút chốc trở nên vắng vẻ.

Mưa càng ngày càng to, nhanh chóng thấm ướt mái tóc cùng y phục của Vệ Linh Phong khiến tầm nhìn của hắn bị hạn chế. Hắn không ngừng đi trong mưa, không thể phân biệt phương hướng cũng không biết nên đi về hướng nào, khi dừng lại mới phát hiện mình đang đứng giữa một chiếc cầu.

Hắn nhận không được nhìn xung quanh, trông thấy lầu gác thấp thoáng trong mưa, lại có phần tưởng như mình đang ở tại Giang Nam mưa khói...Chung lão sơn lâm, bất tương vãng lai...suy cho cùng chỉ là huyền mộng!

“Rốt cuộc là vì sao?”, hắn xoay người lại, hỏi người đang ướt sũng nước mưa vẫn theo sát sau hắn: “Lần cửu biệt trùng phùng này khiến người không thể chịu nổi, tại sao người không thể vờ như không quen ta?”

“Nhưng ta quen người.”, dù cho mưa gió cản trở, âm thanh của Bách Lý Hàn Băng vẫn rõ ràng kiên định: “Người muốn ta mở to mắt nhìn người rơi xuống hồ sao?”

“Lẽ nào Bách Lý thành chủ quên rồi? Mười năm trước chúng ta đã là người đứng nước lũ, thậm chí trong lòng còn oán giận đối phương.”, Vệ Linh Phong lùi lại bên thành cầu: “Không phải người hận không thể khiến ta vĩnh viễn biến mất sao? Hiện tại nói những lời này, lẽ nào người không thấy vừa buồn cười vừa hoang đường ư?”

“Sao người lại nghĩ vậy?”, Bách Lý Hàn Băng nhìn thân thể ốm yếu của hắn, bất giác tiến lên vài bước: “Ai nói ta mong người biến mất, là ai nói...”

“Người không nói ra, người chỉ nói không muốn thấy ta nữa, nhưng ta biết cả đời này đừng nên gặp nữa!”, Vệ Linh Phong cúi đầu: “Từ nhỏ đến lớn, ta luôn nghe lời người, lần này cũng không ngoại lệ. Ta đáp ứng vĩnh viễn không gặp lại người, thì không gặp lại nữa...”

“Nói nhảm!”, thanh âm vốn ổn định của Bách Lý Hàn Băng đột nhiên cất cao: “Cái gì mà đừng gặp lại? Ta không có nói như thế! Ta sẽ không! Sẽ không đâu...ta sẽ không...”

Nói đến đây, thanh âm của y từ từ trầm thấp, sau cùng tiêu biến trong tiếng mưa gió. Dần dần, mọi âm thanh đều bị tiếng mưa nuốt chửng.

Mười năm trôi qua, hai người cùng đứng trên một chiếc cầu, lặng lẽ nhìn đối phương trong màn mưa dày đặc. Dần dần, nước mưa thấm ướt lông mi cản trở tầm nhìn, nhưng một nụ cười từ từ hiện lên bên khóe miệng của Vệ Linh Phong.

“Kì thực mọi chuyện xảy ra lâu rồi, người sống rất tốt, còn ta cũng không tệ, cũng là chuyện đáng chúc mừng rồi. Lúc đầu đã nói và làm gì, còn quan trọng sao?”

Hắn mỉm cười nói: “Lần trùng phùng này đối với người và ta đều là kinh hỉ, hình như ông trời đã an bài để chúng ta tháo gỡ nút mắc trong lòng, chúng ta đừng phụ lại mỹ ý của ông trời, không bằng mỗi người tự rời đi, lúc này nên cáo biệt có được không?”

Thanh âm của Vệ Linh Phong rất nhẹ mà tiếng mưa rất to, nhưng hắn biết Bách Lý Hàn Băng có thể nghe rõ. Sau khi nói xong, hắn thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn, đến hô hấp cũng không còn gấp gáp.

Mưa lại dần dần nhỏ đi, tầm nhìn mơ hồ cũng dần rõ ràng hơn. Bách Lý Hàn Băng đứng ở đầu bên kia của chiếc cầu nhỏ, dù đã ướt sũng nước mưa, song thân người của y không hề có vẻ nhếch nhác, mưa bụi càng tôn lên dung mạo vốn có như tiên nhân trên trời.

Mười năm, lại mười năm nữa, trong nháy mắt đã qua hai mươi năm rồi...

“Vậy người bảo trọng, có duyên gặp lại!”, Vệ Linh Phong thoải mái xoay người, kéo theo ngoại y trên người, cất bước đi xuống cầu.

“Người đi đâu vậy?”, thanh âm của Bách Lý Hàn Băng truyền đến từ sau lưng.

“Đi đâu cũng được.”, hắn không quay lại mà trả lời: “Thế xác cùng tinh thần của ta không gì trói buộc, có gì không được!”

“Không trở về sao?”

“Vội ta mà nói, nơi nào cũng vậy thôi.”, lại một lần nữa hắn thấy tương lai từng khao khát trong những năm gần đây: “Tốt nhất là sống nốt quãng đời còn lại ở giang hồ, chôn thân ở thanh sơn...”

“Không được.”

Vệ Linh Phong ngăn người, dừng lại ở bậc thang cuối cùng.

“Không thể đến nơi xa đến thế, không thể đi đến nơi mà ta không thể nhìn cũng không thể nghe thấy...”

Vệ Linh Phong thấy ngữ khí này có gì đó không đúng lắm, chậm rãi quay lại. Không ngờ khi hắn quay lại chỉ thấy hoa mắt, trở thành cục diện không thể động dảy.

“Làm cái gì...”, tại sao vừa mới tiêu sái đã bị người ta khống chế?

Dù võ công Bách Lý Hàn Băng rất cao, nhưng chưa hề thích dùng võ cưỡng ép người khác, nhưng gặp nhau chưa đến nửa ngày, bản thân đã bị y điểm huyết hai lần. Y làm sao vậy? Trong mười năm này, có phải đã thay đổi...

“Vì có gì lại điểm huyết đạo của ta?”, Vệ Linh Phong nhìn trừng trừng Bách Lý Hàn Băng khom người ôm lấy mình, muốn tìm một chút dấu vết trong mắt y.

“Trước kia ngươi luôn thích ở bên ta, cho nên ta không ngờ...”, đôi mắt của Bách Lý Hàn Băng trầm ổn thâm thúy, khi nhìn hắn còn mang ý cười: “Không ngờ Như Tuyên của ta lại trở thành một đứa trẻ hoang không chịu về nhà.”

Tại sao lại nói những lời buồn cười này? Đang chế nhạo ư? Vì sao lại...có ánh mắt như thế? Tại sao trong mắt y, lại có ánh nhìn lâu rồi không thấy này?

“Giải huyết cho ta.”, Vệ Linh Phong làm mặt lạnh, rất nghiêm túc nói với y: “Ta là ta, ngươi là ngươi, bất luận ta đi đâu cũng không can hệ gì ngươi.”

“Những chuyện khác đợi tối rồi hãy nói!”, nét mặt của Bách Lý Hàn Băng lộ vẻ bất đắc dĩ: “Trầm mình dưới mưa lâu như vậy, không tắm lại bằng nước ấm thì ngươi sẽ sinh bệnh.”

“Ngươi có nghe ta nói gì không?”, thấy y giả vờ, Vệ Linh Phong hừ một tiếng: “Bách Lý thành chủ cao cao tại thượng lại học theo cưỡng ép người khác từ khi nào vậy?”

“Chính vì ta đang giận ngươi đó!”, tuy nói câu này nhưng Bách Lý Hàn Băng vẫn cười: “Từ nhỏ ngươi đã ngoan ngoãn thân thiện, nhưng lần này thật không hiểu chuyện rồi. Không những vừa đi mà đã đi lâu đến thế, thậm chí cả một lá thư cũng không viết cho ta, ngươi có biết ta lo lắng đến mức nào không...”

5. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 5

Vệ Linh Phong đương nhiên không biết, hắn cơ bản không hiểu Bách Lý Hàn Băng đang nói gì.

“Ngươi nói cái gì?”, hắn ngây ngô hỏi.

“Ta luôn lo lắng cho ngươi!”, Bách Lý Hàn Băng cau mày, giữa hai đầu lông mày dường như còn mang sự oán trách: “Nhìn ngươi gầy như thế này, không biết đã chịu bao nhiêu cực khổ ở bên ngoài!”

Khóe môi Vệ Linh Phong giựt giựt, nhưng không thể nói nên lời.

“Như Tuyên, có phải ngươi...vẫn còn giận ta?”, Bách Lý Hàn Băng thận trọng hỏi.

“Giận?”, Vệ Linh Phong lẩm bẩm mấy lần, hỏi lại: “Ta giận sao? Giận cái gì?”

“Như Tuyên, ngươi đừng giận!”, trên mặt Bách Lý Hàn Băng lộ vẻ lấy lòng: “Là ta không tốt, ta không nên đuổi ngươi đi, ngươi tha thứ cho ta lần này được không?”

Đuổi đi? Không phải vờ xem như cương thi lấy ra từ trong quan tài chứ?

“Bách Lý Hàn Băng, ngươi đang kể chuyện hài phải không?”, Vệ Linh Phong miễn cưỡng nhếch môi: “Thật nực cười...”

Rốt cuộc hắn đang nghĩ gì? Tại sao lại có thể nói như vậy?

“Bách Lý Hàn Băng, rốt cuộc ngươi đang nghĩ gì?”, Vệ Linh Phong không biết nên khóc hay cười, dứt khoát nhắm mắt không nhìn y nữa.

“Nếu chỉ dùng một câu tha thứ hay không tha thứ là có thể hóa giải tất cả, vậy ta chạy đến chân trời không nguyên hồi tưởng lại mọi chuyện trong suốt mười năm...là vì cái gì?”

“Như Tuyên.”

“Được! Nếu ngươi vẫn kiên trì.”, Vệ Linh Phong thở hắt ra, sau đó nói với y: “Bách Lý Hàn Băng, bất luận ngươi muốn ta tha thứ cái gì, ta đều tha thứ! Như vậy là được rồi!”

Bách Lý Hàn Băng nhìn hắn một lúc, mới thấp giọng nói: “Như Tuyên, không phải ta muốn bức ngươi, ta hy vọng có thể như trước kia...”

“Ngươi hy vọng? Vậy ngươi biết ta hy vọng gì không?”

Vệ Linh Phong không muốn dây dưa vấn đề khiến hắn không được thoải mái thêm nữa: “Nếu ngươi thật muốn hóa giải tất cả khúc mắc trong lòng mọi người, vậy ngươi nên quên hết những gì liên quan đến ta đi!”

“Quên đi? Sao có thể...”

“Cũng không khó lắm đâu! Trong mười năm này, trước khi Cổ Vũ Lan xuất hiện, số lần ta nhớ ngươi có thể đếm trên đầu ngón tay.”, Vệ Linh Phong vẫn không mở mắt ra.

“Bách Lý Hàn Băng, ngươi quên Như Tuyên, quên Thiên hoa ngưng tuyết, quên cả Dược độc ký thiên, quên hết những chuyện đó đi!”

“Ngươi nói cái gì?”, lần này đến phiên Bách Lý Hàn Băng hỏi lại.

“Ngươi đừng nói những lời khiến ta khó xử nữa được không?”, Vệ Linh Phong cắn răng: “Rốt cuộc ngươi hận ta đến mức nào? Thời gian mười năm không đủ để ngươi quên được hay sao?”

“Sao ta lại hận ngươi? Ngươi là...”

“Là đồ nhi mà ngươi thương yêu nhất?”, Vệ Linh Phong cười tiếp lời: “Với ngươi và ta, chuyện này không phải đã xưa quá rồi sao? Lại nói chẳng qua chỉ là những lời thừa thãi vô ích, sao cứ phải lặp đi lặp lại?”

“Như Tuyên, ta thấy ngươi từ nhỏ đến lớn, không lẽ...”

“Đúng! Ngươi thấy ta từ nhỏ đến lớn, ngươi thật sự rất xem trọng ta, nhưng không phải ngươi cũng thấy những người khác trưởng thành đó sao, bọn họ không quan trọng hơn với ngươi?”, Vệ Linh Phong cơ bản không để y nói hết: “Mười năm trước, khi ngươi không hề đưa tay bắt lấy ngọc khẩu đó, ta liền hiểu tất cả đã kết thúc rồi.”

Bách Lý Hàn Băng cơ hồ bị hắn nói trúng tâm tư, qua hồi lâu cũng không lên tiếng.

“Ngọc khẩu...”, một lúc sau, y mới khẽ thở dài.

“Giải huyệt cho ta.”, Vệ Linh Phong thản nhiên yêu cầu: “Bất luận ngươi làm gì cũng không thể thay đổi được nữa.”

“Ngọc khẩu mà ngươi nói, có phải là ngọc khẩu ngươi đưa cho ta khi trở về lần trước?”, Bách Lý Hàn Băng vừa nói vừa lấy ra vật tương tự từ trong ngực áo: “Ta đã bắt cần làm vỡ một con, nhưng vẫn còn một con nguyên vẹn!”

Vệ Linh Phong vừa nghe thấy đã chấn động toàn thân, bất giác nhìn qua.

Hồ điệp ngọc khẩu nhẹ nhàng nằm trong lòng bàn tay của Bách Lý Hàn Băng, bề mặt của ngọc sáng bóng lạ thường, hiển nhiên luôn được người khác thường xuyên lau chùi. Lẽ nào Bách Lý Hàn Băng luôn giữ ngọc khẩu này bên mình?

Vệ Linh Phong vừa mới nghĩ thế đã bị câu nói tiếp theo của Bách Lý Hàn Băng dọa đến ngây dại.

“Người đi được không bao lâu, ta đã nghĩ thông rồi. Tử Doanh thích người, kì thực ta cũng có lỗi.”, Bách Lý Hàn Băng nắm lấy tay hắn: “Người đừng trách ta nữa, theo ta về Băng Sương thành đi!”

“Bách Lý Hàn Băng, người nói cái gì?”

Tim Vệ Linh Phong đập nhanh, cảm thấy có gì đó không đúng: “Là chuyện từ lúc nào rồi, hiện tại còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Thời gian đúng là đã lâu lắm rồi, nhưng không phải người vẫn còn ghi hận chuyện đó?”, Bách Lý Hàn Băng cau mày: “Người trách ta ép người rời khỏi Băng Sương thành, luôn trốn tránh để ta không tìm được người. Những năm này ta luôn hối hận vì những gì đã làm lúc đầu..”

Vệ Linh Phong bị dọa không nhẹ, Bách Lý Hàn Băng thấy sắc mặt hắn khó coi, vội vàng giải huyết đạo cho hắn.

Vệ Linh Phong vừa có thể cử động, lập tức thoát khỏi Bách Lý Hàn Băng, thối lui khỏi chiếc cầu xuống con đường đá xanh.

“Rốt cuộc người đang nói gì?”, ánh mắt hắn đầy phòng bị nhìn Bách Lý Hàn Băng: “Bách Lý Hàn Băng, người đang giở trò bịp bợm gì đó, ta biết người đang hận ta...”

“Ta hận người?”, hàng lông mày của Bách Lý Hàn Băng càng ngày càng nhíu chặt: “Như Tuyên, người sao vậy? Tại sao luôn cho rằng ta hận người? Ta có thể hận người sao? Dù ta đuổi người đi, cũng chỉ vì không biết nên xử lý như thế nào để tốt hơn, Tử Doanh chung quy vẫn là thê tử của ta, người lại là đồ nhi mà ta thương yêu...”

“Đội đã!”, Vệ Linh Phong lại lùi bước: “Bách Lý Hàn Băng, người nói ta biết, chuyện này liên quan gì đến Cổ Tử Doanh?”

“Nàng mắc bệnh cấp tính, vài năm trước đã qua đời rồi...”, Bách Lý Hàn Băng thở dài: “Là ta không chăm sóc nàng ấy thật tốt.”

“Bệnh cấp tính?”, Vệ Linh Phong càng nghe càng không hiểu y đang nói gì, chỉ có thể mở to mắt ghen lời nhìn y: “Bệnh cấp tính là thế nào, nàng ta rõ ràng là...”

“Đừng nói nữa, vừa nhắc đến ta liền thấy khó chịu.”, Bách Lý Hàn Băng lại thở dài: “Người đã chết rồi, kẻ còn sống như chúng ta nên nhìn thoáng một chút.”

Không khí nặng nề không kéo dài lâu, nụ cười ôn nhu nuông chiều lại xuất hiện trên gương mặt của Bách Lý Hàn Băng. Chỉ tiếc rằng Vệ Linh Phong bị y dọa đến trước mắt đều biến thành màu đen, trong đầu vang vọng tiếng ong ong, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Như Tuyên, người sao rồi?”, Bách Lý Hàn Băng muốn đến đỡ nhưng sợ hắn nổi giận, do dự cả nửa buổi cũng không dám đến gần.

Nhưng Vệ Linh Phong đã tiếp cận, đưa tay ấn vào mạch môn của y, hồi lâu sau mặt hắn sắc mới buông ra.

“Gần đây người luyện công...có cảm thấy chỗ nào khác thường không?”, Vệ Linh Phong hỏi không chắc chắn lắm.

Mặc cho hắn cẩn thận phân biệt như thế nào, mạch tượng dưới ngón tay vẫn trầm ổn, không hề có biểu hiện rối loạn.

“Không có!”, Bách Lý Hàn Băng lắc đầu: “Sao lại hỏi vậy?”

“Đúng rồi! Võ công của y cao hơn trước nhiều.”

Vệ Linh Phong không đoái hoài đến y, tự nói với mình: “Nếu nói không phải vì luyện võ xảy ra sự cố, vậy là do nguyên nhân gì? Hay là y...lại đang gạt ta?”

Đúng rồi...Đúng là như vậy! Nhất định là thế!

“Bách Lý Hàn Băng.”, Vệ Linh Phong ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn y, sau đó mở miệng hỏi: “Có phải người lại muốn gạt ta?”

Lần trước là vì Thiên hoa ngưng tuyết, lần này là vì cái gì?

“Bách Lý Hàn Băng, người không cần phí tâm giả điên giả dại, người muốn lấy gì từ ta, trực tiếp nói với ta là được rồi.”

Vệ Linh Phong ta có tài đức gì, có thể khiến Bách Lý Hàn Băng hao phí tâm tư đến vậy?

“Thiên hoa ngưng tuyết hay là tính mạng của ta, người muốn thì cứ lấy đi!”

Khóe miệng Vệ Linh Phong mang tiểu ý, tựa như đang chế nhạo Bách Lý Hàn Băng, y nhú mày không lên tiếng. Hai người nhìn nhau cho đến khi nụ cười trên mặt Vệ Linh Phong biến mất.

Không biết hắn lấy sức lực từ đâu, đưa tay nắm áo của Bách Lý Hàn Băng kéo đến vị trí có thể nhìn thẳng vào mắt y.

“Rốt cuộc người muốn ta làm gì?”, Vệ Linh Phong gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bách Lý Hàn Băng, người nói đi!”

“Ta muốn...”, Bách Lý Hàn Băng nắm lấy cánh tay hắn: “Ta muốn người tắm nước ấm trước, rồi ngủ một giấc thật ngon. Sau khi nghỉ ngơi rồi, chúng ta hãy nói đến chuyện khác.”

Ngữ khí của y thật trầm ổn, ăn nói mạch lạc như vậy, một chút khác thường cũng không có. Vệ Linh Phong chỉ cảm thấy đã cố gắng hết sức lại chạm phải một mảnh mềm mại, sức lực cơ thể thoáng chốc tiêu biến.

“Ta đang làm gì? Rốt cuộc ta đang làm gì? Ta không muốn nhìn thấy người này nữa, ta sớm đã không muốn gặp người này nữa...”. Hắn lẩm bẩm, buông tay ra lùi về phía sau.

Nhưng Bách Lý Hàn Băng chụp lấy vai hắn, không để hắn quay người bước đi.

“Ta không thể thoát khỏi hắn...”, Vệ Linh Phong nhìn cánh tay ấy, sau đó lắc đầu: “Không, ta có thể! Ta có thể!”

“Như Tuyên...”

“Bách Lý Hàn Băng, ta nhất định có thể thoát khỏi người.”

Vệ Linh Phong đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt chớp ánh lạnh băng kiên định: “Ta đã đáp ứng A Hoàn là sẽ chứng minh cho y thấy, ta thật sự đã buông tay rồi, quên đi rồi, không còn lưu luyến nữa...”

Bởi vì ánh mắt lạnh băng kiên định ấy, Bách Lý Hàn Băng không thể không buông y ra.

“Tại sao lại nhìn ta như vậy?”

Bách Lý Hàn Băng thả tay xuống bên hông, siết chặt nắm tay: “Như Tuyên, đừng nhìn ta như vậy, ta không phải kẻ thù của người!”

Vệ Linh Phong thu hồi ánh mắt, xoay người xuống cầu không nói một câu. Bách Lý Hàn Băng theo được vài bước, sau cùng dừng lại không đuổi theo nữa.

Trên đường đã đông người trở lại, thân thể gầy gò của Vệ Linh Phong nhanh chóng lẩn vào đám đông, không thể nhìn thấy được nữa.

Khi thuyền đến ngoại thành Cô Tô, thời khắc hoàng hôn đã tới.

Ánh đỏ rực chiều chiều trên mặt nước, phủ lên cảnh vật xa gần một tầng sắc đỏ. Vệ Linh Phong đứng trên thuyền, gió chiều thổi vào lớp thanh sam của hắn, bên tai không ngừng vang lên tiếng chuông.

“Giang Nam...”

Cách biệt nhiều năm, nhưng mỗi cảnh mỗi vật ở đây, thậm chí đến cả hương thơm thanh nhã của thảo mộc trong gió sao mà quen thuộc quá, tựa như chưa từng rời đi. Hắn khép lại hai mắt, hít một hơi thật sâu, bên miệng thấp thoáng một nét cười.

“Người đứng lại! Không được phép lại gần đây nữa!”

Vệ Linh Phong mở mắt ra, nhìn về hướng có tiếng hét.

Bởi vì phải vào thành nên thủy đạo dần dần hẹp lại, tiếng hét ấy xuất phát từ trên cầu đá ở phía trước dọc theo con sông truyền đến.

“Nha đầu đáng chết, ngươi còn qua đây, ta sẽ không khách khí nữa!”, một cậu bé đứng ở giữa cầu hét lên, ước chừng khoảng mười một, mười hai tuổi.

Ở bên kia cầu có một cô bé tuổi cũng xấp xỉ, chắc hẳn là “nha đầu đáng chết” mà cậu bé vừa hét.

Tuổi tác của cô bé không lớn, dung mạo chỉ có thể nói là thanh tú thon gọn, nhưng giữa hai đầu lông mày lại lộ vẻ lạnh lùng, một vẻ lạnh lùng của khí chất thoát tục.

“Ngươi còn muốn chạy?”, quả nhiên thanh âm cũng như người, giọng nói cũng mang phần trong trẻo lạnh lùng.

“Nha đầu đáng chết, ngươi phát điên gì vậy?”

Cậu bé đó ngồi phịch xuống lan can bên cầu, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Ngươi nói ta hay, vì có gì lại cầm kiếm truy đuổi ta qua hết mười tám con đường, chém ta từ trong ra ngoài thành!”

Vệ Linh Phong lúc này mới chú ý đến thanh đoản kiếm sáng loáng trong tay cô bé, xem kiểu dáng có vẻ không giống đồ chơi của trẻ con.

“Sớm nay ngươi uống sữa đậu nành phải không?”, thanh âm của cô bé càng lúc càng lạnh.

Cậu bé khịt cười một tiếng: “Không phải ta mỗi ngày đều uống sao?”

“Vậy có phải ngươi đã nói với kẻ xấu xí đó rằng ngươi muốn lấy nó?”, cô bé lúc này không thể giữ bình tĩnh được nữa, giọng nói cũng cao hơn.

“Tiểu Yến có chỗ nào xấu xí, nàng ấy là một tiểu mỹ nhân có tiếng, khi lớn lên nhất định sẽ thành đại mỹ nhân.”, cậu bé vẫn giữ dáng vẻ như không có chuyện gì, hai chân còn đong đưa giữa không trung: “Không phải ta đã nói với ngươi, ta muốn lấy đại mỹ nhân làm vợ!”

“Ta không cho phép!”, cô bé cắn môi, nhưng không hề muốn khóc: “Rõ ràng ngươi nói muốn lấy ta, sao lại đi lấy kẻ xấu xí khác?”

Con thuyền thong thả trôi, chậm rãi lướt qua gầm cầu.

“Vậy ta không đổi lại chủ ý được sao!”, thanh âm của cậu bé truyền xuống từ trên cầu: “Ai bảo ngươi không đẹp bằng Tiểu Yến! Ta đương nhiên muốn lấy người đẹp hơn rồi!”

“Nếu ngươi lấy nó, ta sẽ rạch mặt nó, sau đó giết luôn ngươi!”

Giọng nói ấy lạnh lẽo, một chút kiêng kỵ cũng không có. Dù không thấy được biểu tình trên mặt cô bé, nhưng âm thanh khiến Vệ Linh Phong cảm thấy có chút e dè.

Đây là con cái nhà ai, tuổi còn nhỏ mà tính cách lại cố chấp đến vậy?

Sau đó cậu bé vẫn không tiếp lời.

“Không cho ngươi nhìn ta như vậy!”, cô bé ấy đang nói: “Sao lại nhìn ta như vậy? Rõ ràng là ngươi có lỗi với ta trước...”

Dưới gầm cầu âm u đè nén, Vệ Linh Phong hạ mắt, trong ngực thấy không được thoải mái. May thay đầu thuyền đã ra khỏi gầm cầu, ánh sáng khiến hắn khá hơn một chút.

“A!”

Đột nhiên có tiếng la kinh ngạc, Vệ Linh Phong bắt giác ngược lên nhìn, đúng lúc thấy một bóng đen rơi ngay phía trên mình. Khoảng cách giữa thuyền và cầu nói cao cũng không quá cao, đến khi Vệ Linh Phong nhìn rõ là bóng người thì đã bị ngã vào khoang thuyền.

Vệ Linh Phong bị ngã không nhẹ, sau lưng cực kì đau, nhất thời nằm yên không thể động đậy.

Cậu bé kia ngã trên người hắn nên không sao, lúc này đã nhảy dựng lên hét với người trên cầu: “Dù có giết ta, ta vĩnh viễn cũng không lấy nha đầu ác độc này, ngươi chết càng sớm càng tốt!”

Vệ Linh Phong ngoảnh đầu lại, bắt gặp cô bé đứng bên lan can cầu nhìn xuống. Biểu tình đó...cùng với dáng vẻ của Bách Lý Hàn Băng khi ấy...Vệ Linh Phong che kín mặt mình, khẽ cười.

Sao có thể được! Đứa trẻ ấy cảm thấy mình bị bỏ rơi nên mới có biểu tình đó, nhưng Bách Lý Hàn Băng sao có thể...

“Này! Người không sao chứ!”, có người dùng tay đẩy hần.

Vệ Linh Phong ngừng cười, buông tay ra.

Một khuôn mặt ngây thơ nhưng tuần tú phi phạm hiện ra trước mặt hần, đôi mắt tựa hồ có ánh sáng lưu chuyển kia nhìn hần không chớp mắt. Không biết vì sao Vệ Linh Phong nhất thời quên mất đối phương chỉ là một đứa trẻ, mà còn là một đứa trẻ xa lạ.

“Nếu thật không có chút để ý, vậy người trốn để làm gì?”, hần hỏi: “Trốn tới trốn lui, rốt cuộc trốn để làm gì?”

“Nàng ấy nhìn qua là đứa trẻ tốt, nhưng thực ra vừa hẹp hòi vừa thích gây sự. Nếu nàng phát điên, nói không chừng sẽ giết luôn ta.”

Khuôn mặt ấy lại có biểu hiện trầm trọng như người lớn.

“Ta chỉ mới là một đứa trẻ, nếu vì thế mà chết thì thật không đáng, cho nên tránh xa nàng ấy một chút sẽ tốt hơn.”

“Ta đang làm gì vậy...”, Vệ Linh Phong lúc này mới thanh tỉnh, không khỏi có chút xấu hổ.

“Ô!”, hần thử ngồi dậy, đau đớn sau lưng khiến hần nhíu mày rên rỉ một tiếng.

Đứa trẻ kia ngồi xổm trước mặt hần, đôi mắt hắc bạch phân minh đột nhiên phát sáng.

“Cái đó, ta nói...”

Đứa trẻ đó đỏ mặt nhìn hần, cảm giác giống như đang... xấu hổ!

“Cái gì?”, Vệ Linh Phong vốn dĩ thấy đứa trẻ có phần cổ quái, nhìn ánh mắt cùng biểu tình quỷ dị này, càng không khỏi rung mình.

“Ta muốn nói...Cái đó...Dù hiện giờ ta vẫn còn là đứa trẻ, nhưng năm năm sau ta sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. Mà ta còn rất thông minh, muốn làm trạng nguyên cũng không thành vấn đề.”, đứa trẻ đó dùng hai tay nắm lấy tay hần, đặt trước ngực mình: “Mỹ nhân, hãy lấy ta đi!”

“A?”, Vệ Linh Phong cảm thấy mình đang nghe điều gì đó bất thường.

“Tên ta là Mộ Dung Lưu Vân, năm nay mười một tuổi, chưa có hôn phối.”, ánh mắt đứa trẻ gợi tình nhìn hần, ngữ khí quỷ dị.

Động tĩnh lớn ở đầu thuyền khiến những người khách vốn ở trong khoang thuyền, còn có cả người lái ở phía từ phía đuôi thuyền cũng chạy ra xem. Nhưng mười mấy người tụ lại ở đầu thuyền cũng không phát ra một âm thanh nào, nhìn thấy biểu tình của mọi người, hiển nhiên là khó có thể tiếp nhận chuyện xảy ra ở trước mắt.

“Cái đó...Người là một cậu bé mà!”

Vệ Linh Phong cơ bản không biết mình đang nói gì. Hần chưa từng nghĩ, có một ngày ở trên thuyền cùng với người lạ mặt, mà còn bị một đứa trẻ xa lạ câu thân trước mọi người...Chỉ ở trong cung đình mười năm, thế đạo bên ngoài lại thay đổi đáng sợ đến vậy sao?

“Chuyện đó có can hệ gì?”, đứa trẻ đó dùng ngón tay nâng cằm của hần, động tác rất thuần thực giống như đây là việc y thường xuyên làm: “Chỉ bằng người và ta về nhà, chúng ta cùng ấn định hôn sự được không?”

“Đương nhiên không được!”

Vệ Linh Phong gấp gáp nghiêng đầu tránh đi, đứng dậy lùi lại mấy bước: “Đứa trẻ như ngươi sao toàn nói những lời hoang đường?”

“Hoang đường ư?”, đứa trẻ đó cũng đứng lên, nghiêng đầu nhìn hần: “Ta vừa nhìn liền thấy người đẹp hơn nhiều so với mỹ nhân mà ta từng gặp, cho nên muốn lấy người và ở bên người, sao có thể xem là hoang đường?”

“Người vẫn còn nhỏ, đương nhiên không hiểu hàm nghĩa của giá thú.”

Đối diện với đôi mắt trong trẻo thản nhiên kia, Vệ Linh Phong vốn dĩ chuẩn bị hàng tá lý do để phản bác nhưng lại có phần chật vật: “Nếu người nói muốn lấy tiểu cô nương khi này cũng được, sao có thể nói câu đó với một nam tử lớn hơn người rất nhiều như ta?”

“Không phải nói nhân sinh thất thập cổ lai hy hay sao? Nếu một người chỉ có thể sống đến sáu, bảy chục năm, có việc gì muốn nói hay muốn làm, không phải nên nhanh nói nhanh làm?”, đứa trẻ đó nói những lời chống lại hần.

“Ta thích người thì nói ra để người biết, nếu hôm nay ta không nói, có lẽ sau này ta chỉ có thể hối hận đau lòng một mình. Để người khác đau lòng khó chịu không tốt, nhưng để mình cũng đau lòng khó chịu chẳng phải cũng không tốt sao? Cho nên sao ta không thể nói thích người, rằng ta muốn lấy người?”

Dù nghe qua cũng không phải không có đạo lý, nhưng nghĩ lại có vẻ hoàn toàn không đúng, nhưng không có lời nào bác bỏ. Nhân luân đạo đức, nên và không nên, những khúc mắc quấn lấy Vệ Linh Phong gần hai mươi năm nay, qua lời nói có chút hoang đường nhưng hùng hồn của đứa trẻ này trở nên không còn quan trọng nữa.

Thích người thì nói ra để người biết, nếu không nói thì sau này sẽ tự mình hối hận...lẽ nào đau khổ ngày đêm trong những năm qua không phải là vì yêu, mà là vì yêu mà lại không nói ra...

Trong đầu Vệ Linh Phong trở nên mơ hồ, đến cả khi thuyền cập bến rồi lên bờ cũng không rõ, chỉ lơ mơ nhớ rằng bị kéo đi qua những con đường ngõ hẻm, sau cùng đã vào một nơi ở rộng lớn. Đến khi thức tỉnh, hần phát hiện mình đang cầm chén trà, ngồi trong một sảnh đường rộng rãi.

Hần nhìn xung quanh, phát hiện mỗi một vật bố trí trong sảnh đều cổ phác hoa lệ, ở trung đường còn treo một tấm biển viết bốn chữ lớn thiếp vàng “Kỳ sủng đại hĩ” như rồng bay phượng múa, lạc khoảng chừng còn có danh húy của đương kim hoàng đế.

Có điều thứ làm Vệ Linh Phong kinh ngạc nhất không phải là những vật đó, mà chính là đề tự cùng sảnh đường này khiến hần cảm thấy cực kì quen thuộc.

Mộ Dung...Y phục đứa trẻ tinh mỹ, nhất định xuất thân cao quý, mà thế gia mang họ Mộ Dung trong Cô Tô thành ngoại trừ nơi này còn có nhà nào nữa, tại sao mình không nghĩ đến?

“Mộ Dung Lưu Vân, tên đáng chết nhà người!”, một tiếng gầm phẫn nộ truyền đến từ sau cánh cửa: “Chuyện hoang đường thế này mà người cũng có thể gây ra!”

“Không phải vương gia ngài nói con muốn làm gì thì làm sao?”, đứa trẻ kia hồi đáp: “Không phải ngài nói mình là người hiểu lý lẽ nhất trong thiên hạ sao, chỉ cần không phải là chuyện phi nhân tính, ngài sẽ không cản trở con sao? Lẽ nào hiện giờ Vương gia ngài cảm thấy hối hận, muốn thu lại những lời đó?”

“Vấn đề không phải ở đây!”, đối phương hiển nhiên đã bị châm đau bởi chỉ trích sắc bén này: “Người thân là nhi tử của ta, trước khi gây ra chuyện này có nghĩ đến thân phận của mình không?”

“Vương gia, ngài nói câu này khiến con nhớ ra một chuyện.”, so với trưởng bối nổi trận lôi đình, Mộ Dung Lưu Vân vẫn tỏ ra trấn tĩnh.

“Con nghe nói mấy ngày trước có người uống say bí tỉ ở trong phủ của Tư Đồ đại nhân, mượn rượu gây rối dục hành với ca cơ trong phủ, bị dội nước lạnh rồi bị đá ra ngoài cửa, chắc hẳn khi đó người ấy cũng đã bàng hoàng nghĩ đến thân phận của mình rồi...”

“Nói nhảm!”, đối phương hoàn toàn bị mất thể diện vì chiêu chỉ gà mắng chó này, phẫn nộ phản bác: “Hần sao có thể nổi giận đến thế vì một ca cơ? Nếu không phải vì ta uống quá nhiều, nói hần...”

Nói đến đây chợt ngừng lại, Vệ Linh Phong ở trong sảnh nghe được liền nhướn mày.

“Hắn là chỉ Tư Đồ đại nhân?”, Mộ Dung Lưu Vân hiếu kỳ truy hỏi: “Tính tình Tư Đồ đại nhân tốt vậy, rốt cuộc Vương gia ngài đã nói gì khiến y phát hỏa đến như thế?”

“Tính tình hắn tốt cái rắm, chẳng qua ta chỉ nói...sao ta phải nói với ngươi! Bây giờ chúng ta đang nói chuyện của ngươi, không phải chuyện của ta!”

“Phận làm con không phải nên lấy phụ mẫu làm đầu hay sao? Vậy chuyện của Vương gia ngài không quan trọng hơn chuyện của con sao? Vương gia ngài nói với con đi, rốt cuộc ngài đã nói gì với Tư Đồ đại nhân có được không? Có như vậy con mới giúp Vương gia ngài phân ưu giải nạn chứ!”

“Được cái đầu ngươi! Ngươi đúng là không ra gì, có phải muốn ta tức điên lên mới cam tâm!”

“Sao có thể nói vậy! Vương gia ngài thân thể cường tráng, sống thêm vài trăm năm nữa cũng không thành vấn đề!”

“Nghiệp chướng ơi nghiệp chướng! Kiếp trước ta đã làm chuyện xấu gì rồi, ông trời mới phái tên không ra gì như ngươi xuống đây chọc tức ta!”

Vệ Linh Phong có thể tưởng tượng ra bộ dạng quần bách của người này, nhin không được liền nhếch miệng cười. Hắn đứng dậy, nghe thấy cuộc đối thoại bất phân lớn nhỏ nhưng cực kỳ thú vị này, chậm rãi hướng về phía cửa.

Nhìn thấy bóng lưng màu tím đang đấm ngực giậm chân đối diện với mình, có thứ gì đó trỗi dậy trong lòng khiến hắn nhất thời không nói được.

Qua một lúc lâu, hắn mới nhẹ nhàng nói: “Không ngờ Tĩnh Nam Hầu uy danh vang dội ngày trước, đường đường là An Nam Vương Hầu của kim triều, thế mà lại vì dăm ba câu nói mà nổi trận lôi đình, xem ra danh tiếng của Thiết Y Mộ Dung quả nhiên đã là tạc nhật hoàng hoa* rồi!”

“Kẻ điên lớn mặt từ đâu đến, đối diện với bốn vương lại dám láo xược như vậy?”

Mộ Dung Phục Ý đang ôm một bụng tức giận, nghe thấy lời này không khỏi đại nộ, quay lại chuẩn bị giáo huấn kẻ ăn nói châm chọc kia một phen.

Nhưng khi quay lại, không ngờ bắt gặp ánh mắt như nước của nam tử vận thanh sam, y nhất thời gương mặt cứng miện.

“Như...Như Tuyên?”

Ngay cả khi cách biệt nhiều năm, Mộ Dung Phục Ý vẫn nhận ra người ở trước mặt.

“Mộ Dung.”, Vệ Linh Phong gật đầu với y: “Ly biệt đã lâu, mong ngài vẫn khỏe!”

*Tạc nhật hoàng hoa: hoa cúc của ngày hôm qua

6. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 6

Mộ Dung Phục Ý đem ghế ngồi đối diện với Vệ Linh Phong, ngơ ngác nhìn hắn.

Vệ Linh Phong cũng không cảm thấy bất tiện, tự mình uống trà. Nhưng Mộ Dung Lưu Vân lại có chút khắn trương, dù rất giữ phép tắc đứng ở một bên, nhưng ánh mắt luôn nhìn qua nhìn lại giữa hắn và Mộ Dung Phục Ý.

“Từ lúc nào ngươi có nhi tử lớn như vậy?”, Vệ Linh Phong đặt chén trà xuống, phá vỡ trầm mặc trước tiên.

“Tùy tiện nhận từ thân thích làm con thừa tự”, Mộ Dung Phục Ý trả lời ngắn gọn, không để ý đôi mắt bất mãn của Mộ Dung Lưu Vân: “Như Tuyên, quả nhiên ngươi vẫn còn sống...”

“Nên nói sao đây! Tóm lại là vẫn còn sống...”, Vệ Như Tuyên bị biểu tình của y chọc cười: “Nhưng sao lại nói là quả nhiên?”

“Trung thu năm đó người vẫn chưa về, ta liền phái người đến Bằng Sương thành, kết quả nhận được tin tức về cái chết của người. Khi ấy ta vừa kinh vừa giận, lập tức đến Bằng Sương thành hỏi rõ, sau cùng lại bị Tư Đồ ngăn cản.”

“Hắn đoán bên trong nhất định có ẩn tình, hắn đoán người tuyệt đối không chết. Nếu ta náo loạn Bằng Sương thành, chỉ sợ sẽ khiến người khổ tâm một phen.”

Mộ Dung Phục Ý hơi vội vàng giải thích: “Như Tuyên, không phải ta không quan tâm người, có điều người cũng biết tên Tư Đồ kia mỗi lần đều đoán trúng, cho nên ta cũng không dám manh động, chỉ có thể nghe hắn mà làm ra vẻ thôi.”

“Tư Đồ tiên sinh luôn liệu việc như thần.”, Vệ Linh Phong cười cho qua.

“Có điều người không chết thật quá tốt rồi!”

Mộ Dung Phục Ý nói rồi rời khỏi ghế chạy đến trước mặt Như Tuyên, say sưa kéo tay hắn: “Người không biết khi nghe tin đó, với ta như sét đánh ngang tai...”

“Vương gia!”, Vệ Linh Phong vẫn chưa phản ứng lại, Mộ Dung Lưu Vân đã nhảy tới, dùng sức kéo tay hai người ra: “Sao ngài lại động tay động chân với con dâu tương lai của ngài?”

“Tiểu tử thú nhà người còn mặt mũi nói ra những lời đó!”, Mộ Dung Phục Ý gạt tay của nhi tử ra: “Ta vẫn chưa hỏi người đó! Vừa ý những nam tử khác không nói, người lại gán chủ ý lên đầu Như Tuyên!”

“Cái gì mà nam tử khác? Ngài tưởng con không biết chọn hay sao?”, thân thủ Mộ Dung Lưu Vân nhanh nhẹn tránh đi cơn bùng nổ giáng xuống trên đầu: “Dù cho là Vương gia ngài, cũng không thể ngăn cản nhân duyên đã định của người khác!”

“Tên tiểu tử thú không rành chuyện tình nhà người, lại còn dám nói nhân duyên đã định cái gì?”, Mộ Dung Phục Ý không định bỏ qua cho nhi tử, tiếp tục đánh tới: “Trên thế gian này có rất nhiều nam nhân tốt, qua tám đời cũng không đến phiên người lấy Như Tuyên, người sớm bỏ đi ý nghĩ đó cho ta!”

“Mộ Dung, người nói như vậy cũng quá...”, nhìn theo hai phụ tử chạy tán loạn khắp đại sảnh, Vệ Linh phong lắc đầu, bỏ đi ý định nói rõ lập trường không lấy nam nhân nào hết của mình.

Phụ tử bọn họ vẫn còn đuổi đánh huyền não, Vệ Linh Phong quay đầu nhìn ra cửa sổ, phát hiện trong lúc bất tri bất giác thì trời đã tối, ở xa xa đã bắt đầu thấp thoáng ánh đèn dầu.

“Như Tuyên.”

Vệ Linh Phong ngoảnh lại, nhìn thấy Mộ Dung Phục Ý ôm lấy nhi tử đang vịn vịn không ngừng trong tay, nét cười mãn nguyện nhìn theo hắn.

“Người yên tâm đi! Ta sẽ giáo huấn tiểu tử này đàng hoàng, không để nó vô lễ với người nữa!”

Mộ Dung Phục Ý vừa bịt miệng Mộ Dung Lưu Vân vừa gõ đầu nhi tử, dẫn đến một trận kháng nghị giãy dụa kịch liệt.

“Đột nhiên người quay về, bên đó có thể không kịp chuẩn bị, ở đây dùng bữa tối rồi hãy về!”

“Về?”, Vệ Linh Phong có phần hoảng hốt hỏi: “Về đâu?”

“Như Tuyên ơi Như Tuyên!”, Mộ Dung Phục Ý thở dài: “Người sẽ không tưởng rằng đường đường là An Nam Vương như ta, đến một tiểu viện cũng không thể lo liệu được sao?”

Dùng xong bữa tối, Vệ Linh Phong cự tuyệt đề nghị tiễn hắn của Mộ Dung Phục Ý, kiên trì trở về một mình.

“Ta muốn tản bộ một mình, hay là Vương gia không tin tưởng an ninh dưới trướng của mình?”

Mộ Dung Phục Ý chỉ có thể đích thân tiễn hắn ra cửa.

“Ta cũng không phải là viễn hành vạn lý, chỉ là tản bộ trong thành mà thôi.”, Vệ Linh Phong cười nhạo bộ dạng lưu luyến chia tay của y: “Ta nhớ người xưa nay thoải mái, chỉ không gặp mấy năm, sao lại học được đa sầu đa cảm?”

“Người nói không biết ngược! Người có nhớ lần trước rời khỏi, cũng nói lời từ biệt nhẹ nhàng thế này, sau đó đi luôn mười năm”, Mộ Dung Phục Ý vờ nghiêm mặt lại: “Ta có thể cảnh cáo người trước, nếu lần này người còn như vậy, ta sẽ không tha cho người!”

“Sẽ không đâu.”, Vệ Linh Phong cười nhạt: “Lần này ta tuyệt không giẫm lên vết xe đổ, bất luận vì cái gì... ta cũng không giống người dễ bị lay động đâu!”

Mộ Dung Phục Ý vốn muốn nói gì đó, sau cùng im lặng không nói nữa.

“Như Tuyên!”, Mộ Dung Phục Ý kéo tay áo Như Tuyên: “Ngày mai ta có thể đến gặp người chứ?”

Như Tuyên đưa tay sờ tóc y: “Đương nhiên là được.”

“Vậy ngày sau ngày sau nữa, mỗi ngày đều gặp người có được không?”

“Mộ Dung Lưu Vân! Không được quán lấy Như Tuyên!”, Mộ Dung Phục Ý hung hăng liếc mắt nhìn nhi tử: “Còn nữa, cái tên Như Tuyên này người có thể gọi sao?”

“Như Tuyên không phản đối con gọi như vậy, Vương gia dựa vào cái gì lại phản đối?”, Mộ Dung Lưu Vân không sợ đối chọi gay gắt với y: “Lẽ nào Vương gia ngài có ý nghĩ không an phận đối với Như Tuyên?”

“Cái gì mà ý nghĩ không an phận?”, trán Mộ Dung Phục Ý nổi gân xanh: “Tiểu tử thói nhà người còn dám nói nhảm, vĩnh viễn đừng mơ ra khỏi Vương phủ một bước!”

“Biết rồi biết rồi, Vương gia ngài không có ý nghĩ gì với Như Tuyên là được rồi!”, Mộ Dung Lưu Vân móc lỗ tai: “Có điều Vương gia ngài to tiếng như vậy làm chi, người không biết còn tướng trong lòng ngài có quý đó!”

“Tại sao... tại sao lại là tên ngỗ nghịch không biết tốt xấu này... bị gạt rồi, ta bị gạt rồi!”, Mộ Dung Phục Ý quay mặt đối diện với bức tường, chìm sâu vào khoảng không tự trách.

“Được rồi Lưu Vân, đã gặp rồi thì nhận đi!”, Vệ Linh Phong khom lưng nói bên tai Mộ Dung Lưu Vân: “Còn nữa, nếu như can tâm tình nguyện bị người gạt, người giả vờ là được, đừng dùng sức va chạm như hôm nay nữa, đối lại là tiểu thư yếu đuối sẽ không chịu nổi đâu.”

Mộ Dung Lưu Vân chớp mắt nhìn hắn với vẻ ngây thơ. Vệ Linh Phong cười cười, quay lưng bước xuống bậc thềm, dựa theo ký ức mà hướng về thành đông.

Trên bậc thềm cửa của An Nam Hầu phủ, hai người đại tiểu vương gia trong phủ không có chút uy nghi hoàng gia ngồi vai kề vai, ngờ nghênh bưng má nhìn theo con đường lớn chỉ còn bóng cây rậm rạp.

“Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng. Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường*...”. Mộ Dung Lưu Vân đọc như nói mê: “Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng*.”

“Lúc này người lại ê a, khi phu tử khảo văn chương sao không thấy người có phần tâm tư này?”, Mộ Dung Phục Ý ra sức nhéo mắt nhi tử: “Tiểu tử thói người đứng là sắc mê tâm khiêu, ta thấy người sớm muộn gì cũng có ngày chết trong tay nữ nhân!”

“Không phải không phải! Không phải nữ nhân mà là mỹ nhân!”, Mộ Dung Lưu Vân lắc đầu nguầy nguậy nói: “Dù có chết con cũng phải chết trong lòng của mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ!”

“Nếu đã muốn mỹ nhân sao không đi tìm những tiểu cô nương điểm trang hoa lệ?”, Mộ Dung Phục Ý đặt tay lên vai nhi tử: “Mặc dù Như Tuyên mày thanh mi tú nhưng không thể nói là mỹ nhân!”

“Lời này của Vương gia tầm thường rồi.”, Mộ Dung mê mẩn nói: “Hôm nay khi con đứng ở trên cầu nhìn thấy Như Tuyên từ xa, liền nghĩ đến câu ‘Đề tử hàng hề bắc chữ, mục miểu miểu hề sâu dư. Niếu niếu hề thu phong, động đình ba hề mộc điệp hạ*’ trong ‘Cửu ca’.”

“Tim của con đột nhiên đập nhanh, nhện không được liền nghĩ nếu có người như thế trong nhà, có lẽ cả đời này đối diện cũng không thấy nhàm chán!”

“Không ngờ tiểu tử người cũng có mắt nhìn.”, Mộ Dung Phục Ý nghe thấy liền sững sốt: “Năm đó Minh Châu có ý với Như Tuyên, ta cũng từng hỏi qua nàng, những lời nàng nói cũng không khác người là mấy.”

“Chính là vị Minh Châu cô nương ở trong phủ của Tư Đồ đại nhân!”, Mộ Dung Lưu Vân vờ thở dài: “Vương gia ngài quần lầy nàng nhiều năm rồi mà chẳng có kết quả, con thấy xem như hết rồi!”

“Hết rồi cái gì! Ta vẫn không hiểu tên Tư Đồ kia rõ ràng không có ý định nạp thê, tại sao không để Minh Châu xuất phủ?”, Mộ Dung Phục Ý nghi hoặc hỏi.

“Tuổi Minh Châu cũng không còn nhỏ, cứ thế này không phải sẽ lãng phí dung mạo thanh xuân của nàng hay sao? Tư Đồ lẽ ra cũng không phải là người không hiểu đạo lý, tại sao cứ một mực không nghe?”

“Ngài thật đã nói với Tư Đồ đại nhân rồi?”

“Bất luận tâm tình hần có tốt đến đâu, chỉ cần nhắc đến chuyện này liền nổi giận, ta sao có thể nói tiếp?”, nhớ đến tình cảnh khi đó, Mộ Dung Phục Ý ủy khuất bĩu môi: “Ta chẳng qua chỉ nói Minh Châu làm Vương phi cũng dư xài...”

“Dù Minh Châu cô nương là người có tài mạo, có điều Vương gia ngài có thể lấy một nữ nhân xuất thân phong trần làm chính thất sao?”

“Ai nói ta muốn lấy Minh Châu?”

Nhìn thấy ánh mắt xem thường của Mộ Dung Lưu Vân, Mộ Dung Phục Ý mới miễn cưỡng sửa lời: “Dù ta có nói, cũng là do Tư Đồ ép ta nói! Ai bảo hần nói ta làm bộ làm tịch, kì thực trong lòng muốn chiếm Minh Châu làm của riêng? Cho nên ta nói với hần, ta muốn lấy Minh Châu làm Vương phi!”

Nói đến trong lòng nổi giận, y bật dậy đập vào chân tường, ngược lên cười lạnh với khoảng không.

“Có điều, nếu Tư Đồ đại nhân thật sự để Minh Châu xuất phủ, Vương gia ngài thật muốn lấy nàng chứ?”

Mộ Dung Lưu Vân chau mày, nhẹ giọng thăm dò: “Ngài còn nói con, không phải ngài cũng tùy tiện nói ra câu đó sao?”

“Lưu Vân, người không biết vẻ mặt của Tư Đồ khi đó khó coi đến mức nào, vậy mới hả giận!”, Mộ Dung Phục Ý nhìn lên khoảng trời đêm: “Lại nói, dù Minh Châu xuất thân phong trần, nhưng luận về tài học phẩm mạo, những tiểu thư khuê các kia có mấy ai theo kịp nàng? Nếu ta thật muốn lấy... nếu ta thật sự muốn... ta thật sự... thật sự...”

Thật sự là kẻ ngốc... Mộ Dung Lưu Vân ngẩng đầu u ám nhìn y.

“Điều trách hần không tốt, hần biết rõ ta say rồi sẽ thích nói nhảm, còn cố ý ép ta! Hay nói khác đi, ta sao có thể nói ra lời xuẩn ngốc như vậy?”, Mộ Dung Phục Ý đột nhiên ngồi xổm xuống ôm mặt rên rỉ: “Bây giờ đã nói dứt khoát như thế, ta nên làm sao đây!”

Mộ Dung chống đầu, bất đắc dĩ thở dài.

“Có điều ở phủ doãn của hần, lại dám đá ta rơi xuống hồ, thật đáng tội chu di cửu tộc!”

Chẳng trách ướt sũng đến vậy, không phải bị dội nước mà là trực tiếp đá xuống nước!

“Nhưng ta luôn là người khoan dung độ lượng, nếu hần chịu đến đây nhận lỗi, nói không chừng ta sẽ tha thứ!”

Lại còn nói ngang...

“Vương gia, đi xin lỗi đi!”, Mộ Dung Lưu Vân thành khẩn kiến nghị: “Cứ cho là ngài đã uống say không biết mình nói gì, cho nên đừng xem như thật là được rồi!”

“Không muốn!”, Mộ Dung Phục Ý quả nhiên cự tuyệt: “Như thế không còn mặt mũi gì hết!”

“Vậy thì để y được yên đi, chẳng qua chỉ là một Tư Đồ Triều Huy nho nhỏ, không trị tội của y xem như Vương gia ngài đã đặc cách khai ân rồi!”

Mộ Dung Lưu Vân đứng dậy phủi bụi trên y phục: “Ngày mai phái người đến nói với y, sau này chỉ cần nơi nào có Vương gia thì y không được xuất hiện, ngang qua Vương phủ cũng phải đi đường vòng, con mắt nào thấy Vương gia thì phải móc nó ra.”

“Thật độc ác... Lưu Vân, ngươi đi đâu vậy?”

“Con đi ngủ trước, ngày mai phải mang điểm tâm cho Như Tuyên.”, Mộ Dung Lưu Vân cười hi hi sải bước vào đại môn: “Hắn nhất định sẽ rất cảm động!”

“Sớm chút đi!”, Mộ Dung Phục Ý nghĩ ngợi, sau đó ủ rũ cúi đầu: “Hắn nhất định sẽ quăng ta đi...”

“Vương gia.”, Mộ Dung Lưu Vân chợt ngừng lại ngoảnh đầu hỏi y: “Ngài thật sự không có ý nghĩ không an phận đối với Như Tuyên của con chứ?”

“Ta đối với Như Tuyên... Lưu Vân!”, thần tình Mộ Dung Phục Ý chợt biến, chạy hai ba bước đến trước mặt Mộ Dung Lưu Vân.

“Vương gia ngài muốn gì?”, Mộ Dung Lưu Vân giật mình.

“Không việc gì.”, Mộ Dung Phục Ý cúi đầu nhìn nhi tử, nhẹ thở ra: “Nhanh vào ngủ đi!”

“Cổ quái sao sao ấy!”, Mộ Dung Lưu Vân khinh khỉnh nhìn y, nhanh nhẹn chạy đi.

Sau khi nhìn theo Mộ Dung Lưu Vân chạy vào phòng, Mộ Dung Phục Ý mới từ từ xoay người lại.

Gương mặt Mộ Dung Phục Ý tái xanh, qua hồi lâu mới khôi phục chút huyết sắc.

“Hôm nay ta thật may mắn, liên tiếp có khách quý lâm môn.”

Y mỉm cười, chấp tay với kẻ đó: “Không biết ngọn gió nào đã thổi người đến Tô Châu thành nhỏ bé này?”

“Phụng phi cao tường hê, tứ hải cầu hoàng... không ngờ tiểu công tử của An Nam Vương tuổi nhỏ đa tình.”, thanh âm của kẻ đó trong trẻo êm tai: “Chỉ là đến đạo lý phượng nên làm thế nào để cầu hoàng cũng không hiểu sao?”

“Nó luôn nói muốn lấy ai thì sẽ lấy người đó, hoàn toàn không thể xem là thật!”, Mộ Dung Phục Ý nói không chút để tâm: “Nó chỉ đơn thuần là thích Như Tuyên, có điều phương pháp biểu hiện thân mật chỉ hơi kỳ quái mà thôi!”

“Vậy sao? Ta còn tưởng...”

“Tưởng gì?”

Ánh trăng rọi trên gương mặt tuấn mỹ nhưng lại không có chút biểu tình khiến người thấy không lạnh mà run. Mộ Dung Phục Ý cố ép xuống lòng gáy đang dựng thẳng, khó khăn nuốt nước miếng: “Bách Lý thành chủ, ngươi sẽ không để tâm đến những lời nói trẻ con vô tri của tiểu nhi chứ!”

“Sao ta có thể xem là thật?”, đôi mắt của Bách Lý Hàn Băng cuối cùng đã có nét cười: “An Nam Vương gia, để người cười rồi!”

“Không dám không dám...”

Nụ cười ấy càng đẹp, càng khiến Mộ Dung Phục Ý sồn tóc gáy, y rùng mình, vội vàng thay đổi chủ đề: “Bách Lý thành chủ, ngươi không quản ngàn dặm đi đến Cô Tô, chẳng hay có việc gì?”

“Ta đến đây vì...”, Bách Lý Hàn Băng hướng đầu về phía con đường: “Hiển nhiên là vì hắn.”

Quả nhiên là vì Như Tuyên... Dù đã đoán được đáp án, song Mộ Dung Phục Ý vẫn không nhận được cau mày. Suy cho cùng Bách Lý Hàn Băng cũng không tầm thường, là nhân vật không thể tùy tiện là có thể ứng phó.

“Những năm này Như Tuyên được Vương gia chiếu cố, Bách Lý Hàn Băng cảm kích không hết.”, Bách Lý Hàn Băng thu hồi ánh mắt, hơi khom lưng biểu thị sự biết ơn với Mộ Dung Phục Ý.

“Chậm đã!”, Mộ Dung Phục Ý đưa tay ra ngăn cản y nói tạ ơn: “Bách Lý thành chủ không cần phải cảm tạ ta, những năm nay người chiếu cố Như Tuyên nhiều nhất không phải là thành chủ ngươi sao?”

“Chuyện này...” Bách Lý Hàn Băng thấy Mộ Dung Phục Ý lộ vẻ thù địch, thần tình tức khắc chuyển lạnh: “Không biết lời này của Mộ Dung Vương gia là có ý gì?”

“Không có ý gì cả, thiết nghĩ thành chủ hiểu rõ hơn ta.”, vốn muốn thản nhiên quan sát chuyển biến, nhưng nghĩ đến Như Tuyên cô độc, không ngừng lẩn trốn cũng vì người này, lại thấy người này làm bộ làm tịch như không biết, Mộ Dung Phục Ý nhin không được hừ một tiếng.

“Người sẽ không tưởng rằng mười năm đã qua, chỉ cần dùng thái độ qua loa hời hợt này đối xử tốt với Như Tuyên là có thể dễ mọi ân oán theo gió cuốn đi chứ!”

“Ta quả thực có lỗi với Như Tuyên, nhưng liên quan gì đến người? Đây là chuyện giữa sư đồ ta cùng Như Tuyên, người ngoài như người có quyền gì mà ngông cuồng phán xét?”, trong mắt Bách Lý Hàn Băng ẩn hiện hàn quang.

“Mộ Dung Vương gia, người quyền cao chức trọng ở triều đình, nhưng không phải ở trong mắt Bách Lý Hàn Băng ta. Ta vì nể Như Tuyên mới khách khí với người, nhưng nếu người ý lại mà gây khó dễ thì đừng trách ta vô tình!”

Thần tình của y kiêu ngạo lãnh đạm, nói xong liền xoay người mà đi, căn bản không đặt Mộ Dung Phục Ý vào mắt.

Nhìn thấy bạch y pháp phôi trong nháy mắt đã đi mất, Mộ Dung Phục Ý mặt tái xanh dựa vào môn trụ ở ngoài Vương phủ.

“Còn nói khách khí, có chỗ nào là nể tình đâu?”, y oán giận một tiếng, phun ra ngụm máu tươi khi nãy đã vận công áp chế.

“May là...” may là khi nãy kịp thời nhận ra tình huống dị thường, nói cách khác là đã chống đỡ được kiếm khí vô hình, e rằng tính mạng nhỏ bé của Lưu Vân cũng không giữ được...

Không đúng! Nếu võ công của Bách Lý Hàn Băng đã đạt đến trình độ chỉ dựa vào kiếm khí là có thể sát thương, thì mình sao có thể nhận ra được? E rằng y có ý muốn để mình cảm nhận được để cảnh cáo.

Chỉ có điều... lời cảnh cáo này vì sao lại có, mục đích để làm gì?

“Chuyện này không dễ xử trí chút nào!”, Mộ Dung Phục Ý nâng ống tay áo lau đi vệt máu bên miệng: “Xem ra phải tìm người thương lượng!”

Chỉ mong trước khi mình chưa nói hết, người ấy đừng có tung cước nữa là được...

Vệ Linh Phong đang ngồi trên một chiếc cầu.

Trên đường hần vừa đi vừa nhìn, đến đây thì quyết định dừng lại. Bởi vì nhìn thấy một vầng minh nguyệt trên mặt nước yên ả trôi, hần dựa vào thành cầu ngắm đến xuất thần.

Hôm nay là mười sáu! Chẳng trách trăng sáng tựa bàn ngọc, viên mãn khiến nỗi nhớ nhà dâng lên! Người người vắng lai, đi thành nhóm hai, ba người hoặc là đi một mình, có người thăm thì bên tai, có người không nhìn đến hần mà trực tiếp đi thẳng. Sau cùng, chỉ còn mình hần.

Có trăng, còn có bóng... Nhưng vì có gì mà theo suốt bên mình trong nhiều năm qua chỉ toàn là vật chết lạnh lẽo, vì có gì mình sống cô độc đến thế?

Thích người thì nói ra để người biết, nếu không thì sau này sẽ một mình hối hận...

Nếu thật sự làm vậy, có lẽ đau lòng sẽ bớt đi vài phần! Ung dung nói “Bất luận người nghĩ gì làm gì, ta vẫn ái mộ người”.

Lời nói đó... nếu như còn trẻ tuổi phóng khoáng, khi có thể sống tùy ý như thế... Chỉ tiếc rằng, không phải ai cũng có thể làm được, cũng giống như không phải thời niên thiếu nào cũng có thể sống phóng khoáng tùy ý như thế.

Những chuyện thời niên thiếu, bởi vì thời gian đã lâu hay do tận lực quên hết, đã trở nên khá mơ hồ.

Chỉ khi nửa đêm tỉnh thoảng choàng tỉnh lại nhớ đến, trong những buổi chiều thường nhật khiến con người ta chây lười đó, hần khi còn niên thiếu ngủ quên giữa chồng sách, lúc tỉnh dậy lại nằm ở trên giường, luôn có một chén điểm tâm ướp lạnh đưa đến trước mặt.

Còn có... đôi mắt đen láy của người ấy nhìn mình, cười nói: "Thì ra Như Tuyên của ta, cũng chỉ là một con sâu lười nhỏ bé!"

Có thể là vô tâm, nhưng y vẫn nói, y nói "Như Tuyên của ta"... như thế cũng đủ rồi! Chỉ là câu nói này cũng đủ để khiến thời niên thiếu không còn phóng khoáng nữa, vẻ tiêu sái tùy ý đã thay bằng sự thận trọng.

Bởi vì đã nghe thấy một tiếng "Như Tuyên của ta" đó, nếu như có một ngày nghe được thanh âm trong trẻo êm tai từ miệng con người có đôi mắt đen nhánh đó, mái tóc đen tuyền đó nói ra một câu "Ta không quen người". Nếu thế... nhất định sẽ không cách nào tiếp nhận được.

Vệ Linh Phong lấy tay áo che miệng, khẽ ho một tiếng.

Có một chút màu sắc khác nhuộm trên ống tay áo, như những vật trang sức cổ xưa hoa lệ, đến nguyệt quang sáng tỏ cũng không thể che đi vẻ thê lương.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu, giang hồ dạ vũ thập niên đăng. Cái gọi là tiêu dao khoái lạc, đàn hát thường rượu, chân trời góc biển, có lẽ chỉ dùng để che giấu nỗi thê lương kia mà thôi.

Có ai cùng ta nắm tay mà đi, lại có ai cùng ta dắt tay nhau về... Vệ Linh Phong vẫn cúi đầu, nhìn vầng minh nguyệt tan rồi lại tròn, tròn rồi lại tan, không biết rốt cuộc là tan hay tròn. Bên cạnh người người văng lai, nhanh rồi lại chậm, cước bộ không chút lưu luyến.

Sau đó có một người dừng bên cạnh hắn, ánh mắt dán chặt vào hắn, thật lâu thật lâu không hề rời đi...

Cũng là đôi mắt màu đen, dù cho không thâm thúy không đen láy, nhưng tràn ngập nỗi vui mừng lẫn bi thương, thanh âm không lạnh lùng mà lại uyển chuyển mỏng manh thật êm tai, chỉ có điều hơi mất tự nhiên.

Tiểu viện tường trắng ngói đen cách đó không xa, thân người áo tím đó cầm theo một chiếc đèn ầm ập, ngữ điệu có phần cứng nhắc nửa mừng rỡ nửa bi thương nói: "Cuối cùng người đã về rồi."

Khi quay lại nghe thấy, trái tim của Vệ Linh Phong đau đớn cực kì.

Vệ Linh Phong ôm người đó khóc, nỗi đau âm trầm nhẫn nhịn tùy ý phát tiết.

Bởi vì đáp ứng người thân duy nhất phải tiếp tục sống, mọi nỗi đau trên thế gian, hắn đã từng chịu hết, bởi vì một phần cố chấp đến tuyệt vọng, tổn thương có thể tồn tại ở nhân gian, hắn cũng từng kinh qua.

Nhưng bất luận khi nào, bất luận là đau đớn hay là tổn thương, hắn đều một mình nhẫn nhịn, bởi vì hận này không liên quan đến người khác, chỉ là quá khứ của một người, tâm sự của một người, bi ai của một người.

Nhưng trong một đêm xuân, trên chiếc cầu cô độc này, lại có một người cầm theo chiếc đèn nói với hắn một câu thông thường.

Cuối cùng người đã về rồi...

Kí ức ẩn giấu nơi sâu thẳm kia bị khuấy đảo, nhưng không còn là con người lạnh lùng có mái tóc cùng đôi mắt đen tuyền ấy. Mà là từ rất lâu rất lâu về trước, một huynh trưởng luôn dẫn mình theo từ y quán đến tận khi về nhà, một vị tẩu luôn cầm chiếc đèn, nở nụ cười đứng ở trước cửa, bất luận muộn như thế nào cũng chờ đợi bọn họ...

"Ta không muốn...", khi nước mắt tùy ý mà rơi, hắn nói với người trong lòng: "Đừng để ta một mình..."

Đèn giấy rơi xuống đất nổi lửa, những tia lửa như sao bay tứ tán trong gió. Ánh lửa nhấp nháy phản chiếu trong đôi mắt ướt đẫm của hắn, vào gương mặt lúng túng kinh hoàng của nàng, còn có bờ môi mấp máy nhưng không nói nên lời của người đang ẩn dưới tán liễu phía xa.

Một Vệ Linh Phong lần đầu tiên trong đời khóc đến thống khoái, một Minh Châu hoảng loạn không biết làm sao mới tốt, còn có một người nhìn theo nước mắt thống khổ của Vệ Linh Phong, nhìn theo tư dung có thể nói là tuyệt sắc của Minh Châu, nhìn theo đôi nam nữ đang kề cận ôm nhau.

Đôi mắt đen láy cùng mái tóc đen tuyền của người ấy, biểu tình cùng ánh mắt vẫn luôn trong trẻo lạnh lùng...

Sương sớm đọng trên lá trúc, từng giọt tí tách rơi trên ngọn giả sơn vang vọng khiến Vệ Linh Phong bình tĩnh.

Mắt của hắn hơi đau, đầu cũng có phần đau, mê man tỉnh giấc.

Mặt trời chiếu trên mặt hắn, xuyên qua cánh cửa sổ mở rộng, hắn ngửa đầu là có thể nhìn thấy hàng trúc bách lục cao ngất, cho nên hít thật sâu thư giãn thắt lưng, quyết định ngồi dậy thay áo rửa mặt, sau đó lau chùi bàn ghế rồi quét dọn đình viện.

Nhưng khi hắn ngồi dậy mở mắt lần thứ hai, lại nhìn thấy một người đang ngồi ở trước mặt.

Trong nhà của hắn, trên ghế của hắn, ở nơi mà mọi thứ đều thuộc về hắn, lại có một người không liên quan ngồi đó. Một người cao lớn như thế ngồi ở đó, như thể là một gia cụ được bài trí, một chút cảm giác sống động của không có.

Cho nên Vệ Linh Phong tỉnh lại không hề phát hiện, vừa nhìn thấy liền tưởng rằng bóng đèn băng lãnh đó đang xuất hiện trước mặt, chân tay vừa ấm đã vội biến lạnh.

“Như Tuyên.”, dù giọng nói ấy thanh lạnh, nhưng thanh âm lại phảng phất điểm dịu dàng không thể nhận ra: “Người tỉnh rồi sao?”

Cánh tay Vệ Linh Phong ở không trung không kịp buông xuống, đông cứng như biểu tình trên mặt.

“Xin lỗi, ta tự tiện vào đây.”

Đôi môi mỏng đỏ hồng hé mở, nụ cười hoàn mỹ đến mức không cách nào bắt bẻ: “Người ngủ rất yên ổn, nên ta không gọi người.”

“Tại sao?”, thanh âm phát ra thật bình tĩnh, đến bản thân Vệ Linh Phong cũng thấy kinh ngạc: “Tại sao lại đến tìm ta?”

“Giúp ta chải đầu đi!”, đối phương tựa hồ muốn dùng nụ cười cùng ánh mắt mê hoặc hắn.

Hắn cảm thấy mình nghe ra được ý vị không chút lo sợ trong ngữ điệu đó, trông thấy trên bàn tay đưa ra là một cánh hồ điệp làm từ hoàng kim và ngọc.

Đó là một cánh hồ điệp chỉ chút vết nứt, nhưng lại hoàn chỉnh, được khảm nạm hoàng kim.

*” Phụng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng. Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường... Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng.”: Trích từ “Phụng cầu hoàng” theo truyền thuyết là khúc cổ cầm của văn học gia Tư Mã Tương Như thời Hán, miêu tả chuyện tình giữa Tư Mã Tương Như và Chương Văn Quân.

Phụng cầu hoàng

Hữu mỹ nhất nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng.

Phụng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng. Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường.

Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng.

Nguyện ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương. Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong.

Tạm dịch:

Có một mỹ nhân, gặp rồi khó quên. Một ngày không thấy, nhớ nhung như cuồng.

Như Phụng bay cao, tứ hải cầu Hoàng. Chỉ tiếc giai nhân, không ở tường đông.

Mượn đàn tấu ngữ, diễn giải nỗi lòng. Ngày nào có gặp, ở bên an ủi.

Nguyện cùng đức hạnh này, nắm tay nhau đi. Không thể cùng bay cao, khiến ta luân vong.

*”Đế tử hàng hề bắc chữ, mục miếu miếu hề sâu dư. Niếu niếu hề thu phong, động đình ba hề mộc điệp hạ”:

Bốn câu thơ này trích từ “Tương phu nhân”, là một bài trong chùm thơ “Sở Từ – Cửu Ca” gồm mười một bài, là thi ca tế Tương thủy nữ thần, đi cùng với tập thơ “Tương Quân”. Toàn bài dựa vào nỗi nhớ của Tương Quân dành cho Tương phu nhân mà viết

Tạm dịch

Con trời đáp xuống Bắc châu,

Tầm mắt xa xăm khiến ta phiền muộn.

Gió thu này vẫn quýt,

Động Đình dậy sóng lá cây rơi.

7. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 7

Chải đi chải lại nhiều lần, cho đến khi tay đã nắm gọn những lọn tóc dễ rơi, kết lại thành búi sau đầu.

Chiếc lược bình thường môn trôn mái tóc đen tuyền xinh đẹp càng trở nên phong tình.

Ánh mắt Vệ Linh Phong có phần ngẩn ngơ, song động tác vẫn linh hoạt nhẹ nhàng như xưa, một chút vụng về qua mười năm rồi cũng không hề có. Chỉ có điều sau khi kết tóc rồi đặt lược xuống, hắn không lập tức cầm lấy ngọc khấu ở trên bàn.

“Làm sao vậy?”, Bách Lý Hàn Băng nhẹ giọng hỏi hắn.

“Phẩm chất mỹ ngọc cho dù tốt, gia công tinh tế như thế nào, vỡ rồi thì không đáng một đồng. Hà tất phải chấp vá đang dở như thế?”

Rốt cuộc hắn cũng cầm lấy ngọc khấu, cảm nhận trọng lượng tăng đáng kể vì khảm hoàng kim: “Nếu ngọc có linh tính, hắn sẽ cảm thấy mỉa mai.”

“Tuy là vậy, nhưng suy cho cùng đây là vật người dụng tâm tặng ta, sao ta có thể tùy tiện thấy vỡ mà không quản?”

Bách Lý Hàn Băng quay đầu lại cười rạng rỡ với hắn: “Huống chi nó mắng ta thô tục ta cũng nghe không hiểu, nhưng người giận mà mặc kệ ta thì không được. Căn nhắc qua lại, bất luận cực như thế nào, ta vẫn muốn sửa lại đàng hoàng.”

“Người...rốt cuộc là thật hay giả...”

Nói y điên rồi, ánh mắt y không những sáng rực, đến cả thần tình nói năng cũng không có gì khác thường. Nhưng nếu y không điên, tại sao trong lời nói lại thấp thoáng kì lạ?

“Ta biết sửa không tốt lắm, nhưng ta chỉ có thể làm đến thế.”

Bách Lý Hàn Băng nhìn vẻ trầm mặc của hắn cho là bất mãn: “Nếu người không thích, ta quay về thử sửa lại, xem có thể sửa tinh tế hơn một chút được không?”

“Đây là do người sửa?”, đôi tay chỉ biết cầm kiếm, thế mà lại làm việc này?

“Ừm!”, Bách Lý Hàn Băng gạt đầu với hắn, dùng giọng điệu muốn được khen nói với hắn: “Ta sửa rất lâu mới được như vậy, người không hài lòng cũng được, nhưng đừng giận ta nữa!”

“Ta không giận người, có lẽ lúc trước cũng có, nhưng hiện tại không còn nữa.”

Bất luận lúc này Bách Lý Hàn Băng thật lòng hay giả dối, cũng là vì hổ thẹn! Hổ thẹn với mình cùng y mà nói, là gánh nặng rất trầm trọng.

“Ta sớm đã nghĩ thông rồi, dù ta và người không thể hóa giải tận cùng hiềm khích, cũng không cần thiết phải sống như kẻ thù.”

“Là thật sao?”, trong mắt Bách Lý Hàn Băng lóe sáng: “Người thật không giận ta nữa, người thật sự tha thứ cho ta?”

“Người không cần phải làm gì cho ta nữa, ta không hận cũng không oán người.”, Vệ Linh Phong cài ngọc khấu giúp y: “Người an tâm, lời ta nói là thật.”

“Nhiều năm trôi qua, ta đã nhìn thấu rồi, những việc trước đây giống như ngọc khấu này, vỡ cũng vỡ rồi, dù có khảm nạm hoàng kim càng tôn lên vẻ mỹ lệ, thời gian sử dụng cũng không thể kéo dài như ban đầu. Nếu nó đã sớm trở thành thứ phiền phức vô dụng, vậy sửa hay không sửa có gì khác biệt?”

“Nhưng...”, Bách Lý Hàn Băng mạnh mẽ quay đầu: “Nói như vậy, có khác gì không tha thứ cho ta?”

Vệ Linh Phong không nói gì hơn, bởi vì lần quay đầu này, ngọc khấu chưa được cài chặt trên tóc Bách Lý Hàn Băng bị hất ra.

Muốn đưa tay ra bắt lấy nhưng không kịp, hắn chỉ có thể nhìn theo hồ điệp bay đi. Song Bách Lý Hàn Băng đã động thủ, dù phát hiện trễ hơn Vệ Linh Phong một chập, nhưng phản ứng nhanh gấp mười lần.

Không cần ngoảnh đầu, y chỉ nghiêng mình, trước khi rơi xuống đất thì ngọc khấu mỏng manh đó đã nằm ở trong tay y.

“Ta bắt được rồi.”, y cười đưa ngọc khấu trong tay đến trước mặt Vệ Linh Phong.

“Gặp phải tình huống này, biết võ công cũng không tồi.”, Vệ Linh Phong chỉ cười cười, tiếp lấy rồi cài lại trên tóc y.

Bách Lý Hàn Băng không ngờ hắn phản ứng như vậy, nét cười trên mặt nhất thời đông cứng.

Bách Lý Hàn Băng cúi đầu, nhìn lòng bàn tay trống không.

“Kì thực lúc ấy sau khi ta chuyển biến tốt hơn, cũng muốn nói tất cả với người. Nhưng vừa nghĩ đến phải đối diện với người, ta lại nhút nhát lùi bước.”

Vệ Linh Phong bước đến trước mặt Bách Lý Hàn Băng, cúi đầu nhìn y cùng ngọc khấu cài trên tóc, nhẹ thở ra.

“Sau đó, cứ do dự trong khi mỗi một năm trôi qua, thời gian khá dài khiến ta không biết nên làm thế nào mới tốt. Dứt khoát nghĩ rằng, trầm mặc cũng chưa hẳn là không tốt! Nhưng...hôm nay nhìn thấy người, ta đã biết mình sai rồi.”

Bách Lý Hàn Băng ngẩng lên, thấy mình trong đôi mắt bình tĩnh của hắn.

“Xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi này khiến Bách Lý Hàn Băng rung mình.

“Lần gặp trước, người không phải thế này...”, hắn thì thào hỏi: “Tại sao lại nói vậy, tại sao...”

Hai hình bóng ôm nhau trên chiếc cầu đó bất chợt hiện lên trước mắt Bách Lý Hàn Băng.

“Ta từng nghĩ Cố Vũ Lan sẽ nói với người, cũng từng nghĩ có lẽ người sẽ lại xuất hiện trước mặt ta. Ta đã từng cân nhắc tình hình gặp lại, vốn dĩ không nên thất thố như thế.”

“Nhưng đến khi thật sự chạm mặt, cũng không biết vì sao ta không thể khống chế tâm tình của mình.”, Vệ Linh Phong hơi nghiêng đầu.

“Hiện giờ ta khá hơn rất nhiều, trùng hợp gặp lại người, ta nghĩ cũng đã đến lúc...”

Bách Lý Hàn Băng nghi hoặc nhìn hắn đưa tay về phía mình.

Vệ Linh Phong âm thầm nói: “Hai ta đập tay phát thệ, chấm dứt mọi ân oán đi!”

Bách Lý Hàn Băng cúi đầu nhìn bàn tay trước mặt mình, lại ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt bình tĩnh dị thường.

“Chấm dứt cái gì?”

Đôi mắt đen láy của y tối sầm lại, không còn một chút sáng rực như khi nãy: “Nói như thế, người muốn nhất đao lưỡng đoạn với ta, người cũng không trở về Băng Sương thành nữa, phải không?”

“Bao nhiêu năm sớm tối bên nhau, cái khác không nói, người cùng ta không khác gì người thân nhất. Băng Sương thành luôn ở trong lòng ta, vật cùng người ở đó ta sẽ không quên. Nhưng...”, Vệ Linh Phong lắc đầu với hần: “Ta nghĩ mình không muốn về đó nữa.”

“Người nói thật sao?”, sắc mặt Bách Lý Hàn Băng trầm xuống: “Người dự định không vào Băng Sương thành nữa?”

Vệ Linh Phong thoáng chốc do dự, chậm rãi thu tay về, kiên định gật đầu. Bách Lý Hàn Băng vừa thấy, sắc mặt liền u ám như gió mưa kéo đến.

“Đây là cuộc sống mà người muốn?”, đến ngữ khí của y cũng trở nên trầm trọng.

“Nơi đây có gì đáng để người vứt bỏ mọi thứ? Là vì tiểu viện vừa nhỏ vừa cũ này, hay vì những bằng hữu tùy tiện kia, hoặc là...vì nguyên nhân nào khác?”

“Sao ta có thể vứt bỏ mọi thứ?”

Vệ Linh Phong nhú mày, tâm tình biến hóa của Bách Lý Hàn Băng khiến hần cảm thấy bất thường, nhưng hần vẫn dựa theo thực tế mà nói suy nghĩ của mình: “Tiểu viện cũ nát trong mắt người là nhà của ta, những bằng hữu tùy tiện trong miệng người là tri kỷ của ta, có bạn bên cạnh, cuộc sống như thế có gì không tốt?”

“Một chút cũng không!”

Bách Lý Hàn Băng bắt lấy tay hần, dùng ngữ khí không cho phép cự tuyệt: “Như Tuyên, người là người của Băng Sương thành, nơi đó mới là nhà của người!”

Vệ Linh Phong không vùng tay ra, đầu lông mày càng lúc càng nhú chặt.

“Người muốn làm gì đây?”, hồi lâu sau hần mới phản ứng, thử nghĩ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Bách Lý Hàn Băng: “Người nói gì thì chính là vậy, ta sẽ không chạy trốn.”

“Thật không chạy trốn?”

Vệ Linh Phong ngây người, thôi không vùng tay nữa mà sững sờ nhìn y.

Đôi mắt của Bách Lý Hàn Băng vừa sâu lại trầm, không thể nhìn rõ thứ ẩn chứa trong ấy là lửa hay băng...

“Như Tuyên, người đã dậy rồi chứ?”, một giọng nói hừng khởi truyền vào từ bên ngoài, phá vỡ thế giằng co giữa hai người.

Vệ Linh Phong ngoảnh lại nhìn, nhìn thấy Mộ Dung Lưu Vân mặc nguyệt bạch cẩm bào, men theo con đường nhỏ tiến về phòng.

“Ta đặc biệt mua điểm tâm của Bán Nguyệt Lâu, nhân lúc còn nóng cùng nhau... A?”

Khuôn mặt Mộ Dung Lưu Vân tràn ngập xuân phong cảm theo hộp đồ ăn, vừa nói vừa sải bước vào phòng. Y chỉ nhìn thấy Vệ Linh Phong từ bên ngoài, lúc này thấy còn có người khác, không khỏi giật mình đứng lại.

“Lưu Vân.”, Vệ Linh Phong thấy hần liền thở phào nhẹ nhõm: “Sớm như vậy đã đến đây rồi?”

“Đúng vậy!”, Mộ Dung Lưu Vân gật đầu, ánh mắt vẫn dán chặt vào Bách Lý Hàn Băng đang ngồi trên ghế.

Vệ Linh Phong nhìn thấy biểu tình ngẩn ngơ của y, hiển nhiên hiểu rõ y đã bị vẻ ngoài của Bách Lý Hàn Băng mê hoặc rồi, trong lòng vừa có chút buồn cười vừa có chút lo lắng.

Buồn cười là vì đứa trẻ này thích trông mặt mà bắt hình dong, vừa thấy người có dung mạo xuất chúng, liền lộ ra bộ dạng mất hồn. Lo lắng là vì Bách Lý Hàn Băng không thích loại người tùy tiện, nếu như đứa trẻ này nói ra những lời cợt nhả vô hạnh, nhất định sẽ khiến y phát nộ.

Ngoài những điều này ra, nơi ngực cơ hồ còn thấp thoáng vị chất...

“Thật đẹp...”, hay cho một mỹ nhân không gì có thể bắt bẻ được!

“Đúng là một buổi sáng thật đẹp.”, Vệ Linh Phong nhanh nhẹn tiếp lời, thuận tiện dùng ánh mắt cảnh cáo đứa trẻ không biết tốt xấu kia.

“A!”, Mộ Dung Lưu Vân hình như khá thông minh, bị hấn trừng mắt lập tức định thần, gật đầu lia lịa với hấn: “Đúng vậy đúng vậy! Tiết trời hôm nay thật tốt!”

Vệ Linh Phong thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười với y.

“Như Tuyên.”, Mộ Dung Lưu Vân đột nhiên đỏ mặt cúi đầu, gượng ép hồi lâu mới nói: “Người cười lên thật đẹp!”

Kỳ thực y muốn nói “Như Tuyên, khi này người trừng mắt với ta, tim ta đập rất nhanh”, nhưng chợt thấy không đúng cho lắm nên đổi lại câu này.

Vệ Linh Phong nào biết tâm sự rối rắm của thiếu niên, nghe thấy lời nói cùng bộ dáng kỳ quái của y, chỉ biết dở khóc dở cười lắc đầu.

“Lưu Vân người...”

Hấn vừa mở miệng định nói với đứa trẻ, nhất thời thấy đau mới nhớ ra mình vẫn đang bị Bách Lý Hàn Băng túm lấy, liền vội vùng vẫy không ngừng, nói một tiếng buông ra với Bách Lý Hàn Băng.

Bách Lý Hàn Băng vẫn không cử động, nhìn hấn không chớp mắt cho đến khi sống lưng hấn lạnh run.

Mộ Dung Lưu Vân nhìn hai người mắt đối mắt đến ngây dại, cảm thấy mình hoàn toàn bị xem nhẹ. Y định mở miệng làm nũng oán trách với Vệ Linh Phong vài câu, liền thấy mỹ nhân khoác bạch y có dung mạo tuyệt thế rút cuộc cũng xoay người liếc nhìn y.

Thật đáng sợ! Tại sao mỹ nhân này lại có ánh mắt không đẹp chút nào, thậm chí còn rất khủng bố? Mộ Dung Lưu Vân biến sắc, bất giác lùi về sau mấy bước. Trong lòng y lập tức hiểu lý do khi này Như Tuyên đoạt lời của mình, còn đưa mắt ra hiệu với y nữa.

Mặc dù khuôn mặt này có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng mỹ nhân này tuyệt không phải là người có thể dễ thân dễ mến! Quả nhiên giống nha đầu đáng chết kia, đều là hoa có gai... Quả nhiên, hoa càng có nhiều gai lại càng xinh đẹp...

Nếu để Vệ Linh Phong biết được Mộ Dung Lưu Vân lúc này đang nghĩ gì, nhất định sẽ than thở người này ngày sau tất không phải là vật trong ao. Nếu như Bách Lý Hàn Băng biết được, e rằng y sẽ lập tức đầu lia khỏi cổ.

Bất quá thần tình kinh hãi của y không hoàn toàn là do giả vờ, nhân tiện giấu diếm đi nhiều tâm tư khác.

“Nhi Tử của Thiết Y Mộ Dung?”, Bách Lý Hàn Băng gật đầu: “Quả nhiên tương môn hổ tử *, không giống người thường.”

Mặc cho ngữ khí bình thản nhìn chung chỉ là lời khách sáo, nhưng trong đôi mắt kia lại không xem trọng bất kì điều gì.

Dù Bách Lý Hàn Băng kiêu ngạo, song trước giờ luôn xem trọng lễ giáo. Vệ Linh Phong lần đầu nhìn thấy y dùng thái độ này để đối xử với người lạ, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Vệ Linh Phong vẫn thấy khó hiểu, Mộ Dung Lưu Vân lại không để tâm.

Một là Mộ Dung Phục Ý thường để mặc nhi tử, y đã quen thói tản mạn tùy tiện, hai là... nhất cử nhất động của người trước mắt phong hoa tuyệt đại đến thế, khiến tâm tình khó kháng lại mỹ nhân của y cực kì dao động, còn tâm tư nào để nghĩ đến lễ mạo hay không...

Chỉ là hoa dù có đẹp, nhưng thật quá nguy hiểm!

Bởi vì đã có kinh nghiệm đau thương, dù tiếc nuối thế nào đi nữa thì Mộ Dung Lưu Vân đã lập tức xác định chủ ý.

Bởi vì còn chưa chính thức bắt đầu một đời phong lưu, Mộ Dung Lưu Vân xác nhận bản thân tuyệt đối không thể đụng đến mỹ nhân nguy hiểm này. Có điều y không khỏi lộ vẻ tiếc rẻ khiến Vệ Linh Phong ở bên cạnh ù ù cạc cạc.

“Lưu Vân”, mặc cho hai người này kì quái hay cổ quái gì chẳng nữa, Vệ Linh Phong cũng không muốn nghĩ sâu thêm: “Vị đây là Bách Lý thành chủ của Băng Sương thành, Băng Sương thành danh chấn thiên hạ, Bách Lý thành chủ lại là kiếm thuật danh gia, người không thể không tỏ ra lễ phép.”

So với ánh mắt ám thị lúc trước, lời nói này rõ ràng là cảnh cáo, là muốn để Mộ Dung Lưu Vân phải chú ý lời nói cùng hành động.

“Y là Bách Lý Hàn Băng?”, Mộ Dung Lưu Vân phản ứng rất nhanh, lập tức kinh ngạc hỏi: “Sao y có thể là Bách Lý Hàn Băng?”

Vệ Linh Phong sững sờ, không hiểu vì sao y lại nói như thế.

“Là Vương gia nhà ta nói, võ công càng cao thì càng khó coi... quả nhiên ngài ấy gạt ta!”

Mộ Dung Lưu Vân nhìn trên nhìn dưới Bách Lý Hàn Băng, sau cùng dừng mắt tại cánh tay tóm lấy Vệ Linh Phong, kìm không được liền hỏi: “Như Tuyên, người quen y sao! Y...y làm gì cứ nắm lấy người mãi không buông?”

“Chuyện đó... ta với y... chúng ta...”

Vệ Linh Phong cúi đầu nhìn cổ tay đang bị Bách Lý Hàn Băng nắm lấy, nghĩ thế nào cũng không thể nói rõ quan hệ của mình cùng người này, sau cùng chỉ cười bất đắc dĩ: “Ta cùng Bách Lý thành chủ quen biết đã lâu, trên đường ngang qua Tô Châu y chỉ ghé thăm ta mà thôi, không có quan hệ gì đặc biệt.”

Hắn vừa nói vừa cảm thấy lực siết tay càng ngày càng mạnh, từ từ phát đau.

“Ừm!”, Mộ Dung Lưu Vân hiển nhiên không tin lắm, nhưng đôi mắt đảo qua đảo lại cũng không hỏi tiếp.

“Người quả nhiên quyết định như vậy?”, Bách Lý Hàn Băng nhìn đôi mắt cúi thấp của hắn.

“Ta đã nói qua rất nhiều lần, là do người nghe không hiểu!”, sắc mặt Vệ Linh Phong từng chút trắng nhợt, ngược mắt phóng tia nhìn sắc sảo.

“Bách Lý thành chủ, ta chẳng những không có võ công cùng lòng dạ tuyệt thế, mà tâm tư còn cách biệt rất nhiều so với người, người tha cho ta đi!”

Bách Lý Hàn Băng siết chặt nắm tay, Vệ Linh Phong rên một tiếng, trên trán đã đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt y.

“Buông ra buông ra, tay của Như Tuyên sắp đứt rồi!”, Mộ Dung Lưu Vân nhận ra sự bất thường, vội vàng ném vật trong tay về phía họ.

Bách Lý Hàn Băng lúc này mới thức tỉnh, lập tức nới lỏng lực nắm, kinh ngạc trong thấy máu ứ đọng dưới tay mình, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi hơn Vệ Linh Phong.

“Như Tuyên người không sao chứ?”, Mộ Dung Lưu Vân đã ở trước mặt, đỡ lấy cổ tay của Vệ Linh Phong: “Có nặng lắm không? Ta sẽ đi tìm đại phu đến đây!”

“Không cần thiết, tự ta đã là đại phu rồi!”, Vệ Linh Phong dùng cánh tay còn lại vỗ vai y.

“Như Tuyên...”, Bách Lý Hàn Băng đứng đây, không dám đưa tay ra nữa.

“Ta biết người không cố ý, ta cũng không có gì gấp gáp.”, Vệ Linh Phong chỉ tay về phía cửa: “Bách Lý thành chủ người luôn bận rộn, ta cũng không tiện lưu người lại, thỉnh!”

Bách Lý Hàn Băng trầm mặc nhìn hắn một lúc, không nói gì liền rời đi.

Vệ Linh Phong nhìn theo đến khi bóng người khuất đi, an tọa trên ghế mà Bách Lý Hàn Băng vừa ngồi.

Sự yên tĩnh quá đáng ở trong phòng áp chế khiến Mộ Dung Lưu Vân càng lúc càng thấy không thoải mái, y đứng một hồi không kìm được liền nói: “Như Tuyên, chi bằng chúng ta ra ngoài chơi đi! Tô Châu thành có nhiều nơi rất thú vị...”

“Lưu Vân.” Vệ Linh Phong ngắt lời y: “Ta muốn ở một mình, người về trước được không?”

Mộ Dung Lưu Vân có chút thất vọng, chỉ có thể gặt đầu, xoay người thu dọn vật đánh rơi trên đất của mình.

“Vậy mai ta sẽ đến tìm ngươi!”, ra đến cửa y liền nói một câu, sau đó không đợi Vệ Linh Phong nói thêm nữa liền chạy đi.

Vệ Linh Phong ngửa người dựa vào lưng ghế, thần thờ nhìn xà ngang trên trần.

Hình như bên cạnh có người nói chuyện với y, nhưng Bách Lý Hàn Băng một chút cũng không nghe lọt tai. Biểu tình trên mặt của Như Tuyên cùng những lời nói đó, vẫn còn quanh quẩn trước mắt trong tai của y.

“...Ngọc khẩu ở trên tóc...”

Câu nói này bất chợt chen vào đầu y, Bách Lý Hàn Băng không khỏi nhìn quanh, một khuôn mặt duyên dáng đập vào đôi mắt đen láy của y.

Mộ Dung Lưu Vân bước ra khỏi cửa, bất giác dừng lại. Bởi vì y thấy Bách Lý Hàn Băng đó đứng ở ngoài cửa, đối diện với y chính là vị Minh Châu cô nương mà Vương gia lưu luyến không quên.

Dương liễu xanh mướt, tiểu kiều lưu thủy, cộng thêm hai vị mỹ nhân, thật xứng đáng là cảnh sắc được ghi chép trong sách... Nếu như biểu tình trên hai gương mặt mỹ lệ kia không cứng đờ đến thế...

“Người biết Như Tuyên?”

“Rốt cuộc quan hệ giữa người và Như Tuyên là gì?”

Hai người dường như đồng thời cất tiếng, hỏi xong cũng không có ai hồi đáp.

“Ngọc khẩu này từ đâu mà có?”, Minh Châu bị y nhìn đến mất bình tĩnh, lại hỏi lần nữa: “Sao lại vỡ rồi?”

“Có can hệ đến ngươi sao?”, Bách Lý Hàn Băng ngừng lại, sau đó đáp lời: “Dĩ nhiên là do Như Tuyên tặng ta.”

“Không thể nào!” Minh Châu lập tức phản bác: “Người nói nhảm!”

“Tại sao lại không thể?”

Là bởi vì...

Bướm lượn tung tăng, lại có đôi có cặp, vật định tình này vạn ý sâu nặng, không biết là muốn tặng ai?

Định tình, không phải thế đâu. Ta chỉ muốn tặng cho một người làm kỉ niệm...

“Chính là không thể...người đó không phải...”

“Là người quần lấy Như Tuyên nên hẳn mới không chịu về cùng ta?”, Bách Lý Hàn Băng trầm ngâm nhìn nàng: “Dù tướng mạo người không tệ, nhưng vẫn không thể sánh với Tử Doanh. Rốt cuộc có thứ gì mà có thể khiến Như Tuyên xem trọng?”

“Người nói cái gì?”, Minh Châu lùi lại mấy bước: “Tử Doanh là ai? Còn người là ai?”

“Ta và Như Tuyên...”

Nam nhân dung mạo hoàn mỹ, cơ hồ không giống phàm nhân chợt cười nhạt với nàng, sau đó lên tiếng.

“Tử Doanh là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy trên thế gian. Năm đó vì nàng ta mà Như Tuyên mới rời khỏi quê hương đến nay không về.”

Khuôn mặt Minh Châu lập tức mất đi huyết sắc.

“Như Tuyên dễ mềm lòng, cơ bản không biết làm sao để cự tuyệt người khác.”

Người đó liền khẽ thở dài.

“Ta lo lắng nhất là có người sẽ lợi dụng điểm này, miễn cưỡng hẳn làm điều trái với tâm ý của bản thân.”

“Tử Doanh kia thật sự là người hẳn thích? Nhưng tại sao...”

“Bởi vì Tử Doanh là thê tử của ta.”, Bách Lý Hàn Bằng khẽ cau mày: “Những năm nay hần không muốn trở về, có lẽ vì luôn canh cánh trong lòng...”

Minh Châu đi rồi, cước bộ có phần chập choạng, thân ảnh cực kì đáng thương.

“Không thích hợp.”

Bách Lý Hàn Bằng hình như đang tự độc thoại, lại hình như đang nói cho người bên cạnh nghe: “Dù có tìm, ta cũng sẽ giúp hần chọn người xứng đôi, nhất định phải tìm người xứng đôi với hần...”

Mộ Dung nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Bách Lý Hàn Bằng, trong lòng dấy lên cảm giác cổ quái không thể nói ra.

Lúc này ánh mắt của Bách Lý Hàn Bằng đột nhiên chuyển đến thân y, dọa y sợ đến mức lùi lại rất xa.

“Chỉ là đứa trẻ, chỉ là tính tình quái dị mà thôi!”, Bách Lý Hàn Bằng không có động tĩnh gì, liếc nhìn một cái rồi xoay người, vừa đi vừa nói: “Thật đáng tiếc...”

Mộ Dung Lưu Vân khẩn trương dính chặt vào tường, lúc này mới run rẩy thở hắt ra.

Thật đáng sợ! So với nha đầu đáng chết kia, Bách Lý Hàn Bằng này còn đáng sợ gấp ngàn gấp vạn lần...

*tương môn hổ tử (thành ngữ): ví dụ như bậc tiền bối có tài năng, thân thủ của hậu bối cũng bất phàm không kém

8. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 8

Hôm nay vào lúc thấp đèn, Vệ Linh Phong lại có khách đến.

Trông thấy Tư Đồ Triều Huy vận cẩm y màu đen dựa vào cửa, Vệ Linh Phong ngẩn ngơ cả ngày như bình tĩnh sau khi bị dội nước lạnh xuống đầu.

“Ta có thể vào không?”, Tư Đồ Triều Huy hỏi rất lễ phép.

Vệ Linh Phong sững sờ, do dự một lúc mới để y vào phòng.

Tư Đồ Triều Huy tiếp lấy ly trà hần đưa, ngắm những mảnh li ti màu vàng lấp động dưới đáy, nhấp một ngụm rồi đặt ly xuống bàn, nhắm mắt cảm nhận dư vị một hồi mới mở mắt ra, nở nụ cười ấm áp với người đối diện.

Nụ cười thoáng nhìn có vẻ thân thiện này lại khiến Vệ Linh Phong không thoải mái.

“Hương quế hoa thanh mát ngọt ngào, không giống hương vị mà người sẽ thích.”, Tư Đồ Triều Huy dường như không hề phát hiện hần không thoải mái, tự ý nhắc ly sứ nhỏ lên, ngắm nghía tỉ mỉ.

“Chẳng có gì giống hay không giống, vẫn cứ thế mà thích thôi.”

“Vậy giai nhân giúp người nhặt quế ủ hương, phải chăng có thể phân rõ một chút ý thích trong đó?”

“Chuyện đó không giống.”

Vệ Linh Phong mở chao đèn khơi bắc đèn lên, làm trong phòng trở nên sáng sủa hơn.

“Có gì không giống?”, Tư Đồ Triều Huy: “Nếu không dọn dẹp một ít chỗ trong lòng, vứt đi những thứ cũ, tiếp nhận những thứ mới, cho dù làm người tái thế thì còn có ý nghĩa gì nữa?”

Động tác của Vệ Linh Phong ngừng lại một chút, sau đó mới từ từ đặt chao đèn lại.

“Ta nghĩ mình không làm được.”, hần nhẹ giọng nói: “Mình ta nếm trải đã đủ rồi, không mong có người vì ta mà nhận lấy cùng một nỗi đau.”

“Nỗi đau nhân sinh ngắn ngủi, cô độc quẩn quanh.”

“Người khác có vui vẻ hơn hờ đi nữa, suy cho cùng cũng là chuyện của người khác. Lo nghĩ vì người khác, chẳng qua chỉ khiến mình mệt người mệt, chuyện đó là không nên nhất!”

“Đáng tiếc Vệ Linh Phong không phải Tư Đồ Triều Huy, huống hồ dù người có là Tư Đồ Triều Huy, cũng chưa hẳn sẽ có sự hào hiệp này.”, Vệ Linh Phong cười cười: “Nếu có thể hiểu rõ thể tình như người nói thì trên đời này còn tồn tại phạm phu tục tử sao?”

Tư Đồ Triều Huy cũng không nổi giận, nói một câu không không hề liên quan: “Sáng nay Minh Châu có qua đây.”

Nụ cười của Vệ Linh Phong đông cứng bên miệng.

“Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, có điều sau khi trở về Minh Châu rất thương tâm, nói đời này e rằng không có duyên phận với người.”, Tư Đồ Triều Huy ảm đạm liếc hắn.

“Kì thực trong lòng nàng ấy hiểu rõ người không có tâm tư giống như nàng, có điều đã giữ người trong lòng đến mười năm, muốn nàng ấy quên đi trong phút chốc cũng không dễ dàng. Cho nên mới nói tình sâu lụy người...”

Vệ Linh Phong im lặng, chỉ hạ tầm mắt nhìn những cánh hoa nhỏ rơi lất phất trên bàn.

“Người không cần nghĩ quá nhiều, ta không phải khuyên người tiếp nhận Minh Châu, thực ra nàng ấy chỉ yêu phần tình sâu ủy khuất của người, chứ không hề yêu con người của người. Với lại, dù nàng ôn nhu tử mĩ, song quá yếu đuối lại không hiểu bề dẫu, không thể làm bạn đời với người.”

Tư Đồ Triều Huy đứng dậy, chấp ta sau lưng chậm rãi đến gần tường, ngửa đầu nhìn bức tự họa trên tường: “Ta chỉ muốn hỏi người... Như Tuyên, người đặt hết tình cảm cùng ánh mắt vào một người, lẽ nào đó chẳng phải là áp lực rất lớn, không chỉ với người, mà còn với cả người đó?”

“Ta cũng không muốn.”

Vệ Linh Phong nhìn bức hoạ mình tự tay viết nhiều năm trước, lại bắt đầu như người mất hồn: “Cho nên ta không muốn dây dưa với y nữa, cái gì là yêu là hận, ta đều đã...”

“Kỳ thực phải nói năm đó người nhìn không thấu Bách Lý Hàn Băng đang gạt người, ta là người đầu tiên không tin!”, Tư Đồ Triều Huy quay lại, nét cười bên miệng không mang ý tốt.

“Thành thật đi! Người bắt quá chỉ vì muốn hắn hối hận, muốn hắn nhớ người cả đời không quên, muốn hắn ném trái cái gì là thiên lý cô phần, vô xử thoại thê lương mà thôi!”

“Kỳ thực Vệ Linh Phong người chỉ là ngụy quân tử tự cho là mình nặng tình, thực tế là kẻ không biết nghĩ đến người khác, chỉ còn có cuộc đời ích kỷ tự xót tự thương!”

Vệ Linh Phong mạnh mẽ bật dậy, nhưng vì động tác quá nhanh mà có phần hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể dựa vào bàn giữ vững bản thân. Sau khi định thần, hắn lãnh đạm hỏi: “Tư Đồ Triều Huy, người đến đây phát ngôn bừa bãi, rốt cuộc có ý gì?”

“Người đừng kích động như thế, ta chẳng qua chỉ muốn thấy đáng về tử khí thâm trầm này của người.”

Tư Đồ Triều Huy lắc đầu với hắn: “Nếu người thật có ý ngọc thạch câu phần*, thì đừng sử dụng biện pháp lưỡng bại câu thương ngu xuẩn này! Ta thấy người chỉ mong móc ra hết tẩy tâm can tì phế giao cho y còn sợ không đủ. Dù trong lòng có phần hận y, cũng không thể thấy được y đau khổ khó chịu!”

“Chẳng lẽ người đặc biệt đến đây thật chỉ muốn khuyên giải ta?”, biểu tình của Vệ Linh Phong vẫn lạnh lùng: “Tư Đồ Triều Huy người từ lúc nào biết cách quan tâm người khác thế?”

“Người nói ta như vậy không phải hơi quá đáng rồi sao? Có điều người nói không sai, ta không có hứng thú khuyên giải gì hết, ta chỉ có chút hiếu kỳ...” , Tư Đồ Triều Huy dùng thanh âm nặng nề hỏi hắn.

“Người mất cả nửa đời vì y, hùng tâm tráng chí thời niên thiếu, khoảng thời gian mười mấy năm quý báu, người đều vì y mà lãng phí tư tình nhi nữ. Trong khi đó y lại không hiểu, hoặc là không hề muốn hiểu, người như vậy rốt cuộc có xứng đáng để người lãng phí một kiếp chờ đợi, người có từng suy nghĩ thấu đáo hay chưa?”

“Ta muốn nói, một Tư Đồ dù có chết cũng không quản chuyện không liên quan đến mình, hôm nay sao lại đột nhiên quan tâm đến yêu hận được mất của ta?”, Vệ Linh Phong nghe y nói xong, chợt cười lạnh.

“Tư Đồ Triều Huy ơi Tư Đồ Triều Huy, lời này của ngươi là nói để ta nghe hay để cho bản thân nghe? Tên ngốc không hiểu phong tình kia, rốt cuộc đã làm hao mòn bao nhiêu tính nhẫn nại mà người thường khó có ai bì kịp của ngươi, đến nỗi bức ngươi phải uy hiếp vạch trần người khác?”

“Nói thật, năm đó ta cũng có ý định từ bỏ ngươi, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, sau cùng không thể không bỏ đi, suy cho cùng Bách Lý Hàn Băng không dễ trêu chọc.”, Tư Đồ Triều Huy không hề che giấu ác ý của mình.

“Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của ngươi, ta liền thấy mình thật đáng thương, hận không thể móc mắt ngươi ra đem cho chó ăn. Thật không dễ gì mong ngươi giả chết mà biến mất, không ngờ mười năm sau ngươi lại xuất hiện. Khiến ta khi này bất cần đã xé rách hơn một nửa thư quyển độc bản đã cất giữ lâu năm...”

Vệ Linh Phong không ngạc nhiên, thậm chí còn hứng thú nhìn y: “Thế nhân chỉ nói Tư Đồ Triều Huy ngươi là tài tử cao sĩ tính tình nho nhã, ai dám nghĩ sâu bên trong lại ẩn chứa tính khí nóng nảy ác độc như thế? Người may mắn thấy được chân tình thô lộ của ngươi như ta có nên cảm tạ kẻ ngốc đã khiến ngươi phiền não kia không?”

“Hay cho câu nóng nảy ác độc chân tình thô lộ, quả thực nên vì tri kỷ ngươi mà cạn một ly!”, Tư Đồ Triều Huy vỗ tay, sau đó xót thương nhìn trên bàn: “Đáng tiếc trong lúc này chỉ có trà mà không có rượu.”

“Ai nói không có?”, Vệ Linh Phong trừng mắt nhìn y: “Lẽ nào ngươi quên có một giai nhân nhạt quế ủ hương rồi sao?”

“VẬY CÒN CHỜ GÌ NỮA? MAU LẤY RA ĐI!”, Tư Đồ Triều Huy thở dài: “Nếu như hôm nay không thừa dịp chuốc ta say khướt, ta nhất định sẽ bóp chết ngươi trước, sau đó là bóp chết tên ngốc thể gian hiểm có kia, cuối cùng dứt khoát tự bóp chết chính mình!”

Bọn họ ngồi bên bàn đá trong vườn uống rượu, người một chén ta một chung, cho đến khi bình rượu quế hoa cuối cùng cạn đáy mới bắt đầu giao đàm.

“Đêm nay, ngươi đến đây thật không phải vì khuyên giải ta đó chứ?”, Vệ Linh Phong đưa chén rượu cuối cùng cho Tư Đồ Triều Huy.

“Có can hệ gì đến ta?”, Tư Đồ Triều Huy phát tay: “Ngươi tự tìm phiền não, chết rồi cũng đáng kiếp!”

“Quả nhiên là vậy à!”, Vệ Linh Phong cười khở một tiếng: “Chính vì y khiến ngươi giận nên ngươi muốn làm ta khó chịu theo!”

“Đối với việc không liên quan đến mình, ngươi lại nhảy cảm khiến cho người ta chán ghét.”, dù nói vậy nhưng Tư Đồ Triều Huy vẫn cười ngâm nga: “Hôm nay có tên ngốc chạy đến tìm ta, muốn ta đến khuyên giải ngươi đang hoang. Ta không thể cự tuyệt nên chuyện này nhất định phải đi, miễn cưỡng mà nói thì ngươi với ta cũng là bằng hữu, chuyện đập nguyệt sắc thăm hỏi cố nhân ta cũng có hứng thú, nhưng những lời y nói vẫn khiến ta không thể vui lên được!”

“Y đã nói gì?”

“Đại loại như quân tử phải biết trân trọng người trước mắt, trời cao biển rộng nhân sinh tốt, việc đã làm rồi thì không hối hận...nếu chỉ có thể thì không nói, hẳn cứ khẳng khẳng cao hứng nói những thứ ngu xuẩn khiến người khác tức giận.”, nụ cười trên mặt Tư Đồ Triều Huy lúc này đã biến mất.

“Cái gì mà nhất định chưa từng nếm qua nhuyễn ngọc ôn hương, nên mới đi thích nam nhân, cái gì mà mà nữ nhân mới thật sự khiến người yêu người thương, khiến người muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay! Ai khác không nhắc, lại nhắc Minh Châu. Ngươi xem nàng ấy eo nhỏ thon gọn, thật khiến người ta mơ mộng đến tiêu hồn thực cốt. Còn có...”

“Bỏ đi bỏ đi!”

Vệ Linh Phong nhìn khuôn mặt cực kì nhăn nhó của y, vội vàng kêu ngừng: “Ta đại khái cũng hiểu được...”

“Ta vốn tưởng rằng những năm nay hần ít nhiều có thể hiểu được tâm ý của ta, nhưng không ngờ hần ngu hết thuốc chữa!”

Tư Đồ Triều Huy dụi mặt xuống bàn đá lạnh lẽo, lẩm bẩm: “Sớm biết thế này, ta đã không để cho lời thề chết tiệt kia trôi buộc nhiều năm. Dứt khoát để hần không nhà trở về, chỉ có thể dựa vào ta là tốt rồi...”

“Hần cũng chưa hần là không biết...”, Vệ Linh Phong ngẫm nghĩ, không nói tiếp nữa.

“Người đáng hận nhất trên thiên hạ chính là loại người như hần...”, Tư Đồ Triều Huy ngửa đầu uống cạn chén rượu cuối cùng.

Vệ Linh Phong vừa định khuyên y, không ngờ sau khi uống xong y lại đứng dậy, trước thì mông lưng nhìn quanh tứ phía, sau lại phát tay gạt hết những thứ trên bàn rơi xuống đất, rồi giơ chân đạp gãy bụi trúc mảnh khảnh, tiếp theo đá đổ ghế đá, hất tung bàn, phá hoại cả một mảng lớn hoa cỏ vô tội...

Đây có phải gọi là vật cực tất phản* hay không? Ai mà ngờ Tư Đồ Triều Huy bề ngoài nhã nhặn, thế mà lại có khía cạnh thô bạo này... Vệ Linh Phong lùi lại vài bước, tránh cho mình gặp phải tai nạn.

Dày vò một hồi lâu, Tư Đồ Triều Huy mới tạm dừng lại. Y đứng trong vườn ngửa đầu cười một trận, sau đó lùi lại bên tường ngồi sụp xuống, cúi đầu tựa như đã ngủ.

“Ta đã chọc phải ai rồi?”, Vệ Linh Phong lắc đầu: “Thế mà còn đặc biệt đến đây phát điên...”

Náo loạn một hồi, Vệ Linh Phong cũng không hoảng hốt nổi nữa.

Hần cố sức dìu Tư Đồ Triều Huy uống không ít rượu nằm lên giường, sau đó ra khỏi phòng, khung cảnh tàn bạo trước mắt khiến hần cảm thấy đau đầu.

Cuối cùng hần dừng lại bàn ghế, quyết định dọn dẹp trước một chút, còn lại để sáng mai hăng tít.

Nghe thấy trong phòng có tiếng động hần cũng không quay lại, chỉ chú tâm ngồi nhặt những mảnh sứ vỡ tứ tán, nói một tiếng: “Người uống không ít, giờ cũng đã trễ, hôm nay cứ ngủ ở đây!”

“Bách Lý Hàn Băng đã rời Tô Châu thành lúc chập tối, hình như rất hấp tấp.”, thanh âm của Tư Đồ Triều Huy chỉ có phần lười biếng, không giống như đã uống nhiều rượu: “Võ công y quá cao, khó lòng theo kịp, cho nên không biết đã đi về hướng nào rồi.”

“Ừm!”, Vệ Linh Phong đáp một tiếng, biểu hiện mình đã nghe thấy.

Hần gom những mảnh vỡ lớn lại, không còn tâm tư nhặt những mảnh nhỏ, vào phòng đóng hết cửa lại, chuyển đèn đặt trên bệ cửa sổ đến trên bàn, thêm dầu vào bên trong.

Quay lại trông thấy Tư Đồ Triều Huy hô hấp đều đặn, xem ra đã ngủ thật rồi, hần nhẹ tay nhẹ chân lấy ra một quyển sách trên giá, ngồi bên bàn giấy ra xem.

Ánh lửa vẽ bóng hần kéo dài trên tường.

Ngày thứ bốn mươi lăm sau khi Bách Lý Hàn Băng rời khỏi Tô Châu thành.

Vệ Linh Phong vừa mở cửa, liền thấy trên bậc thềm bên chân đặt một nhánh hoa đào còn đọng sương. Hần cúi người nhặt lấy nhánh đào kiêu diễm, gỡ mảnh giấy buộc trên nhánh hoa ra.

“Giang Nam vô sở hữu, liêu tặc nhất chi xuân.”, đọc xong hần nhìn đám mây vẽ ở cuối thư, bật cười.

Đứa trẻ Mộ Dung Lưu Vân này thật cổ linh tinh quái, tuổi còn nhỏ đã biết gỡ thủ đoạn này, sau khi trưởng thành không biết sẽ lấy đi bao nhiêu trái tim thiếu nữ.

“Linh Phong, người thích không?”, một khuôn mặt trẻ con sáng sủa lộ ra ở đầu tường.

“Người đứng cao như thế làm gì?”, Vệ Linh Phong giật mình, vội vàng chạy đến: “Mau xuống đây, cẩn thận kéo ngã!”

“Hôm nay chúng ta đi đâu chơi?”, Mộ Dung Lưu Vân chống tay ngồi xuống trên đầu tường: “Chi bằng chúng ta ngồi thuyền du hồ, đến trưa thì ăn tôm cá ở trên thuyền!”

“Người đợi chút!”, Vệ Linh Phong nhìn quanh không thấy thang đâu mới nói: “Ta đi lấy ghế đến đây...”

“Không cần đâu, ta có thể tự xuống!”, Mộ Dung Lưu Vân bấu môi, xoay người nhảy phịch xuống đất.

“Sau này đừng trèo cao quá.”, Vệ Linh Phong cũng không thật sự lấy ghe, chỉ nhắc nhở y: “Dù có học võ cũng không đảm bảo sẽ có chuyện ngoài ý muốn.”

“Người cố ý phải không?”

Mộ Dung Lưu Vân gục đầu tỏ ý không vui: “Người cảm thấy ở bên đứa trẻ như ta rất nhàm chán, cho nên mới không quan tâm đến ta đúng không?”

“Người nói nhảm, không phải gần đây ta luôn đi chơi khắp nơi với người sao?”, Vệ Linh Phong thở dài: “Cứ hai ngày người phải đến thư viện đọc sách, những ngày này nên ở nhà hồi tâm đi.”

“Điều tại Vương gia hồ đồ kia...”, Mộ Dung Lưu Vân cắn răng oán trách lão gia nhà mình trong lòng.

“Quyết định của Vương gia không sai đâu!”, Vệ Linh Phong nhìn thấy dáng vẻ của y thú vị, xoa đầu y: “Anh cả của người hình như cũng đọc sách tại gian thư viện Bạch Lộc đó, người đến đó được gặp y chẳng phải rất tốt sao?”

“Ta không muốn đi đến chỗ chán chết đó để móc meo cùng với lão phu tử và mấy tiểu tử ngốc suốt ngày ê a.”

Mộ Dung Lưu Vân cố ôm lấy thắt lưng hắn, dụi đầu vào ngực than khóc: “Như Tuyên, ta rất luyến tiếc người! Ta không muốn rời xa người, ta ghét Vương gia ngu ngốc kia...”

“Lưu Vân...”, đứa trẻ ôm một chút rồi đột nhiên trượt người xuống, Vệ Linh Phong đỡ y lại, nhất thời cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, không biết nên ứng phó với tiểu vô lại này như thế nào: “Người không còn là trẻ nhỏ nữa, sao thích nũng nịu vậy?”

Mộ Dung Lưu Vân dựa vào người hắn, làm thế nào cũng không động dậy.

“Lưu Vân! Lưu Vân!”, Vệ Linh Phong cảm thấy bất thường, một tay ôm lấy eo y, tay còn lại vén tóc y lên.

Mộ Dung Lưu Vân nhắm chặt mắt, nghiễm nhiên là đã ngất lịm. Vệ Linh Phong giở mí mắt y lên, sau đó nắm lấy cổ tay y, ấn đầu ngón tay lên mạch môn.

Mạch tượng bình thường, không phải là ngất đi mà là huyết mạch bị phong bế... Trong lúc Vệ Linh Phong còn kinh ngạc thì một bàn tay đưa ra từ sau lưng hắn, nhanh nhẹn đỡ lấy Mộ Dung Lưu Vân trên người hắn.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, tay của Vệ Linh Phong vẫn còn ở tư thế ôm người thì ***g ngực đã trống không. Hắn ngẩn ngơ một lúc, sau đó mới quay lại.

Kẻ đó ở rất gần, đầu mũi của hắn thậm chí còn chạm qua khuôn mặt ấy. Cảm nhận được hơi thở của nhau khiến trái tim Vệ Linh Phong co rút lại, làm hắn lão đảo thối lui.

“Cẩn thận!”

May có kẻ đó nhanh tay kéo lại, hắn mới không bị sẩy chân ngã xuống bậc thềm.

Khi Vệ Linh Phong định thần lại, ánh nắng đang rọi trên thân người trước mắt khiến toàn thân kẻ đó phát ra một ánh hào quang ôn nhuận nhu hòa.

Không phải là Bách Lý Hàn Băng thì còn là ai?

“Thật khiến người ta không thể yên tâm...”, Bách Lý Hàn Băng hình như đang than vãn.

Y xuất hiện đột ngột như vậy làm Vệ Linh Phong không chút chuẩn bị mà trận cước đại loạn: “Tại sao các người không ai biết gõ cửa...”

Biểu tình ngây ngô của Vệ Linh Phong khiến Bách Lý Hàn Băng bật cười.

“Xin lỗi!”, nhưng lời tạ lỗi của y không hề có chút thành ý nào: “Ta sợ người vẫn chưa dậy, đánh thức người thì không ổn lắm.”

“Vô công cao quả nhiên cũng không tồi?”, Vệ Linh Phong gạt tay y ra, nhìn sang Mộ Dung Lưu Vân được đặt xuống bên cạnh: “Người điểm huyết Lưu Vân làm gì?”

“Đứa trẻ này quá ồn ào.”, Bách Lý Hàn Băng bước ngang qua, khó khăn đứng trước mặt hắn: “Ta hạ thủ rất nhẹ, qua hai canh giờ hắn sẽ tỉnh lại.”

“Không phải người đi rồi sao?”, Vệ Linh Phong hỏi y: “Ta tưởng người sẽ không quay về nữa.”

“Sao ta có thể để người một mình ở đây?”

Bách Lý Hàn Băng dùng ngón tay vén vài sợi tóc rối của hắn lên sau tai: “Ta về Băng Sương thành an bài trước, tránh để không chuẩn bị mà luống cuống tay chân.”

“An bài cái gì?”

“Như Tuyên, sao người có nhiều tóc bạc vậy?”, rất nhiều sợi tóc trắng lướt qua ngón tay ẩn sau lớp tóc đen mềm mại.

Ngón tay đó có phần lạnh lẽo, khiến Vệ Linh Phong nghiêng đầu tránh đi sự đụng chạm.

“Đúng rồi!”, Bách Lý Hàn Băng thu hồi tay, song mắt vẫn cứ dán vào tóc hắn: “Sau khi trở về, ta sai người tìm hà thủ ô cất trong kho, nhất định sẽ có hiệu quả!”

“Sau khi trở về? Về đâu?”, Vệ Linh Phong nhìn y đề phòng: “Bách Lý Hàn Băng, rốt cuộc người có ý gì?”

“Đã rời đi lâu như thế, cũng đến lúc phải về nhà rồi!”

Ánh mắt Bách Lý Hàn Băng nhìn hắn tràn ngập sự nuông chiều, tựa như đang nhìn một đứa con vừa búng bình vừa thương yêu nhất: “Như Tuyên, chúng ta về thôi!”

Vệ Linh Phong không có cơ hội phản đối, hắn vừa mở miệng đã thấy trước mắt tối sầm.

Khi Vệ Linh Phong mở mắt lần nữa liền thấy đỉnh màn lụa mỏng màu trắng.

Thứ mỏng manh khiết bạch như sương ấy, trong suốt tựa làn sương mù có thể rơi xuống bất cứ lúc nào... Một nỗi sợ hãi cực đại lan tỏa trong lòng Vệ Linh Phong, thúc đẩy hắn bò dậy, loạng choạng chạy ra cửa.

Mở cửa ra, ánh sáng chói chang làm Vệ Linh Phong dùng tay áo che mắt lại. Từ bên dưới ống tay áo hắn có thể nhận ra đây là tiểu viện phơi dược liệu và sách, đỉnh mái cong cùng những đỉnh núi quanh năm đóng tuyết trắng ngần lấp ló bên ngoài tường viện.

Tất cả những gì hiện ra trước mắt khiến thời gian dường như quay lại rất lâu về trước... Quanh đi quẩn lại nhiều năm, ai có thể ngờ lại trở về chốn này, về lại nơi đã khiến hắn lụy cả nửa đời người...

Vệ Linh Phong lắc đầu, khẽ cười một chút. Kì thực hắn cũng không muốn cười, nhưng trừ cười ra thì hắn không biết mình có thể làm gì nữa.

“Tuyên thiếu gia.”

Ở cửa viện xuất hiện một người trẻ tuổi vận thanh y hơi khom lưng, dùng ngữ khí cực kì cung kính nói với hắn: “Thành chủ căn dặn nếu người tỉnh lại liền thỉnh đến thiên sảnh dùng cơm.”

“Người là...”

Vệ Linh Phong cảm thấy hình dáng này rất quen nhưng lại không nhớ ra đã gặp qua ở đâu.

“Tuyên thiếu gia, tôi là Bạch Y Minh, là tổng quản hiện tại của Băng Sương thành.”, trên khuôn mặt ấy lộ nét trưởng thành tang thương không tương đồng với tuổi tác.

“Y Minh?”, là đứa trẻ năm đó luôn quấn lấy hắn?

“Phải!”, Bạch Y Minh tiến đến đưa ngoại y cho hắn: “Thành chủ đã dặn đối đãi với người như với ngài ấy, bất luận người có yêu cầu gì cứ phân phó tôi là được.”

“Lâu rồi không gặp.”, đối phương rõ ràng quá mức xa cách, khiến Vệ Linh Phong không khỏi cau mày: “Bạch tổng quản... phụ thân của người vẫn ổn chứ?”

“Phụ thân tôi đã qua đời từ năm ngoái rồi.”

“Cái gì?”, hần giật mình khi nghe thấy tin này, sững sờ một lúc:”Sao có thể được? Bạch tổng quản ông ấy...”

“Thân thể của phụ thân tôi nhiều năm nay không tốt, lần này đổ bệnh không thể kéo dài đến cuối năm.”, Bạch Y Minh hơi hợt nói một câu cho qua.

Thân thể Bạch tổng quản vẫn rất tốt, võ công cũng không tồi, lúc trung niên đã mắc phải bệnh gì... Vệ Linh Phong cau mày, cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tuyên thiếu gia, thành chủ vẫn đang đợi ở thiên sảnh.”, Bạch Y Minh nhắc hần.

Vệ Linh Phong nhìn rồi cúi mắt, một Bạch Y Minh hiển nhiên xa cách mình như ngàn dặm, trầm mặc khoát ngoại y vào. Hần muốn gặp Bách Lý Hàn Băng đã cường hành kéo hần về đây, có lẽ sẽ hỏi rõ được cảm giác cổ quái này là như thế nào.

*Ngọc thạch câu phần: ngọc nát đá tan, ý nói tốt hay xấu gì cũng muốn phá hủy.

*Vật cực tất phản: vật phát triển đến cực điểm sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

9. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 9

Hoa cỏ tươi tốt, thủy tạ lầu gác, cảnh vật vẫn như xưa, nhưng lại có chút bất đồng...Yên tĩnh quá! Vì có gì đã đi một quãng xa vẫn không thấy ai, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng người?

Dù trước giờ Băng Sương thành không phải là nơi huyền ảo, nhưng hiện tại hình như yên tĩnh quá mức... Vệ Linh Phong từ từ dừng bước, đứng tại hành lang gấp khúc mơ hồ nhìn quanh tứ phía.

“Vì không muốn làm kinh động đến thành chủ nên mới yêu cầu hạ nhân giữ im lặng.”

Bạch Y Minh ở phía sau cơ hồ đoán được sự nghi ngờ của hần:”Lâu ngày mọi người cũng quen rồi.”

“Giữ im lặng? Tại sao?”

Bạch Y Minh cúi đầu, tỏ rõ không nguyện ý hồi đáp câu hỏi này.

Vệ Linh Phong ngoảnh đầu lại liền bắt gặp một đôi mắt đen láy trong sáng.

Trong chớp mắt Vệ Linh Phong tưởng là Bách Lý Hàn Băng, khi định thần lại mới nhận ra không phải.

Chỉ có một đứa trẻ đứng ở ngã rẽ.

“Đứa trẻ kia là...”, dù hơi gầy một chút, nhưng tướng mạo lại giống nhau cực kỳ.

“Như Sương!”

Hần ngẩn ngơ một lúc, Bạch Y Minh đã tiến đến nói với đứa trẻ đó:”Sao ngươi lại chạy đến đây? Mọi người nhất định đang tìm ngươi, mau trở về đi!”

Y vừa nói vừa kéo đứa trẻ đi.

“Đợi chút!”, Vệ Linh Phong ngăn bọn họ lại:”Đây có phải là... của Tử Doanh...”

Bạch Y Minh do dự một chút.

“Sao vậy?”

Kỳ thực vì dung mạo quá giống đã nói lên đáp án, hần hỏi chẳng qua chỉ muốn xác định. Nhưng phản ứng của Bạch Y Minh lại kỳ quái, vấn đề có phải hay không, rốt cuộc có gì phải do dự?

“Đây chính là Như Sương... thiếu gia.”, Bạch Y Minh gạt đầu trước tia nghi ngờ của hần, song biểu tình vẫn cổ quái như trước.

Vệ Linh Phong đến trước mặt đứa trẻ đó, khom người đối diện với nó.

“Như Sương phải không? Ta là...”, hắn vừa định tự giới thiệu, nhưng nghĩ đến thân phận phức tạp của bản thân, không khỏi sợ hãi ngừng lại.

Đứa trẻ đó nhìn thẳng vào mắt hắn, đáy mắt trong trẻo kiên nghị, ánh mắt này khiến hắn nhớ tới Tử Doanh đã qua đời nhiều năm trước, vừa nghĩ tới Tử Doanh, ***g ngực Vệ Linh Phong loáng thoáng co rút vì đau.

Hắn hạ tầm nhìn, khẽ nhếch khóe miệng, miễn cưỡng nói: “Ta đến đây làm khách, không lâu sau sẽ đi.”

Đứa trẻ đó đột nhiên đưa tay hướng về mặt hắn, hắn nghiêng về sau theo trực giác, cánh tay của đứa trẻ dừng lại ở không trung.

Căng thẳng một lúc, đứa trẻ đó lại đưa tay ra, hắn cũng không tránh đi nữa.

Ấn đường bị đầu ngón tay mềm mại có hơi lạnh lẽo đó đụng chạm, lại nhẹ nhàng xoa xoa, tựa hồ như muốn nới giãn hai đầu lông mày đang nhíu chặt của hắn.

Vệ Linh Phong thả lỏng thần tình, nụ cười bên miệng cũng tự nhiên hơn, đứa trẻ đó thu tay lại, rụt rè cười với hắn.

“Có lẽ người cũng được mười một tuổi rồi! Chỉ trong nháy mắt đã...”

“Tuyên thiếu gia, Như Sương không biết nói.”

Nụ cười của Vệ Linh Phong bỗng chốc đông cứng lại, nghiêng đầu nhìn Bạch Y Minh đứng bên cạnh.

Bạch Y Minh bình tĩnh đối diện hắn: “Đã hai ba năm nay rồi, đại phu có nói cũng không phải do thân thể có bệnh, có lẽ qua vài năm nữa sẽ khỏi.”

Không phải vì thân thể có bệnh, vậy là tâm bệnh sao?

“Y Minh.”, Vệ Linh Phong chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm Bạch Y Minh: “Những năm này, Bằng Sương thành...”

“Tuyên thiếu gia, thành chủ nhất định rất sốt ruột rồi.”, Bạch Y Minh ngắt lời hắn: “Chúng ta không nên nán lại đây quá lâu.”

“Nhưng...”

“Như Tuyên”, vừa nhắc đến thì Bách Lý Hàn Băng đã xuất hiện: “Ta đoán người đã tỉnh rồi liền chuẩn bị đồ ăn ở thiên sảnh, người ở đây làm gì?”

Vệ Linh Phong ngoảnh lại, trông thấy Bách Lý Hàn Băng đang men theo hành lang tiến đến.

“Y Minh, người làm việc thế nào vậy?”, Bách Lý Hàn Băng mỉm cười: “Chẳng phải đã bảo người nhanh dẫn Như Tuyên đến thiên sảnh sao?”

“Là thuộc hạ thất trách.”, Bạch Y Minh hành lễ với Bách Lý Hàn Băng: “Thỉnh thành chủ lượng thứ.”

“Không, là ta muốn cùng Như Sương...”, Vệ Linh Phong cúi đầu nhưng không thấy bóng dáng nhỏ bé ấy đâu, ngăn người một lúc: “Như Sương đâu?”

Hắn hỏi Bạch Y Minh, Bạch Y Minh hình như không nghe thấy, vẫn đứng yên tại đó.

“Như Sương?”, Bách Lý Hàn Băng nhíu mày hỏi hắn: “Như Sương là ai?”

“Người nói cái gì, Như Sương hiển nhiên là... của người...”, Vệ Linh Phong nói tới đây liền ngừng lại.

Hắn nghi hoặc nhìn Bách Lý Hàn Băng, sau đó lại nhìn Bạch Y Minh.

“Làm sao vậy?”

Bách Lý Hàn Băng thấy hắn nhìn Bạch Y Minh như người mất hồn, đầu lông mày ngày càng nhíu chặt, đưa tay kéo mặt hắn quay về phía mình: “Có phải vì phong bế huyết mạch quá lâu... Như Tuyên, người thấy không thoải mái chỗ nào?”

“Ta không sao.”, Vệ Linh Phong thoáng chấn động, vội vàng nghiêng đầu tránh né bàn tay của y.

“Nếu không việc gì, nhanh đi dùng cơm thôi!”, Bách Lý Hàn Băng kéo tay hần hướng về phía thiên sảnh: “Ta đặc biệt cho người chuẩn bị những món người thích, mấy ngày nay người chưa ăn gì, e rằng đã đói rồi.”

“Đợi chút!”, Vệ Linh Phong hỏi: “Người không biết Như Sương sao? Chính là đứa trẻ khi nãy nói chuyện với ta.”

“Hình như đã đến hậu viện rồi, có lẽ là con của hạ nhân nào đó!”, Bách Lý Hàn Băng ngừng lại, nghiêm túc nhìn hần hỏi: “Sao thế? Có gì bất thường ư?”

Sau một hồi Vệ Linh Phong mới có phản ứng.

“Không.”, hần chậm rãi lắc đầu: “Ta chỉ không ngờ người không nhận ra đứa trẻ đó, không ngờ người sẽ...”

“Băng Sương thành nhiều người như vậy, không phải mỗi một người ta đều biết, chứ đừng nói đến con của những hạ nhân kia.”, Bách Lý Hàn Băng không có tâm tư để ý đến đứa trẻ gì đó, một lòng muốn dẫn Vệ Linh Phong đi ăn: “Chúng ta mau đi thôi! Đồ ăn sắp lạnh hết rồi.”

Bách Lý Hàn Băng không biết tử tử của mình? Nếu đó là thật thì...

“Lại có chuyện gì?”, Bách Lý Hàn Băng lại gấp rau vào chén của hần, khiến đồ ăn trong chén sắp tràn ra ngoài: “Sao người không ăn?”

“Ta đã no rồi.”, Vệ Linh Phong đặt chén đĩa lên bàn.

“Sao vậy? Người không ăn nổi à?”, Bách Lý Hàn Băng hỏi hần: “Đồ ăn không hợp khẩu vị sao? Hay là có chỗ nào khó chịu?”

“Không phải vậy.”, Vệ Linh Phong lắc đầu: “Kì thực ta không đói, ăn những thứ này đã đủ no rồi!”

“Ta quên mất, lâu rồi người không ăn, những thứ này không tốt cho tràng vị!”, Bách Lý Hàn Băng đứng dậy: “Ta sẽ cho người nấu chút cháo, làm vài món thanh đạm mang đến đây.”

“Không cần đâu!”, Vệ Linh Phong gấp gấp kéo tay áo của y: “Ta no thật mà.”

“Thật ư?”

“Thật.”, Vệ Linh Phong ra sức gật đầu.

Dù Bách Lý Hàn Băng không tin lắm, nhưng cũng không kiên trì nữa.

“Ta có chuyện hỏi người.”, Vệ Linh Phong cúi đầu trầm ngâm, quyết định phải bình tĩnh hỏi y một lần.

“Được thôi!”, Bách Lý Hàn Băng ngồi lại xuống ghế: “Người cứ việc hỏi đi!”

Trong phòng chỉ có hai người họ, phong cảnh xanh tươi sum suê ở ngoài đại môn cũng vì không khí yên lặng quá mức này mà có phần âm trầm.

“Người có còn nhớ,” Vệ Linh Phong nhìn ra ngoài cửa: “Năm ấy vì sao ta lại rời khỏi Băng Sương thành hay không?”

“Cái này...”, Bách Lý Hàn Băng ngập ngừng: “Đã qua nhiều năm rồi, chỉ bằng cứ bỏ qua nó có được không?”

“Chỉ cần người trả lời ta là được.”

“Được thôi!”, Bách Lý Hàn Băng cau mày.

“Năm ấy ta thành thân với Tử Doanh, đặc biệt kêu người về, khi đó ta không ngờ Tử Doanh lại có tình cảm với người. Sau khi ta phát hiện ra, đã bức người rời khỏi... Như Tuyên, khi ấy là chuyện bất đắc dĩ, trong lòng ta cũng...”

“Rồi sau đó?”, Vệ Linh Phong ngắt lời y, mắt vẫn nhìn bên ngoài cửa: “Sau khi ta đi có xảy ra chuyện gì không?”

“Không lâu sau Tử Doanh qua đời, ta nghĩ vì người ra đi mà nàng buồn bã muốn tìm cái chết. Những năm nay ta không nhận được tin tức gì của người, cũng không dám đi tìm người, cho đến mấy ngày trước Vũ Lan nói tin của người cho ta hay. Ta liền đuổi theo người, sau đó thấy người ngã xuống từ Nhạc Dương Lâu...”

Bách Lý Hàn Băng thở dài: "Cũng may là ta theo người, cũng may..."

"Có gì tốt chứ?"

Vệ Linh Phong chợt cười mấy tiếng: "Chuyện này cực kỳ không tốt!"

Bách Lý Hàn Băng bị hấn khuấy đảo như trong lớp sương mù, không tìm được liên hồi: "Như Tuyên, rốt cuộc người muốn hỏi gì?"

"Người có gạt ta không?", Vệ Linh Phong quay đầu lại, nhìn y chăm chăm: "Ta chỉ muốn hỏi câu này mà thôi."

"Không có.", Bách Lý Hàn Băng đáp lại rất nhẹ, cũng rất kiên định nói: "Ta tuyệt không gạt người!"

"Nên ta mới nói chuyện đó không tốt..."

Bách Lý Hàn Băng nhìn hấn.

"Có thật nghiêm trọng như thế không?"

Vệ Linh Phong ngẩn ngơ hỏi y: "Ta tưởng chuyện đó không ảnh hưởng gì đến người, nhiều nhất cũng chỉ khiến người hối hận, sao đó ghi nhớ cả đời... Nhưng hiện giờ người như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Sao người không dứt khoát quên ta luôn đi, như thế không tốt hơn sao?"

"Như Tuyên, người đang nói gì vậy?", Bách Lý Hàn Băng thấp thỏm bất an hỏi hấn.

"Lẽ nào người không nhớ gì hết, những chuyện đó... không liên quan gì đến người nữa?"

Vệ Linh Phong bỗng nhiên bật cười, nhưng một chút ý cười trong mắt cũng không có: "Người vĩnh viễn ở địa vị bất bại, không có bất cứ ai hay việc gì có thể tổn thương người. Bách Lý Hàn Băng, người quả thực rất giỏi!"

"Như Tuyên, đừng cười nữa!", Bách Lý Hàn Băng đứng dậy, dùng sức nắm chặt vai hấn: "Người nói cho ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nên làm thế nào mới tốt? Sư phụ của ta, người dạy ta đi...", Vệ Linh Phong giãy ra đứng dậy, tự ý đi đến cửa.

"Như Tuyên.", Bách Lý Hàn Băng đuổi theo sau.

"Xin lỗi, ta nghĩ đến một người.", Vệ Linh Phong không quay lại nhìn y, lẩm bẩm nói: "Ta phải nghĩ một chút, nghĩ một chút..."

Nhìn theo thân ảnh gầy gò của Vệ Linh Phong biến mất ở cuối hành lang gấp khúc, Bách Lý Hàn Băng cúi đầu, ngắm bạch ngọc hồ điệp lộ ra nơi vạt áo của mình.

"Như Tuyên.", y nói với hồ điệp ấy tựa như đang nói với Như Tuyên.

"Người có thể làm bạn đời của người, ta nhất định sẽ tìm giúp người. Như Tuyên, ta nhất định sẽ khiến người trở thành người hạnh phúc nhất thế gian... ta sẽ làm được, nhất định..."

Trong đôi mắt đen trầm tĩnh, không biết ẩn chứa bao nhiêu sự cố chấp ngu ngốc...

Vệ Linh Phong càng đi càng nhanh, sau cùng nhịp chân trở nên chuyển choáng, trượt chân khi bước xuống bậc thềm, ngã quỵ xuống đất. Hấn cũng không đứng dậy, một mực chờ đợi nhìn những viên gạch xanh lát trên đường.

"Tuyên thiếu gia, người không sao chứ!", một đôi hài vải màu đen đập vào mắt hấn.

Hấn chờ đợi ngẩng lên, trong thấy Bạch Y Minh mặt không chút biểu cảm. Bạch Y Minh cũng không có gì bất tiện, bình tĩnh để mặc hấn nhìn mình.

"Y... làm sao vậy?", Vệ Linh Phong bắt lấy tay y: "Y Minh, y làm sao vậy? Tại sao... tại sao y..."

"Thành chủ đã điên rồi.", Bạch Y Minh lạnh lùng đáp: "Y không cách nào tha thứ bản thân đã bức chết người, mười năm trước đã phát điên."

“Người nói nhảm!”, Vệ Linh Phong bật dậy, ra sức túm lấy áo của Bạch Y Minh: “Y rất ổn, không phải y rất ổn sao? Người không được nói nhảm!”

“Võ công của y đã ngừng lại rất lâu ở giai đoạn đó, chiếu lý mà nói rất khó có thể đột phát, nhưng sau khi người chết, y tự bế quan trong kiếm thất. Trong ba tháng gần ngủ, thành tựu kiếm thuật của y đã đạt đến đỉnh không ai có thể sánh bằng, nhưng cũng từ lúc đó y bắt đầu trở nên kỳ quái.”

Bạch Y Minh không hề bị dọa bởi dáng vẻ hoảng loạn của hắn.

“Nhìn lướt qua thì hết thấy ngôn hành cử chỉ của y đều bình thường, tính tình thậm chí còn ôn hòa dễ gần hơn trước. Song y yêu cầu mọi người phải giữ im lặng, nói người ghét huyền ảo, ồn ào quá người sẽ không quay về. Y còn đứng ở nơi không người nói chuyện, giống như người đang ở trước mặt...”

“Bất luận là ai, chỉ cần dám nhắc đến người đã chết trước mặt y, y lập tức giận tím mặt, nói cư nhiên dám rửa Như Tuyên của y... từ lúc ấy, Bách Lý Hàn Băng đã trở thành một kẻ điên có võ công tuyệt thế, một cao thủ tuyệt thế đã phát điên.”

“Không, không thể nào...”, từ đầu ngón tay cho đến gót chân, Vệ Linh Phong cảm thấy mỗi một tác trên cơ thể mình đều run lên, không thể ngăn lại được.

“Mười năm nay, y luôn nói lại nhiều lần với mọi người, rằng người chỉ ra ngoài giải sầu, y sẽ ở Băng Sương thành chờ đợi cho đến ngày người trở về.”

Khóe miệng Bạch Y Minh vẽ một đường cong châm biếm.

“Y nhớ mình đã bức người rời khỏi Băng Sương thành, nhưng lại không nhớ người sau đó từng quay về, hơn nữa còn nói phu nhân đã chết vì bệnh, căn bản không nhớ đến thê tử đã sinh hạ một nhi tử cho y.”

“Sao lại như vậy, sao y lại như thế?”, Vệ Linh Phong càng cố sức dùng đôi tay run rẩy nắm chặt y phục của Bạch Y Minh: “Chẳng qua kẻ lừa gạt mà y ghét đã chết rồi, y vì áy náy mà phát điên sao? Thật nực cười, quá sức nực cười...”

“Ta không biết có nực cười hay không, ta chỉ biết y không hề ghét người, không những thế y còn xem người như châu như ngọc ở trong lòng.”

“Người đừng gạt ta! Y không yêu ta, y chưa từng yêu ta...”

“Tuyên thiếu gia, nếu người muốn, ta sẽ nói tình cảm chân thành trên đời này không phải chỉ có tình yêu.”

Đối diện với đôi mắt lạnh tĩnh lý trí của Bạch Y Minh, Vệ Linh Phong mất hết sức lực, từ từ nới lỏng ngón tay đang nắm lấy áo y.

“Mặc dù luyện ái có thể khiến người phát điên, song chỉ là kính hoa thủy nguyệt trong thoáng chốc, kỳ thực không đáng tin cậy. Được người khác yêu thương luyện tiếu triêu mến, lẽ nào không thể bì được với thứ tình yêu chóng vánh kia sao?”

Ánh mắt nhìn hắn của Bạch Y Minh lộ vẻ thương hại: “Người để tay lên ngực tự hỏi, nếu lúc đầu nói rõ cho y biết, người luyện Thiên hoa ngưng tuyết sẽ nguy hiểm đến tính mạng, liệu y có muốn người mất mạng vì cứu kẻ khác hay không?”

Vệ Linh Phong chấn động, toàn thân vô lực ngồi sụp xuống đất.

“E rằng y tình nguyện bắt nghĩa với ân nhân, cũng sẽ không để người phải chịu bất kỳ tổn thương nào!”

Bạch Y Minh thở dài: “Dù cho người có lẽ vĩnh viễn không thể nào trở thành tình nhân trong lòng y, nhưng lại vĩnh viễn là người mà y yêu thương cưng chiều nhất.”

“Nếu không phải vì người muốn chiếm cả tâm hồn lẫn thể xác của y, muốn để y phát điên vì tình như mình, muốn dù không yêu thì cũng phải hận, khiến y cả đời nhớ đến mình, thì cục diện ngày hôm nay sao có thể xảy ra?”

Vệ Linh Phong nhếch miệng, nhưng không có lời nào phản bác.

“Tuyệt thiếu gia, người suy nghĩ thấu đáo một chút! Y suýt chút nữa gián tiếp hại chết người, nhưng người cũng bức y điên đó thôi? Hiện tại người không chết nhưng y lại thật sự phát điên, người xem như đau khổ nửa đời vì y, nhưng chẳng phải cũng khiến y lụy cả đời vì người đó sao?”

Bạch Y Minh gạt cánh tay bắt tri bắt giác nắm lấy áo mình của hắn, lắc đầu: “Có lẽ đã đến lúc buông tay!”

Kì thực cũng không thể nói là bệnh, hoàn toàn không giống với bệnh tâm thần hoặc điên, có nhiều tình huống vì phần đầu đã bị thương nặng, sau khi tỉnh lại bệnh nhân đã quên đi quá khứ, bao gồm cả mình là ai, người thân bằng hữu đều không nhận ra. Nếu vậy, chỉ cần bệnh nhân qua một cơn chấn động sẽ nhớ lại, hoặc là vĩnh viễn không thể nhớ nổi, tùy tình huống mà nhận định.

Nhưng có vài phần không giống, bọn họ không bị ngoại thương, chỉ có thể là vì kích thích rất mạnh hoặc do chịu áp lực quá lớn nhiều lần mới có những triệu chứng kể trên.

Dù bọn họ không nhất định sẽ mất hết ký ức, cũng không nhất định sẽ quên đi người thân bằng hữu, song những chuyện bọn họ mong muốn chưa từng xảy ra, hay mong mình không quen với người đó thì bọn họ sẽ được như ý, hoàn toàn quên đi.

Tuyệt không phải giả tạo, mà kí ức đã thực sự loại bỏ bộ phận không muốn tiếp nhận. Bởi vì họ chỉ có thể tin rằng những người những việc ấy chưa từng tồn tại, để bù lại thần trí gần như suy sụp của mình...

Nếu không bị bức đến cùng đường mặt lộ, ai lại có thể tự ép mình bỏ đi ký ức? Cho nên trong tình huống này, cơ hồ ngoại lực không có khả năng cậy nhờ...

Từ khi mặt trời lặn đến lúc trăng lên, Vệ Linh Phong luôn suy nghĩ. Đêm khuya mây đen đầy trời, ánh trăng chiếu qua song cửa đã biến mất, hắn ngồi trong căn phòng tối om, cảm giác hai nửa trái tim đang tranh chấp mỗi lúc càng liệt hơn.

Do dự mãi tất sinh hỗn loạn, Vệ Linh Phong ơi Vệ Linh Phong, đến lúc này người vẫn cứ nghĩ đến bản thân, không thấy xấu hổ sao?

Ta buông tay, không phải ta đã sớm thề là buông tay rồi sao? Là y không để ta yên, là y kéo ta vào ác mộng này, khiến ta không cách nào sống yên ổn. Là lỗi của y, đều là lỗi của y!

Bạch Y Minh nói rất đúng, người không biết thỏa mãn, người biết y xem người như con cháu, mãi mãi không xem là người yêu, cho nên khi ấy không nói gì hết, cố ý khiến y đau khổ hối hận vì người! Rõ ràng là người không muốn sống lại, song lại đổ hết tội lên đầu y, đều cho rằng y thiếu nợ người...

Có thật là do lỗi của y? Nếu không phải do người không thể quên được, làm sao có thể vương vấn dây dưa cùng với y mãi?

Phải, ta không quên được, ta không bỏ được, như thế thì có vấn đề gì? Ta không tin có người sẽ quên được... ngoại trừ y... sao y lại có thể quên được... sao có thể?

Quên rồi có gì không tốt? Quên rồi mới có thể cởi bỏ khúc mắc, mới có thể thoát khỏi nỗi thống khổ mà người đẩy cho y. Không phải người luôn miệng mong y có thể được giải thoát hoàn toàn khỏi quá khứ, đừng lụy cả đời giống như người hay sao?

Ta không muốn! Sao y có thể quên hết tất cả? Cái khác không nói, nhưng sao y có thể quên? Sao y có thể quên ta đã từng nói với y, rằng ta đã yêu y từ rất lâu rồi...

Khí huyết nơi ngực cuộn cuộn bốc lên, Vệ Linh Phong vội vàng che miệng lại. Quả nhiên là một trận ho khan, ho xong hắn nhìn bàn tay đến ngây dại, cho dù không nhìn thấy được.

Kỳ thực, không biết thì tốt hơn! May là... may là y không nhớ đến buổi tối hôm đó, may là y không nhớ đến Thiên hoa ngưng tuyết... đáng chết kia...

Tối hôm nay, Bách Lý Hàn Băng cũng không ngủ được.

Một chút buồn ngủ cũng không có, y khoác thêm áo ngoài rồi ngồi bên cửa sổ, nhìn xa xăm về phía viện tử của Vệ Linh Phong. Dù bị nhiều lớp lầu gác ngăn trở, song dường như y vẫn thấy người ấy ngồi một mình bên ánh đèn, dáng vẻ thật mặc nhiên cô tịch.

Từ đây đến đó chỉ mất một ít công phu trong nháy mắt.

Sau đó đẩy cửa bước vào là có thể thấy hắn, có thể trò chuyện với hắn, có thể nói với hắn: Như Tuyên, người có ủy khuất gì khó chịu gì, nhất định phải nói với ta...

Nhưng Như Tuyên sẽ phản ứng như thế nào? Hắn nhất định sẽ ảm đạm nói: Ta không muốn nói chuyện với người, người hãy ra ngoài đi!

Như Tuyên của mười năm trước nhất định sẽ không nói như thế, tuyệt đối sẽ không lãnh đạm với mình, nhưng Như Tuyên của hôm nay là vậy, hắn luôn nói những lời đó, luôn lãnh đạm với mình...

Lần trùng phùng sau mười năm cách biệt này, hình như có thứ gì đó đã vạch ra một hố rộng hào sâu không thể vượt qua giữa hai người.

Trầm ngâm một lúc, trước mắt Bách Lý Hàn Băng có chút hỗn loạn, trong lúc hoảng hốt cơ hồ thấy được Như Tuyên khi mười lăm, mười sáu tuổi.

Như Tuyên thời niên thiếu sắc mặt trắng nhợt, trên y phục màu trắng thấm đẫm vết máu, ánh mắt sâu xa tang thương. Y muốn hét gọi tên của Như Tuyên, muốn hỏi hắn có ổn không, nhưng đã thụ thương, rốt cuộc ai đã sát thương hắn... nhưng hắn không nói lời nào, đến cả đầu ngón tay cũng không chút động tĩnh.

Sau khi người quay lại, sẽ không thấy ta nữa.

Đối diện một hồi lâu, Như Tuyên mỉm cười nói câu này, sau đó thông thả rời đi.

“Như Tuyên! Như Tuyên!”

Y vùng vẫy hô hoán đến tỉnh lại, khi này biết mình đang ngủ trước cửa sổ, những gì vừa trông thấy chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.

“Gặp ác mộng sao?”, Như Tuyên đứng ngoài cửa sổ, dáng vẻ có phần tang thương không còn ở độ tuổi mười lăm, mười sáu nữa, nhưng ánh mắt lại xa xăm thâm thúy vô cùng, nhẹ nhàng ôn hòa nói với y: “Tiết xuân se lạnh, ngủ ở đây sẽ nhiễm lạnh.”

Y đứng dậy, tấm áo khoác trên vai cũng bất giác rơi xuống.

“Như Tuyên...”

“Vâng?”, Như Tuyên nhướn mày, cười nhạt với y.

Y vươn người ra, ôm Như Tuyên vào lòng qua khung cửa sổ. Như Tuyên nhất thời cứng đờ, sau đó cũng để mặc y ôm mình.

“Ta mơ thấy trên người người... trên người người toàn là máu... người còn nói với ta, ta không thấy người nữa...”, trống ngực của y vẫn đập thình thịch, nói không thành câu thành chữ: “Chuyện đó không phải là thật chứ? Không phải là thật...”

“Chỉ là nằm mơ mà thôi.”, vuốt ve mái tóc đen tuyền phủ tán loạn trên vai y: “Ta luôn ở đây, chưa từng đi đâu hết...”

“Như Tuyên...”, Bách Lý Hàn Băng cảm thấy không đúng lắm, bất giác buông người trong lòng ra.

Bàn tay Như Tuyên vẫn nắm lấy một lọn tóc của y, ánh mắt ôn hòa cùng nụ cười nhạt vẫn rõ ràng như Như Tuyên trong kí ức của y.

“Sư phụ, trước tiên người đi rửa mặt chải đầu, ta sẽ giúp người búi tóc!”, Như Tuyên buông lọn tóc ra, bắt đầu nhìn y.

“Để tóc rối bù cả ngày thật sự không giống gì hết.”

“Như Tuyên, người gọi ta là gì?”, Bách Lý Hàn Băng sững sờ hỏi: “Người gọi ta...”

Như Tuyên nhếch môi: “Lẽ nào ta sai đoán sai, người không nguyện ý nhận kẻ đồ đệ vô dụng này sao? Hay người muốn ta xưng hô kiểu khác...”

“Không phải đâu!”, y vội vàng lắc đầu: “Người đột nhiên gọi ta như thế... Như Tuyên, ta thật không biết...”

Ánh mắt Như Tuyên tối sầm, song cũng cúi đầu.

“Sư phụ sư phụ, nhất nhật vi sư, chung sinh vi sư.”

Khi ngẩng lên, hắn lại là người mà Bách Lý Hàn Băng quen thuộc, cũng là Như Tuyên mà y mong muốn được thấy: “Tối qua ta đã nghĩ thông suốt, hiện tại đã hiểu rõ.”

“Dù cho chúng ta trên danh nghĩa là sư đồ, nhưng người luôn thương yêu ta nhất, giống như xem ta là... của người... nếu sư phụ người không ghét bỏ, ta nguyện ý làm nghĩa tử của người, từ nay về sau tôn kính người, xem người như phụ huynh mà tận tâm phụng dưỡng, như thế có được không?”

“Như Tuyên, người đây là...”, sau khi nghe xong, biểu tình mừng rỡ của Bách Lý Hàn Băng dần dần thay bằng vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Y không hiểu vì sao trong một đêm thái độ của Như Tuyên thay đổi hoàn toàn, không những gọi mình là sư phụ, cư nhiên còn nói...

“Như Tuyên, người muốn làm nghĩa tử của ta, là thật ư?”

“Sao vậy, sư phụ ghét bỏ ta xuất thân thấp kém, không thể trèo cao sao?”

“Dĩ nhiên không phải, có điều...”, Bách Lý Hàn Băng ngập ngừng: “Chuyện này không thể khinh suất, phải chuẩn bị đằng hoàng... Nên hoãn lại để sau này hãy nói, được không?”

Như Tuyên cũng không kiên trì đến cùng, mỉm cười gật đầu, Bách Lý Hàn Băng chỉ có thể cười theo, nhưng nụ cười có chút gượng ép không được tự nhiên.

Y nghĩ cũng không hiểu, tại sao chỉ cách một khung cửa sổ, Như Tuyên ôn nhu trước mắt so với Như Tuyên lãnh đạm tối hôm trước, càng khiến y... mãi không thể với tới.

10. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 10

“Người qua đây đi!”, hắn nửa ngồi nửa quỳ, vẫy tay với góc phòng: “Ta có điểm tâm rất ngon!”

Đôi mắt hắc bạch phân minh của đứa trẻ chớp chớp, nhìn hắn chằm chằm.

“Nếu người qua đây, ta sẽ cho người ăn món này.”, hắn lấy món điểm tâm hình thỏ con từ trong hộp ra: “Món này rất ngọt, rất ngon đó...”

“Tuyên thiếu gia.”

Những ngày nay hắn đã quen với việc có người cứ vô thanh vô tức xuất hiện đằng sau mình, cho nên không dễ giật mình như lúc trước nữa.

“Là người sao? Y Minh!”, hắn quay lại cười tươi: “Có chuyện gì vậy?”

“Người luôn chạy theo Như Sương khắp nơi, hình như không được ổn cho lắm.”, Bạch Y Minh trầm tư rồi nói ra suy nghĩ trong lòng: “Như Sương không phải là chó con, người không nên dùng đồ ăn dụ nó.”

“Ta không xem nó là chó con.”, Như Tuyên nghe y nói thấy thú vị, cười “phụt” một tiếng: “Ta mới vừa làm chút điểm tâm, chỉ muốn nó nếm thử.”

Có điều, đôi mắt đen rưng rưng của đứa trẻ đó xem ra cũng hơi giống... Nghĩ đến đây, hắn cười càng lúc càng sáng khoái.

“Tuyên thiếu gia, người thay đổi nhiều quá...”, Bạch Y Minh nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn.

“Nếu không trải qua nhiều năm nay, thì tính tình vẫn như lúc mười lăm, mười sáu tuổi!”, hắn đứng dậy, cử động đôi chân có hơi tê: “Hoặc là ta vốn chưa từng thay đổi, chỉ là người cảm thấy ta thay đổi, thì ta mới thay đổi thôi.”

Bạch Y Minh cau mày, không hiểu ý của hắn.

“Đừng nói chuyện này nữa.”, Như Tuyên mỉm cười lắc đầu: “Y Minh người cũng sắp hai mươi rồi, đã thành thân hay chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy à?”, hắn có lòng muốn thân cận với đứa trẻ mà mình đã từng trông thấy khi y sinh ra và lớn lên, có điều đối phương hiển nhiên không vui. Hắn cúi đầu nhìn hộp điểm tâm trong tay, ngượng ngùng nói: “Ta còn tưởng...”

“Người có thể mà.”, Bạch Y Minh đột nhiên ngắt lời hắn.

“Cái gì?”

“Một nam tử bình thường khi đến tuổi của người, đa số đều đã lấy vợ sinh con rồi.”, ánh mắt Bạch Y Minh mang vẻ phức tạp nhìn hắn: “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi tứ, trước giờ người không nghĩ đến chuyện thành gia lập nghiệp hay sao?”

“Ta ở một mình quen rồi.”, ánh mắt của y khiến Như Tuyên cảm thấy mê hoặc: “Còn bộ dạng của ta nữa, cho dù có cô nương nào nguyện ý gả cho ta, ta sao dám lấy?”

“Sao lại nói vậy?”

“Cái này...”, Như Tuyên ngập ngừng, mới mỉm cười hồi đáp: “Một là ta không phải nhân tài, hai là không có của cải, cô nương nào sẽ nguyện ý gả cho một nam nhân như ta?”

Bạch Y Minh nhếch miệng nhưng lại không phát ra âm thanh.

“Y Minh, rốt cuộc người muốn nói gì với ta?”

“Không, không có gì.”, Y Minh lắc đầu: “Người tự mình cẩn thận là được rồi.”

Như Tuyên ừ ừ cạc cạc nhìn y mất nửa ngày, sau cùng lại thở dài.

“Người quả nhiên đã thay đổi rất nhiều, giống như biến thành tiểu lão đầu chất chứa tâm sự, nói chuyện với người không biết tốn hao bao nhiêu sức lực.”, hắn vờ ra vẻ lo lắng: “Cứ thế này thì làm sao có nữ nhân khả ái nào thích cho được!”

Sắc mặt Bạch Y Minh khê biến, hiển nhiên rất bất mãn với cách nói của hắn.

“Thật sự giận rồi?”, Như Tuyên đặt điểm tâm thỏ con trước miệng y: “Cho người cái này, xem như tạ lỗi!”

Khuôn mặt Bạch Y Minh trở nên xanh xao, khóe miệng co lại: “Đạ ta mỹ ý của Tuyên thiếu gia, ta...ừm...”

Khi y ngập ngừng, Như Tuyên thừa dịp nhét điểm tâm vào miệng y.

Khoang miệng của Bạch Y Minh nhét đầy điểm tâm, hoàn toàn khác xa với dáng vẻ lãnh tĩnh lúc thường.

Như Tuyên vừa định mở miệng trêu chọc vài câu, thì cảm thấy tay áo bị ai đó kéo. Cúi đầu xuống liền thấy đứa trẻ không muốn tiếp cận với mình, lần đầu tiên đến gần mình.

“Như Sương cũng muốn ăn sao?”, hắn vui vẻ hỏi.

Đôi mắt đen của Bách Lý Như Sương đảo một vòng trên thân hắn, sau đó gật đầu đồng ý.

“Vậy người tự chọn một cái đi!”, hắn hạ đôi tay cầm hộp xuống để Bách Lý Như Sương tự chọn.

Bách Lý Như Sương nhìn hộp rồi lại nhìn hắn, Như Tuyên nở một nụ cười khích lệ.

Đột nhiên Bách Lý Như Sương nhanh tay đoạt lấy hộp điểm tâm trong tay Như Tuyên. Hắn cơ bản chưa kịp phản ứng, chỉ có thể ngăn người nhìn đứa trẻ đó biến mất nhanh như chớp.

“Thành chủ.”, Bạch Y Minh bất ngờ gọi một tiếng.

Như Tuyên đứng thẳng lên, đối diện với Bách Lý Hàn Băng vừa đến, nhẹ giọng gọi sư phụ.

Bách Lý Hàn Băng bước đến trước mặt, hết nhìn Bạch Y Minh lại nhìn sang Như Tuyên, thần tình có chút quỷ dị. Như Tuyên cảm thấy kỳ quái, liền dùng ánh mắt dò hỏi Bạch Y Minh, nhưng Bạch Y Minh cúi đầu quá thấp nên không thể nhìn rõ biểu cảm.

“Như Tuyên.”, Bách Lý Hàn Băng đưa tay giữ cằm hắn, xoay mặt hắn hướng về phía mình.

“A?”, Như Tuyên giật mình, nhưng vẫn trấn tĩnh hỏi: “Sư phụ, người tìm ta sao?”

“Ta tìm người khắp nơi.”, Bách Lý Hàn Băng buông tay, có chút không vui: “Người ở đây làm gì?”

“Ta làm chút điểm tâm, đặc biệt đem cho Như Sương ném thử.”, hắn cúi đầu ngắm nghía bàn tay trống rỗng, cười nói: “Xem ra y rất thích.”

“Như Sương?”, Bách Lý Hàn Băng ngây người: “Là đứa trẻ...trong thành phải không?”

“Người biết y sao?”

“Là đứa trẻ lần trước phải không?”, Bách Lý Hàn Băng không hiểu vì sao Như Tuyên lại vì chuyện này mà lộ chút hỉ sắc: “Có gì không?”

“Như Sương là đứa trẻ rất đặc biệt.”, hắn cố ý nhấn mạnh từ “đặc biệt”: “Hay là lúc nào đó người có thể thấy y, nói không chừng...”

“Chuyện nói để sau hẵng nói!”, Bách Lý Hàn Băng ngắt lời hắn: “Hôm nay ta đến tìm người để... theo ta đến kiểm thất một chuyến, ta có chuyện muốn cùng người thương lượng.”

“Kiểm thất?”, Như Tuyên gật đầu: “Được thôi!”

Dương quang ảm áp, Bách Lý Hàn Băng vận bạch y đi trước. Dưới ánh nắng, y phục cùng ngón tay của y có vẻ như trong suốt, sợi tóc đen tuyền như thác thả ở sau lưng, hòa với nhịp bước cùng gió nhẹ lay động.

Như Tuyên ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, đi phía sau mà tâm cứ để đâu đâu. Cho nên khi trông thấy Bách Lý Hàn Băng đứng lại thì hắn không kịp thu bước, cả khuôn mặt vùi vào mái tóc mềm mại như nước ăy.

Tiếng thở vô thanh thoát ra từ miệng hắn, tiêu tán vào mái tóc dày xinh đẹp của Bách Lý Hàn Băng.

“Như Tuyên.”

Thanh âm của Bách Lý Hàn Băng trầm trọng hơn lúc thường, dường như gần trong gang tấc... gang tấc...

“Xin lỗi!”, hắn mạnh mẽ lui lại rất xa, sắc mặt biến chuyển không ít.

“Xin lỗi chuyện gì?”, Bách Lý Hàn Băng mỉm cười lắc đầu: “Cứ mơ hồ như thế, ta sao có thể yên tâm?”

Như Tuyên định hỏi yên tâm chuyện gì, liền thấy y đẩy cửa bước vào kiểm thất, chỉ có thể ôm theo nghi hoặc mà tiến vào.

Đã lâu rồi hắn không đặt chân vào kiểm thất của Bách Lý Hàn Băng, đứng trong căn phòng rõ ràng âm u lạnh lẽo hơn nhiều so với mảng đất lát đá xanh ở bên ngoài, hắn đỡ đỡ đứng nhìn chữ “Kiểm” như rồng bay phượng múa ở trên tường.

Kiểm thất cùng Tàng bảo mật thất của Bách Lý Hàn Băng đều là cấm địa của Băng Sương thành, nếu như không có đặc cách, bất kì ai cũng không thể đến gần, nhưng trong “bất kì ai” đó không bao gồm mình. Khi Bách Lý Hàn Băng luyện kiếm không cho làm phiền, nhưng lại cho phép mình đến kiểm thất tìm y bất cứ lúc nào. Kỳ thực y đối xử với mình cực kì đặc biệt...

“Như Tuyên.” Bách Lý Hàn Băng đã đứng ở một đầu thư án, ngoảnh lại trông thấy hắn vẫn đứng yên tại chỗ: “Sao người không qua đây, đang nhìn gì đó?”

“Ta chỉ nhớ lại trước kia.”, hắn đến gần bức tường, đưa tay vuốt ve chữ “kiếm” to hơn cả mình: “Ta còn nhớ khi ấy, người muốn ta phải luyện tập vung kiếm một ngàn lần mỗi ngày trước chữ này, nhưng thường đến hai trăm lần thì ta không kiên trì nổi nữa...”

“Người còn nói thế! Nhìn người thông minh hoạt bát, dáng vẻ giống như không chuyện gì có thể làm khó được người, vậy mà một chút năng khiếu võ công cũng không có.”, Bách Lý Hàn Băng không biết đang giận hay đang cười: “Lần đầu tiên ta biết được, cứ nhiên có người vì luyện tập vung kiếm mà hết năm lần bảy lượt tự làm mình bị thương.”

“Thực ra khi ấy ta... ít nhiều cũng có chút cố tình biểu hiện vụng về.”, hắn quay lại nói với Bách Lý Hàn Băng: “Dù cho kiếm thuật của người quán tuyệt thiên hạ, nhưng ta không hề có hứng thú với võ công.”

“Có điều khi ấy vừa bái nhập môn hạ của người, cứ tuyệt học võ thì không đúng lắm, cho nên cũng luyện tập qua loa, cứ nghĩ rằng nếu người thấy ta không có tài, hơn một nửa là sẽ dần dần từ bỏ.”

“Quả nhiên là thế.”, Bách Lý Hàn Băng bình tĩnh lạ thường: “Ta đã nói bộ óc thấy qua là nhớ của người, làm thế nào đến một chiêu kiếm đơn giản nhất cũng không thể nhớ?”

“Quả nhiên? Lẽ nào người...” đã biết rồi?

“Không phải người tưởng rằng, đến bộ dạng giả ngu hay là qua loa của người ta đều không thể phân biệt đó chứ!”, Bách Lý Hàn Băng cong ngón trở lại, vờ gõ lên trán hắn: “Rõ ràng đã ghi nhớ lại cố ý bắt ta làm mẫu hết lần này tới lần khác, trêu chọc sự phụ thú vị đến thế sao?”

“Không phải trêu người đâu.”, Như Tuyên để y gõ hai cái, nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy khi người luyện kiếm đẹp hơn lúc thường rất nhiều, vì muốn ngắm nhiều hơn nên mới làm vậy.”

Vì ánh mắt của hắn quá mức nghiêm túc, nghiêm túc đến độ giống như đang ẩn giấu một thứ quan trọng hơn ở bên trong, nên Bách Lý Hàn Băng ngần ngại một lúc mới định thần lại.

“Nghe lời nịnh hót êm tai này, vì sự không tính toán với người nữa.”, y búng tay một cái vào trán Như Tuyên: “Không biết chỗ này có bao nhiêu ý nghĩ, từ nhỏ đến lớn luôn cổ quái như thế.”

“Nếu lòng ta có thể hoán đổi cho người, giữa thế nhân cũng không có nhiều ngăn cách đến như vậy.”, Như Tuyên nói một câu rất kỳ quái: “Nếu không phải vì người luôn lãnh đạm xa cách, chỉ nuông chiều riêng một mình ta, thì ta có thể không giữ chừng mực như vậy sao?”

“Đừng nói nhảm, người không đứng mực ở chỗ nào? Lúc nhỏ người luôn ngoan ngoãn dễ gần, ta dung túng người cũng là đương nhiên.”, Bách Lý Hàn Băng dứt bỏ cảm giác kỳ quái kia đi.

“Nói đi cũng phải nói lại, dù người thông minh hơn người, nhưng thể chất cùng xương cốt không thích hợp luyện tập võ công. Có điều lúc ấy vì cảm thấy tiếc nên mới miễn cưỡng người học kiếm, song chuyện vốn không thể cưỡng cầu. rốt cuộc cũng không thể cưỡng cầu...”

“Ta không học kiếm, sự phụ luôn cảm thấy đáng tiếc sao?”

“Đương nhiên không phải, rất may khi ấy người chỉ qua loa đại khái, nếu không thì...” , y bất giác nắm chặt tay Như Tuyên: “Lần đầu hồng ấy dọa ta sợ gần chết, cũng may bình thường người cũng luyện kiếm sơ sài, tình hình mới không chuyển biến đến nước không thể vãn hồi.”

“Ta không hề sợ.”, Như Tuyên ngậy người nhìn tay của y: “Ta luôn nghe thấy người nói chuyện với ta, cho nên không sợ gì hết. Lần đó...nếu không nghe thấy thanh âm của người, ta nhất định sẽ rất cực khổ...”

“Người đừng nghĩ nhiều, ta chưa từng để bụng người có học kiếm hay không.”

Bách Lý Hàn Băng kéo hắn đi vào trong nội đường đặt một bàn dài: “Dù võ công cao thâm đến mấy cũng có những chuyện không thể làm được. Võ công tốt hay không, kỳ thực cũng không hiếm thấy.”

Cái gì vậy? Một Bách Lý Hàn Băng xem kiếm như mạng sống có thể nói những lời này sao... Như Tuyên có phần ngỡ ngàng, để mặc y kéo mình vào nội đường.

Bách Lý Hàn Băng ấn Như Tuyên ngồi xuống ghế, chưa kịp nói gì đã thấy Như Tuyên mạnh mẽ bật dậy, gấp gáp đi đến góc phòng.

“Chuyện gì vậy?”, hắn điểm mũi chân đến cạnh Như Tuyên.

“Đây không phải...”, Như Tuyên mở to mắt, ánh mắt không thể tin được chuyển từ góc phòng sang khuôn mặt của y: “Sao người lại đặt Băng Sương kiếm ở đây?”

Trong góc phòng là một vỏ kiếm dài tùy tiện đặt dựa vào tường, chẳng phải là bảo kiếm Băng Sương đòi tương tuyền của Băng Sương thành hay sao?

“Người nói đặt kiếm...”, Bách Lý Hàn Băng hơi hột nói: “Ta không còn cần kiếm hữu hình nữa nên đặt nó ở đây.”

“Người không cần thì có thể tùy ý để bừa vật quan trọng như thế?”, Như Tuyên kinh ngạc nói: “Nếu tổ tiên của Bách Lý gia biết được không biết sẽ giận đến mức nào!”

“Như Tuyên, họ của ngươi không phải là Bách Lý, không cần phải lo lắng cho tổ tiên của Bách Lý gia.”, Bách Lý Hàn Băng bật cười: “Hơn nữa họ đều ở từ đường, sao lại biết chuyện này!”

“Chuyện này không buồn cười chút nào...”, hần cảm Băng Sương kiếm lên đưa cho Bách Lý Hàn Băng: “Dù không dùng cũng đừng nên đặt bừa tín vật tổ truyền như vậy, chỉ ít cũng nên cất đàng hoàng ở từ đường!”

Bách Lý Hàn Băng đón lấy thanh kiếm, còn lăm bầm nói câu gì đó.

“Người nói Tạ Dương Phong sao?”, Băng Sương kiếm có liên hệ gì với Danh Kiếm Môn?

“Không có gì, ta chỉ nói Tạ Dương Phong đó thật là kẻ lảm chuyện.”, Bách Lý Hàn Băng tiện tay đặt kiếm lên bàn: “Người yên tâm, ta sẽ cho người đem kiếm đến từ đường.”

“Cho người?”, Như Tuyên cảm thấy kỳ quái: “Sao người không đích thân đem đi?”

“Đã lâu rồi ta không đến từ đường.”

“Vì có gì?”

“Phải rồi? Vì có gì...”, Bách Lý Hàn Băng cơ hồ như bị dội lại, nghĩ ngợi chút mới trả lời: “Ta cũng không biết, có thể vì không muốn qua đó thôi!”

Hai đầu lông mày Như Tuyên nhíu chặt, dường như đang bị phiền não cực độ quấy nhiễu, Bách Lý Hàn Băng gọi nhưng hần không phản ứng, chỉ có thể trầm mặc đứng yên đó nhìn hần. Qua một hồi lâu mới thấy Như Tuyên khẽ thở dài, xoa xoa thái dương.

“Như Tuyên, sao lại phiền não đến vậy?”, y thận trọng hỏi: “Vừa cau mày lại thở dài, ngươi đang ưu tư gì đó, không thể nói ta nghe được sao?”

“Bách Lý... sư phụ...”, Như Tuyên lắc đầu: “Ta không phiền não, ta chỉ đang lo lắng, ta...ta không biết nên làm sao mới tốt!”

“Là chuyện gì? Ngươi đang lo chuyện gì?”

“Có một người... ta đang lo lắng cho người đó.”, hần lẩm bẩm: “Ta không biết chuyện này sẽ chuyển biến như thế nào nữa, nếu có một ngày ta thật sự... vậy nên làm sao mới tốt?”

“Người đó... là ai?”

“A?”, Như Tuyên choàng tỉnh từ mạch suy nghĩ của mình, phát hiện Bách Lý Hàn Băng đang đứng rất gần, biểu tình nghiêm trọng nhìn mình chằm chằm.

“Người đó nhất định rất quan trọng với ngươi, nên ngươi mới có thần tình như vậy.”, ánh mắt của Bách Lý Hàn Băng dao động, dò xét trên mặt hần: “Như Tuyên, ngươi nói thật với ta, ngươi có ý trung nhân rồi phải không?”

Như Tuyên kinh ngạc.

“Ý trung nhân...”, biểu tình của Bách Lý Hàn Băng tạo áp lực rất lớn cho hần, không khỏi nuốt nước bọt: “Không có đâu!”

“Thật ư?”

Như Tuyên do dự...

“Người đó là ai, nói ta nghe được không?”, Bách Lý Hàn Băng buông nửa tầm mắt: “Lẽ nào đến ta cũng không thể biết?”

Như Tuyên nhìn thấy biểu cảm của y như thế, trầm mặc một lúc rồi mới cười nhạt.

“Ý trung nhân gì chứ...”, hần cười cay đắng, giọng nói có phần khó khăn: “Ta đã quá quen lo lắng cho người đó, nhất thời không thay đổi được. Có lẽ không lâu sau sẽ không như thế nữa, không phải là yêu hay không yêu gì cả, chỉ là một thói quen xấu mà thôi...”

Bách Lý Hàn Băng phảng phất nhìn thấu ánh mắt của Như Tuyên, nhìn thấy mảng che giấu nặng nề kia trong đó, y đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu nơi ***g ngực, hình như trái tim của mình cũng vì thế mà nặng nề theo.

“Ta nên ích kỷ một chút, đúng không?”, Như Tuyên hỏi y: “Bất luận ra sao, ta nên nghĩ cho mình nhiều hơn một chút, không cần phải quan tâm chuyện khác nữa, đúng chứ?”

Bách Lý Hàn Băng muốn gật đầu nói phải, nhưng cảm thấy đầu của mình đột nhiên trở nặng ngàn vạn lần, không thể động đậy.

“Sư phụ.”, Như Tuyên cười với y: “Người cũng nên nói đi, người tìm ta có việc gì?”

“Cái đó...”, Bách Lý Hàn Băng cũng không biết vì sao hiện tại lại có phần do dự.

“Sư phụ muốn gì xin cứ nói!”, Như Tuyên hình như từ một ánh mắt một biểu cảm liền biết lòng y đang nghĩ gì: “Giữa chúng ta không cần phải kiêng kỵ gì hết, bất luận là chuyện gì, sư phụ đừng ngại cứ nói.”

“Chúng ta ngồi xuống trước được không?”, Bách Lý Hàn Băng nhẹ giọng yêu cầu.

Như Tuyên gật đầu thuận theo ngồi xuống ghế. Bách Lý Hàn Băng bước đến đầu bên kia của giá sách, cúi đầu ngẩn ra.

Dù Như Tuyên cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không thúc giục y, chỉ yên lặng ngồi chờ.

“Thực ra ta muốn cùng người thương lượng một chuyện rất quan trọng.”, Bách Lý Hàn Băng vẫn cúi đầu: “Chỉ là thương lượng, không nhất định phải đáp ứng.”

“Vâng!”, Như Tuyên gật đầu, biểu thị bản thân đã rõ.

Bách Lý Hàn Băng lấy ra một đồng lớn thư họa quyển trục từ trên giá sách.

“Như Tuyên, năm nay người đã hai mươi tám rồi!”

“Phải...”, Như Tuyên không đoán được dụng ý của y, hồi đáp có chút lưỡng lự.

“Sắp đến nhĩ lập chi niên* rồi!”, Bách Lý Hàn Băng nắm lấy đồng quyển trục ấy, ngữ khí có chút cảm thán: “Thời gian trôi qua rất mau, không phải sao?”

“Phải...”, Như Tuyên trả lời càng lưỡng lự hơn, bởi vì ngữ khí của Bách Lý Hàn Băng khiến hần mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Như Tuyên, người...”, Bách Lý Hàn Băng do dự, nhưng sau cùng cũng nói ra: “Người có từng nghĩ qua cũng nên thành gia lập thất chứ?”

Như Tuyên bật dậy khỏi ghế, sắc mặt xanh xao đến dọa người.

...Người chưa từng nghĩ qua phải thành gia lập thất... người nên tự mình cẩn thận...

Những lời Bạch Y Minh nói lúc trước bỗng nhiên nhảy vọt ra, khiến đầu hần trở nên trống rỗng.

“Kiếp trước ta nhất định nợ người rất nhiều...”, dù cho điên rồi, người còn gây chuyện khiến ta đau lòng khó chịu! Như Tuyên lại ngồi xuống ghế, khước miệng nhếch cười, không phải cười khổ cũng chẳng phải cười châm biếm, hần chỉ cười mà thôi.

“Ta đã nghĩ lâu lắm rồi, rồi sẽ có ngày người hỏi ta chuyện này, lúc ấy ta nên trả lời như thế nào đây?”, sau khi cười xong, hần nói với Bách Lý Hàn Băng: “Không ngờ hôm nay ta cứ nhiên nghe người nhắc đến chuyện này, xem ra đây quả nhiên là vấn đề chủ định phải trả lời rồi!”

“Người... không bằng lòng sao?”, Bách Lý Hàn Băng nhìn biểu tình ôn hòa của Như Tuyên, trái tim đập nhanh cực kì. Ngay cả khi tung ra một nhát kiếm đoạt thiên với Tạ Dương Phong năm xưa, mặc cho trái tim y cũng kích động nhưng căn bản không thể sánh với hôm nay.

“Người luôn lo lắng chuyện ta vẫn chưa lấy vợ sinh con?”, Như Tuyên nghĩ ngợi rồi hỏi y: “Nếu ta hoàn thành đại sự cả đời, có phải người sẽ không cảm thấy đáng tiếc nữa?”

“Không thể nói là đáng tiếc, nhưng...”, Bách Lý Hàn Băng siết chặt quyền trục trong tay: “Như Tuyên người tin ta, ta thật sự hy vọng sẽ có người tốt nhất cũng xứng đôi với người nhất, có thể sớm chiều ở bên người, cùng người kết tóc cả đời.”

“Sớm chiều ở bên ta... kết tóc... cả đời?”, Như Tuyên ngu ngốc lặp lại lần nữa, trên mặt lộ nét cười thản nhiên, hướng về phía trước.

Một tia hướng về trước đó khiến tâm của Bách Lý Hàn Băng trầm xuống.

“Ta lấy làm lạ, lúc đầu sư phụ vội vàng về Băng Tương thành để an bài. Ta vẫn đang nghĩ an bài chuyện gì, thì ra thay ta an bài hôn sự!”, hắn đưa tay về phía Bách Lý Hàn Băng.

“Tuy rằng thiếu niên phu thê, đến lão làm bạn, tính tình phẩm đức là quan trọng nhất. Nhưng phàm là nam tử, trong lòng không thể không ái mộ sắc đẹp, sư phụ hãy đưa ta những bức họa đó đi, xem thử người đã giúp ta tìm thấy những mỹ nhân tài sắc vẹn toàn như thế nào!”

Sắc mặt Bách Lý Hàn Băng đột nhiên thay đổi, quăng hết quyền trục trong tay vào góc tường.

Như Tuyên bị giật mình bởi cử động vô lý này của y.

“Làm gì vậy?”, hắn ngẩn ra, muốn đi thu hồi những quyền trục rơi tán loạn đó.

“Bỏ đi, chốc nữa ta sẽ cho người đem đốt.”, Bách Lý Hàn Băng kéo hắn lại: “Như Tuyên, xem như ta chưa nói gì hết!”

“Tại sao lại đốt?”, từ những họa quyền mở ra cho thấy đa phần đều là chân dung tình mỹ, e rằng đều xuất thân từ thủ bút của danh gia: “Không phải người tìm đến cho ta xem sao? Đốt rồi chẳng phải rất tiếc?”

“Ta, ta không phải... ta thật sự không muốn khiến người...”

“Ta biết chứ! Ý tốt của người, người sợ ta cô đơn cả đời, sợ ta già rồi không có chỗ dựa, cho nên muốn giúp ta tìm một nữa.”, Như Tuyên ra sức cầm lấy tay y, sao đó tỏ ý bảo y buông mình ra: “Ta không giận đâu, chỉ vì cảm thấy quá đột ngột chưa kịp chuẩn bị mà thôi!”

Bách Lý Hàn Băng không hề đáp lại, chỉ có thể buông hắn ra, sau đó nhìn hắn nhặt họa quyền để lên bàn, tỉ mỉ mở ra ngắm nghía.

Từng bức họa quyền được mở ra rồi được xếp gọn lại, Như Tuyên nhìn bức họa, còn Bách Lý Hàn Băng lại nhìn hắn.

“Trong lòng sư phụ hẳn đã có người đặc biệt hợp ý, hay là chỉ cần chọn ra người thứ nhất là được?”, Như Tuyên khép lại họa quyền cuối cùng.

“Như Tuyên, thôi bỏ đi.”, Bách Lý Hàn Băng do dự nói: “Ta biết người không bằng lòng, xem như ta chưa nói gì...”

“Sư phụ không phải là Như Tuyên, làm sao biết Như Tuyên bằng lòng hay không?”, Như Tuyên đưa tay ngăn y: “Hơn nữa, rõ ràng đã nói ra, trong lòng người lại muốn như vậy, kẻ làm đồ đệ như ta sao có thể để sư phụ thất vọng?”

Bách Lý Hàn Băng cắn răng, không thể tìm ra lời nào để phản bác.

“Nếu sư phụ không có người nào, trong lòng ta có một người.”

“Là ai”, Bách Lý Hàn Băng hỏi xong chợt nhớ ra một người: “Người muốn nói ca cơ tên Minh Châu ở phủ của Tư Đồ Triều Huy?”

“Minh Châu là nữ nhân rất tốt...”

“Không được!”, Bách Lý Hàn Băng nói không nghĩ ngợi: “Một ca cơ xuất thân phong trần sao có thể xứng với người?”

“Không xứng?”, Như Tuyên ngừng cười: “Minh Châu nàng ấy...”

“Tóm lại, Minh Châu ấy không thể lấy!”. Bách Lý Hàn Băng quả quyết: “Ta biết nàng có ý với người, dù không tiếp nhận nhưng luôn áy náy với nàng. Vì áy náy mà lấy nàng làm vợ thật quá ỷ khuất cho người, ta tuyệt đối không đồng ý!”

Như Tuyên không ngờ Bách Lý Hàn Băng lại nói như vậy, nhất thời sững sờ tại chỗ, sau một lúc mới gật đầu như vừa tỉnh lại từ trong mộng.

“May là người nhắc nhở, ta đã nợ nàng ấy, sao có thể làm thế?”, hần vuốt thái dương: “Là ta không suy nghĩ chu đáo rồi.”

“Vậy chúng ta không lấy...”

“Thỉnh sư phụ an tâm, ta sẽ không lấy Minh Châu.”, Như Tuyên cầm lấy những họa quyền đã xếp gọn: “Có điều đây là đại sự cả đời, phải thận trọng một chút, ta mang họa quyền về xem xét cẩn thận, khi quyết định rồi sẽ nói cho sư phụ hay!”

Như Tuyên ôm lấy những quyền trục đó, khẽ gật đầu rồi xoay người đi, không cho y cơ hội để nói.

Bách Lý Hàn Băng ngồi xuống, đỡ đầu nhìn giá sách trống một mảng lớn.

Như Tuyên bước đến hành lang ngoài kiểm thất, bất giác ngừng lại. Hần cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, bật cười cay đắng.

Có lẽ đã quá quen với cảm giác đành chịu, hoặc là do bản thân đã tuyệt vọng quá lâu đối với phần tình cảm này, cho nên khi thật sự đối diện với tình huống này cũng không quá khó tiếp nhận như dự tính. Có điều, trải qua những chuyện này làm hần hiểu rõ hơn về cách nghĩ của Bách Lý Hàn Băng.

Nói cho cùng, chẳng qua chỉ do cảm giác bứt rứt mà nên! Trách nhiệm cùng nỗi khổ lớn nhất trong Bách Lý Hàn Băng chính là phần tình cảm luyến ái của mình dành cho y...T âm ma đã nhiều năm dây dưa cùng bản thân, sau cũng cũng trở thành tâm ma của y sao?

“Nếu như ta lấy thê tử, có phải sẽ hoàn toàn giải thoát người khỏi quá khứ?”, Như Tuyên nghiêm túc hỏi đồng hồ trên tay: “Nhìn như có vẻ dịu dàng với ta, kỳ thực trong lòng người vẫn muốn giải thoát tâm ma của ta!”

Vậy cũng tốt, nói không chừng đây là một cơ hội tuyệt hảo... hần nhếch miệng tự cười với mình.

Ánh nắng bên ngoài hành lang chiếu xuyên qua thân ảnh gầy gò của hần, ngay cả dấu vết bóng đổ cũng nhạt đến độ không thể nhìn thấy...

*nhì lập chi niên: chỉ nam nhân tuổi ba mươi tự lập về tính cách, nhận thức, sự nghiệp.

11. Bộ 2 - Trường Tịch Liêu - Chương 11: Phiên Ngoại - Tuế Hàn

“Bách Lý thành chủ, tuyết lớn như vậy, hay là dừng về nữa, ở đây thêm một ngày, đợi sáng mai gió tuyết ngừng rồi hẵng khởi hành!”

“Không việc gì, đường về cũng không xa lắm.”, Bách Lý Hàn Băng xoay người lên ngựa, nói với quản sự ra tiền y: “Người sắp xếp bên này cho tốt, nếu những nông hộ kia thu hoạch không được mùa thì điền tô năm nay được miễn.”

“Thành chủ thật có lòng.”

Y cáo biệt, thúc ngựa xông vào màn gió tuyết tối tăm.

Lộ trình đến Băng Tương thành không quá ba, bốn mươi dặm, nhưng trên đường tuyết rơi càng lúc càng lớn, dù Bách Lý Hàn Băng có võ công tuyệt đỉnh cũng cảm thấy khó khăn di chuyển, không khỏi phải cẩn thận hơn.

Cũng may y giảm tốc độ mới có thể thấy một thân ảnh nhỏ bé ở giữa đường, kịp thời kéo lại dây cương. Xem xét tỉ mỉ một chút, y liền giật mình vội vàng nhảy xuống ngựa, kéo đứa trẻ đang nằm cuộn mình trên đường ngồi dậy.

Là một đứa trẻ... còn rất nhỏ, mặc một chiếc áo bông rách nát, mặt đông cứng đến xanh nhợt, môi đông lại tím ngắt... Dù thân thể đã cứng đờ nhưng vẫn còn tỉnh, thậm chí còn cười với y.

Trái tim của Bách Lý Hàn Băng không biết vì sao bất chợt nhu nhuyến đến chua xót, lập tức nhanh tay cởi ngoại y đã đóng băng của đứa trẻ ra, dùng áo khoác lông chồn tuyết quấn lại, ôm vào trong ***g ngực ấm áp của mình.

Sau này nhớ lại, y luôn cảm thấy đó là việc đã định, nếu không tại sao khi ấy bản thân không chút do dự, mọi chuyện phẳng phất tự nhiên như trời đã định...

“Là thần tiên sao?”, khi giục ngựa phi nước đại thì nghe thấy giọng nỉ non của đứa trẻ đó, tiếng trẻ con vừa yếu ớt lại trong trẻo.

“Người là thần tiên đến cứu ta!”

“Sẽ không sao đâu!”, biết rõ đứa trẻ vì bị đông cứng mà hồ đồ, tám phần sẽ không nghe thấy mình nói gì, song Bách Lý Hàn Băng vẫn cúi thấp đầu an ủi nó: “Ta đưa người về nhà, nhanh thôi.”

Một ngón tay lạnh băng nhỏ bé chạm vào ngực y ngay tại vị trí của trái tim, tựa hồ muốn hấp thu chút nhiệt lượng từ cơ thể y. Y hành khí tăng độ ấm cơ thể, đứa trẻ khẩn trương áp mặt vào.

“Ấm quá đi.”, đứa trẻ đó nhắm nghiền mắt dựa sát vào y, sau đó mỉm cười rụt rè nhưng cũng dịu dàng.

“Không được ngủ.”, Bách Lý Hàn Băng có chút khấn trương.

“Ừm.”, không ngờ đứa trẻ đó lại ngoan ngoãn ngoài ý muốn, mở mắt ra nhìn y chằm chằm: “Ta không ngủ...”

“Ng Sloan.”, Bách Lý Hàn Băng mỉm cười, cảm giác trái tim trống rỗng treo giữa không trung liền được lấp đầy sau khi gặp đứa trẻ này.

Gió tuyết đến thật đột ngột mà đi cũng thật nhanh.

Về đến Băng Tương thành không lâu, tuyết cũng dần nhỏ lại, không lâu sau cũng muốn ngừng rơi.

Bách Lý Hàn Băng đã thay đổi y phục, rồi đi đến căn phòng tạm thời thu xếp cho đứa trẻ nọ.

Có lẽ vì tiết trời mà trong phòng trở nên lạnh lẽo, y nhìn đứa trẻ đang nằm co ro trong chăn, không kiềm được liền cau mày: “Nhanh lên!”, y căn dặn hạ nhân: “Đem lò sưởi đến đây.”

Sau khi hạ nhân đi rồi, Bách Lý Hàn Băng đến bên giường áp tay lên phần trán nhể nhại mồ hôi của đứa trẻ.

“Nóng vậy sao?”, đầu lông mày của y nhíu chặt hơn: “Đại phu đã xem qua chưa?”

“Hồi thành chủ, đại phu vừa mới xem qua, vì ở trong tuyết quá lâu, tình hình hiện giờ không khá lắm.”, tổng quản nhìn bộ dạng của y, trong lòng cảm thấy vừa nghi hoặc lại kinh sợ.

“Thuộc hạ đã cho người đi sắc thuốc rồi, chốc nữa sẽ mang đến. Đại phu nói nếu sáng mai hạ sốt thì không nên vội vàng, nếu không hạ, đứa trẻ yếu ớt sẽ sốt cao hơn.”

“Vậy à?”, Bách Lý Hàn Băng lộ vẻ ưu tư, hơi sốt ruột hỏi: “Lò sưởi đâu! Vẫn chưa đem tới sao?”

Lò sưởi đã được mang đến, căn phòng trở nên ấm áp hơn, nhưng đứa trẻ trên giường vẫn không ngừng run rẩy.

“Thành chủ.”, tổng quản nhìn không được liền hỏi: “Đứa trẻ này là con nhà ai? Sao lại đợi ở bên ngoài trong tiết trời như thế này?”

“Trên đường về đứa trẻ này nằm ở giữa đường, ta cưỡi ngựa suýt giẫm phải.”, Bách Lý Hàn Băng thở dài: “Người xem nó tuổi còn nhỏ, một mình ở ngoài trời tuyết lạnh giá...”

Đứa trẻ trên giường bỗng nhiên nức nở một tiếng, mi mắt khẽ chớp, dáng vẻ dường như choàng tỉnh.

“Tỉnh rồi?”

“Ừm...”, đứa trẻ đó mơ hồ nhìn Bách Lý Hàn Băng ngồi bên giường, đôi mắt dường như mất đi tiêu cự, núm lấy tay áo của y.

“Sốt đến hồ đồ rồi.”, tổng quản thở dài.

“Lạnh quá...”, đứa trẻ lẩm nhẩm, run đến độ thân thể rã rời, nhưng cánh tay nắm lấy tay áo của Bách Lý Hàn Băng vẫn đang siết chặt.

“Thuốc vẫn chưa sắc xong à?”, Bách Lý Hàn Băng giúp hắn quán chần lại, song sợ chần không đủ ấm bèn kêu người lấy thêm.

Sau khi loay hoay một hồi, lấy thêm một ít chần bông, lò sưởi cũng cháy rực hơn, người trong phòng cũng toát đầy mồ hôi, riêng đứa trẻ đó vẫn run rẩy.

“Thành chủ, có thuốc rồi.”, tổng quản ra hiệu cho nha đầu bưng thuốc đến: “Cho người đút nó uống, có lẽ sẽ từ từ bình phục.”

Bách Lý Hàn Băng gật đầu, đứng dậy muốn nhường chỗ. Song ngón tay của đứa trẻ vẫn nắm lấy cứng ngắt, không chịu buông tay áo ra.

“Được rồi, đưa thuốc cho ta.”, không còn cách nào khác, Bách Lý Hàn Băng lại ngồi xuống, ôm đứa trẻ vào lòng.

Mọi người trong phòng nhìn trộm nhau, không tin thành chủ lại thân cận như thế với một đứa trẻ nhặt ở giữa đường.

“Mau đưa thuốc cho thành chủ!”, tổng quản là người đầu tiên định thần lại, đẩy đẩy nha đầu vẫn còn ngẩn ngơ, sau đó quay lại nói với những người còn lại: “Ở đây không cần các người hầu hạ nữa, lui hết đi!”

Bách Lý Hàn Băng bưng thuốc trong tay, ghé sát môi vào để thử độ nóng.

Y cúi đầu xuống, phát hiện đôi mắt vốn dĩ mê man mơ hồ lúc này lại trong trẻo vô cùng, nhìn mình không chớp mắt.

“Uống thuốc đi!”, y mỉm cười ôn hòa: “Hơi đắng, nhưng uống rồi sẽ thấy khá hơn.”

“Ừm!”, đứa trẻ yếu ớt gật đầu, đưa tay tiếp lấy chén thuốc.

“Để ta bưng cho.”, Bách Lý Hàn Băng nhét tay nó vào trong chăn, ghé chén thuốc đến bên miệng nó, nhẹ nhàng nói: “Uống đi!”

Tổng quản bên cạnh cũng dụi dụi mắt của mình, cảm thấy có lẽ vì tuổi già nên hoa mắt, mới nhìn thấy thành chủ trước giờ đối xử với người khác tuy ôn hòa nhưng xa cách lại có biểu cảm ôn nhu như thế này.

Đứa trẻ hớp xuống từng ngụm, không lâu sau đã uống cạn thuốc.

“Có đắng không?”, Bách Lý Hàn Băng hỏi nó.

Đứa trẻ đó lắc đầu, mỉm cười nghiêm túc nói với y: “Thuốc đắng dã tật.”

Bởi vì nụ cười nhu hòa này mà y ngẩn ngơ một lúc, bên miệng còn lộ nét cười.

“Thành chủ.”

“Chuyện gì?”, trái tim của y chợt đập mạnh, gấp gấp quay lại.

“Thành chủ.”, người nói mặt cười rạng rỡ: “Tuyên thiếu gia tỉnh rồi, đại phu nói không còn gì đáng ngại.”

“Thật ư?”, những ngày gần đây, lần đầu tiên Bách Lý Hàn Băng trút bỏ vẻ nặng nề, hiển lộ tiểu ý.

Vội vàng bước đến cửa mới nhớ ra vẫn chưa tạ ơn tổ tiên, cho nên hành đại lễ ở trước cửa, gấp gấp chạy vào phòng của Như Tuyên.

“Sư phụ...”, Như Tuyên mở to đôi mắt vương đầy tơ máu, nhìn thấy y vội muốn ngồi dậy.

“Đừng cử động.”. Bách Lý Hàn Băng nhanh nhẹn quần chặt vào chân, sau đó đỡ hần ngồi dậy: “Người vừa hạ sốt, phải nằm tĩnh dưỡng, không thể đứng dậy.”

Gọi người mang cháo loãng đến, sau khi dứt Như Tuyên từng muỗng ăn hết cháo rồi mới đỡ hần nằm xuống.

“Khi nãy con hình như nhìn thấy...”, Như Tuyên vẫn mơ hồ để y dìu dắt, lúc này mới hoảng hốt nói: “Hình như mẹ con... Nhưng mẹ con đã sớm chết rồi, cho nên... con cũng tưởng mình đã chết...”

“Trẻ con không kiêng kỵ gì cả! Không được nói những lời xui xẻo!”, Bách Lý Hàn Băng hơi nổi nóng: “Có sư phụ ở đây, sẽ ổn thôi.”

“Ừm! Sau đó con nhớ đến sư phụ bèn không theo mẹ nữa.”, Như Tuyên ngoan ngoãn gật đầu: “Nếu con đi rồi sẽ không được thấy sư phụ nữa!”

“Đứa trẻ ngốc.”, Bách Lý Hàn Băng đỡ khóc đỡ cười nhéo nhéo ấn đường.

Như Tuyên nhìn y, có phần lo lắng nói: “Sư phụ, người luôn chiều cố con nên không chịu ngủ, đúng không?”

“Ta không yên tâm, tuổi tác đại phu đã lớn, những hạ nhân kia lại tay chân vụng về.”, Bách Lý Hàn Băng giúp hần vén phần tóc dính ở trán lên: “Người tỉnh lại là tốt rồi.”

“Xin lỗi.”, Như Tuyên cúi đầu: “Là đồ nhi không tốt...”

“Vừa nãy ta có nhớ lại lúc mới đưa người về đây.”, Bách Lý Hàn Băng mỉm cười: “Bệnh người cũng rất nặng, luôn kéo tay ta không buông.”

“A!”, Như Tuyên lúc này mới để ý mình vẫn luôn nắm lấy tay áo của Bách Lý Hàn Băng, vội vàng buông tay ra. Vì dùng quá sức nên khớp tay phát đau, đau đến mức khiến hần chau mày.

“Chuyện gì vậy?”, Bách Lý Hàn Băng giật mình.

“Tê tay rồi...”, hần lẩm bẩm.

“Thật là.”, Bách Lý Hàn Băng kéo tay hần lại giúp xoa nắn khớp tay.

“Như Tuyên, sau này không được dọa sư phụ như thế nữa.”

“Sư phụ.”, Như Tuyên ngậy người ngẩng khuôn mặt tuần mỹ của y một lúc, cúi đầu hơi buồn bã nói: “Sau này con sẽ chú ý... cũng sẽ cố gắng...”

“Không cần đâu.”, Bách Lý Hàn Băng thản nhiên nói.

“Sư phụ!”, sắc mặt Như Tuyên nhất thời trắng bệch.

“Không phải đã nói người đừng cử động sao.”, Bách Lý Hàn Băng kéo lại cánh tay rút về của hần.

“Sư phụ, sau này con sẽ dụng tâm luyện công, người đừng...”

“Đừng gì?”

“Đừng...”, Như Tuyên cúi đầu, cắn chặt môi: “Đừng đuổi con đi.”

“Đuổi người đi?”, Bách Lý Hàn Băng sững sờ, nhíu mày: “Ai nói ta muốn đuổi người đi?”

“Là A Ngụy.”, đầu Như Tuyên càng ngày càng gục xuống: “Hần nói con luyện kiếm pháp không tốt, sư phụ không vui, cứ như thế sớm muộn gì cũng đuổi con đi...”

A Ngụy là tiểu tư trong phòng của Bách Lý Hàn Băng, trước giờ y luôn thích sự nhanh nhẹn hoạt bát của hần, có điều đứa trẻ đó lòng dạ nhỏ nhen, sau khi Như Tuyên có tuổi tác xấp xỉ hần đến đây lại không tránh khỏi đồ kỵ, ngày thường vẫn luôn khi dễ Như Tuyên.

Bách Lý Hàn Băng ít nhiều cũng biết, có điều xem đó là giận dỗi của trẻ con, không có gì đáng ngại, song chẳng ngờ Như Tuyên lại xem là thật, luôn để ở trong lòng.

Cánh tay còn lại của Như Tuyên cũng đưa ra, thận trọng kéo tay áo của y, gần như khẩn cầu: “Sư phụ, Như Tuyên sẽ luyện kiếm pháp đàng hoàng, người đừng đuổi con đi có được không?”

“Đang nói nhảm gì đó, sao ta có thể đuổi người đi?”, Bách Lý Hàn Băng không vui ấn lấy vai hắn: “Ta bảo người đừng loạn động, người vừa hạ sốt, không chịu được hàn khí.”

“Nhưng...”

Bách Lý Hàn Băng quán chặt chần cho hắn, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn không được loạn động.

“Người là đệ tử duy nhất của ta, cũng là người thân cận với ta nhất. Trong Băng Thương thành này, người không cần để ý đến người khác, hoặc lời những lời họ nói.”, đưa tay áp vào trán Như Tuyên xác định không sốt nữa, Bách Lý Hàn Băng mới vừa ý: “Như Tuyên, người hiểu ý ta chứ?”

“Ừm!”, Như Tuyên gật đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Người muốn nói gì?”

“VẬY..”, hắt rụt rè hỏi: “Sư phụ, người sẽ không đuổi con đi đâu, phải không?”

“Nếu sư phụ thật sự đuổi người đi, vậy người làm gì?”, Bách Lý Hàn Băng cười hỏi hắn.

Biết rõ Bách Lý Hàn Băng không nói thật, trong mắt của Như Tuyên vẫn mịt mờ hơi nước, cổ nhẵn nhụi mới không rơi nước mắt.

“Nếu sư phụ ghét con, muốn Như Tuyên rời đi, đương nhiên con sẽ đi rất rất xa.”, thanh âm của đứa trẻ đó xa xăm yếu ớt, nghe ra lại có phần nhuốm tang thương thế sự: “Sau đó sẽ không quay lại nữa...”

“Giận rồi sao?”, nhìn thấy hắn thương tâm như vậy, Bách Lý Hàn Băng không khỏi hối hận vì đã chọc hắn: “Sư phụ chỉ muốn nói đùa với Như Tuyên, sao ta nỡ để người đi?”

“Nhưng con học không tốt... sư phụ là kiếm khách thiên hạ đệ nhất, nhưng lại thu nhận một đồ đệ kém cỏi như con...”, Như Tuyên vui mặt vào chần, thanh âm đứt quãng.

“Sau này không cần luyện kiếm nữa.”

“A?”, Như Tuyên kinh ngạc ngẩng lên.

“Ta đã nói chuyện với Hứa đại phu, sau khi người khỏi bệnh sẽ theo ông ta học y.”, Bách Lý Hàn Băng nghiêng đầu cười với hắn: “Sau này người không cần luyện võ nữa, cũng tránh cho ta khỏi phải thấp thỏm lo sợ.”

“Nhưng...”

“Được rồi, đừng nói nữa.”, Bách Lý Hàn Băng ngăn miệng hắn lại: “Bất luận học võ hay học y, Như Tuyên vẫn là đồ đệ của ta, ta tuyệt không đuổi người đi đâu.”

Như Tuyên ngẩn ngơ hồi lâu, mới ngu ngốc gật đầu.

“Người nghỉ ngơi cho tốt”, Bách Lý Hàn Băng thở dài: “Những chuyện khác đợi người khỏe lại hẵng nói, không được nghĩ ngợi lung tung nữa.”

“Sư phụ...”, Như Tuyên định nói, thoáng thấy một mảng trắng thuần rơi ngoài cửa: “Tuyết rơi rồi...”

“Đúng vậy!”, Bách Lý Hàn Băng liếc nhìn một cái, không để ý lắm: “Trời tuyết âm hàn, ta sẽ cho người treo màn cửa.”

“Sư phụ...”, nhìn thấy Bách Lý Hàn Băng muốn rời khỏi, Như Tuyên có phần khẩn trương gọi y.

“Người nghỉ ngơi cho tốt, ta có chuyện phải xử lý, lát nữa sẽ quay lại.”, Bách Lý Hàn Băng xoa đầu hắn rồi rời đi.

Như Tuyên ngẩn người nhìn cánh cửa bị đóng chặt, không khỏi cong khóe miệng lên.

Y nói tuyệt đối không đuổi mình đi, là “tuyệt đối sẽ không”...

Sau khi Bách Lý Hàn Băng phân phó treo màn cửa xong liền gọi tổng quản.

“Bách tổng quản.”, Bách Lý Hàn Băng nghĩ một chút rồi nói: “Người điều A Ngụy ra ngoại thành đi!”

“Vâng...”, tổng quản bất ngờ, do dự hỏi: “Thành chủ, có phải đứa trẻ A Ngụy ấy đã mắc lỗi gì không?”

“Đứa trẻ đó rất linh hoạt, lưu lại bên ta sẽ uổng phí.”, Bách Lý Hàn Băng thần nhiên nói: “Giúp nó tìm một chỗ tốt, sắp xếp ổn thỏa, không có việc gì thì đừng cho vào thành.”

“Vâng, thuộc hạ sẽ tiến hành ngay.”

Bách Lý Hàn Băng trông ra màn tuyết dày đặc ngoài hành lang, ánh mắt trở nên nhu hòa, tâm ý cũng kiên định hơn.

Nếu Như Tuyên không có lòng học võ, hà tất phải cưỡng cầu?

“Là thuốc của Như Tuyên?”, y ngăn hạ nhân bưng thuốc đi ngang qua, tự ý tiếp lấy chén thuốc trong tay đối phương: “Để ta bưng được rồi.”

Đẩy cửa phòng Như Tuyên ra, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Như Tuyên...”

“Như Tuyên...”, Bách Lý Hàn Băng bước vào phòng.

Trong phòng trống trải, không có lấy một bóng người.

Thư trác gọn gàng, chăn đệm được thay chỉnh tề... chỉ là, không có người...

Đúng rồi! Như Tuyên không còn ở đây nữa.

Y đến bên giường, chậm rãi nằm xuống, vùi đầu vào đồng chăn gối, muốn tìm lấy một tia hơi ấm của Như Tuyên trong đó.

“Như Tuyên.”, y lẩm bẩm: “Sao người không trở lại...”

Căn phòng này vốn dĩ đều tràn ngập hình bóng của Như Tuyên, nhưng gần đây đã nhạt nhòa dần, có phải vì... Như Tuyên đã rời đi quá lâu?

Tuyết đã bay vào từ bên ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào.

“Như Tuyên.”, y đột nhiên bật dậy, lớn tiếng gọi: “Người đâu, người đâu!”

“Thành... thành chủ.”, hạ nhân nghe tiếng chạy tới, hơi co rúm người nhìn y.

“Thay ta chuẩn bị ngựa, ta muốn đón Như Tuyên.”, y cúi đầu, cười nhạt: “Đợi đến khi tuyết lớn, đường sẽ khó đi.”

“Vâng.”, hạ nhân vội vàng chạy đi.

Y đi đến hành lang gấp khúc ở bên ngoài phòng, những hạt tuyết nhỏ mịn rơi lất phất trên mặt trên thân người, mang theo hơi lạnh thấm cả vào tim.

Như Tuyên...

“Thành chủ.”, trong chốc lát, hạ nhân thở hổn hển chạy đến nói: “Ngựa... đã chuẩn bị xong rồi...”

Y không chút biểu cảm, thấp giọng hỏi: “Chuẩn bị ngựa làm gì?”

“Khi này không phải thành chủ...”, hạ nhân nuốt nước bọt: “Nói...nói là muốn đón Tuyên thiếu gia...”

“Như Tuyên?”, y nhướn mày, sau đó sững sốt: “Như Tuyên hử... không còn ở đây nữa, ta phải đến đâu tìm hử...”

Mặt hạ nhân trắng bệch, xem ra đang hoảng sợ, y cũng không để ý vì sao.

Như Tuyên, đã không còn ở đây...

Tuyết dần dần trở lớn, chăn bông dày ấm cũng vì thế mà lạnh thấu xương.

Nội công của Băng Sương thành có hiệu quả tích lũy hơi nóng, cho nên băng tuyết chỉ đọng lại mà không tan chảy. Y đứng ở hành lang không lâu lắm, y phục, tóc cùng lông mi đã phủ đầy băng tuyết, đến cả mi mắt cũng dày thêm một tầng.

Trong tầm mắt mông lung, mơ hồ thấy có người men theo hành lang gấp khúc tiến đến, gió tuyết xuyên thấu y phục mỏng manh của người đó, nhẹ nhàng phủ lấp mặt đất. Nhưng khi đi ngang qua thì trên mặt lại vô cảm, ánh mắt của người đó cũng không liếc nhìn y một lần.

“Như Tuyên...”, biết rằng đó là ảo ảnh, chỉ do mình đã tưởng tượng ra cảnh ấy, y vẫn không tránh khỏi khấn nguyện, hình như biết rõ gần đây mình rất bất thường, nhưng căn bản không thể khắc chế...

Chỉ cần khép mắt lại, y vẫn có thể nghe thấy thanh âm của Như Tuyên vang vọng trong đầu.

Khi người quay lại, sẽ không thấy ta nữa.

Chính là câu đó, câu nói cuối cùng mà Như Tuyên nói với y.

Là y nói không muốn gặp Như Tuyên nữa, Như Tuyên mới trả lời như thế...

“Không phải đâu...”, y muốn giải thích, nhưng chỉ có thể lặp đi lặp lại: “Như Tuyên, không phải như thế... ta không phải...”

Lặp đi lặp lại... sau cùng chỉ còn lại sự chết lặng.

Giống như khi trước tâm hỷ còn loáng thoáng đau, nhưng gần đây chỉ nghe thấy tư vị quái dị. Giống như có thứ gì đó vì Như Tuyên đã rời đi lâu rồi, lại chết dần chết mòn đến thối rữa... Y bưng mặt lại, chậm rãi quỳ xuống đất.

Bị trời buộc vào, bị quán chặt lấy... Thời gian hơn mười năm kia, chuyện xưa vốn tưởng rằng đã mơ hồ quên đi, đột nhiên lại hiện lên rõ ràng, lặp đi lặp lại trong một ngày đêm...

Y ngồi rất lâu trên tảng đá trắng tinh lạnh lẽo, mồ hôi đã thấm đẫm y phục, gió lạnh thổi đến khiến toàn thân y phát hàn mới lấy lại một chút tỉnh táo.

“Sẽ qua thôi...”, y tự nói với mình: “Chuyện này rồi sẽ qua thôi.”

Chỉ cần một lúc, trước khi mọi chuyện qua đi...

Khi dựa vào cột đứng dậy, y trượt chân suýt nữa ngã ập xuống đất.

Sau đó đứng do dự một lúc tại hành lang, cuối cùng y vẫn hướng về căn phòng của Như Tuyên.

Gió tuyết cơ hồ không màng nghỉ ngơi, phảng phất đến khi đông cứng vạn vật mới thôi.

Trong ký ức của Bách Lý Hàn Băng, đó là mùa đông lạnh nhất trong đời y... Không, là từ sau năm đó, mỗi một mùa đông đều trở nên lạnh lẽo.

Mỗi một năm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-da-ngo-ca-he-liet-bo-2-truong-tich-lieu>